

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 87 / Mart 1989 / 3 DM.-

'89 NEWROZ'UNDA HALKIMIZ DAHA İSYANKAR, ERNK DAHA GÜÇLÜ!

NEWROZ'DA ARGK DAHA GÜÇLÜ VURDU

Yeni yıla ve yeni bir mücadele dönemine girişle birlikte ulusal kurtuluş mücadelemizdeki ivme de hızlandı. Faşist Türk sömürgecilerinin binlerce askeri güç, tank, helikopter, uçak vd. ağır silahlar eşliğinde başlattığı operasyon boşa çıkarıldı. Bahara girmeden, ulusal kurtuluş güçlerimizi imha etme çabaları da etkisizleştirildi. Faşist özel savaş yönetiminin mücadelemizi bahara girmeden boğma çabalarının akibeti değişmedi. Sömürgeciler eli boş olarak operasyonları sonuçlandırmak zorunda kaldılar.

Newroz'un tarihimizde giderek güçlenen, çeşitlenen anlamı ile, bunun bahara denk gelmesi, mücadelemizde yeni atılım dönemlerinin başlangıcı da olmaktadır. Bu dönemin, siyasi ve askeri olarak yoğun bir atılım dönemi de olması, düşmanın, bu atılımı boşa çıkarmak için karşı-devrimci saldırılarını bu dönemde daha da arttırmaktadır. Her yıl yaşanan bu durum, 1989'da bir kez daha yaşandı.

1989 Newroz'u halkımız ve ulusal kurtuluş mücadelemizin önderi PKK açısından son derece önemli bir dönemi de ifade etmektedir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz önceki yıllara nazaran bu yıl daha ileri ve güçlü mevzilere sahiptir. 5 yıllık savaş süresince ulusal kurtuluş mücadelemize karşı sürekli kaybeden faşist Türk sömürgecileri, 1989 yılında atılımımızı engellemek için karşı-devrimci saldırıları yoğunlaştırdılar. Bu saldırıların Newroz'un hemen öncesine denk getirilmesi de bunun açık bir göstergesidir. Şehir ve dağlık alanlarda yapılan operasyonlarda binlerce yurtsever tutuklanarak, mücadelemizin kitle temeli bitirilmek istendi. Bunun için de işkence ve insanlık dışı uygulamaları alabildiğine yoğunlaştırdılar.

Diğer yandan sömürgeci basında yaygın bir kampanyaya girişti. Operasyonları başarılı gibi göstermenin yanısıra, mücadelemize yönelik bir iftira kampanyası da başlattılar. TV'de, basında Partimiz PKK üzerine dizi program ve yazılar hazırladılar. Bu iftira kampanyasında Partimizin "bitirildiği" imajı işlenerek, sömürgeci özel savaş yönetiminin iflası ve yenilgisi gizlenmeye çalışıldı.

Bölge Valiliğinden yapılan açıklamalarda bu Newroz döneminde alınan önlemlerle Partimizin atılımını durduracakları söyleniyordu. Özel savaşın bir gereği olarak, düşman hep kendisini güçlü göstermeye çalışır. Propagandalarını da buna göre yapar. Newroz dönemine girerken,özel savaş yönetiminin, bu eskimiş taktiklere yeniden başvurması, zayıflığını gizleme çabasıdır.

Newroz dönemi, ulusal kurtuluş güçlerimiz açısından yeni bir atılım ve gelişme dönemi oldu. Düşmanın tüm karşı-devrimci saldırılarına rağmen, çok az bir kayıpla girilen Newroz dönemi, başarılı eylemlerle, ulusal kurtuluş güçlerimizin, **"Bir parça özgür vatan toprağı yaratma"** hedefi doğrultusunda ilerlemesiyle güçlü bir şekilde yaşanıyor.

Cizre'de pusu

Sömürgeci operasyonların en çok yoğunlaştığı alanlardan biri Cizre'ydi. Sömürgeciler Cizre'de binlerce yurtseveri tutuklayarak, işkencelerden geçirdiler. Yeşilyurt köylülerine insan dışkısı yedirerek, vahşetlerini akıl almaz boyutlara vardırdılar. Bütün bu saldırılarla, kitleselleşen ulusal kurtuluş mücadelemizin Cizre'de gelişimini durdurmaya çalıştılar. Şehir ve köylerde yapılan operasyonlarda kitlelerle, ulusal kurtuluş güçlerimizin bağını da koparmaya çalıştılar.

Düşmanın tüm iğrenç ve alçakça saldırılarına rağmen, ulusal kurtuluş güçlerimiz, Cizre halkının kararlılığının verdiği destekle de, düşmana peşpeşe darbeler vurdular. Şehir merkezi ve kırsal alanda, ordu güçlerine, polis ve ajanlara karşı eylemler gerçekleştirildi, yaygın kitlesel toplantılar yapıldı.

En son 20 Mart gecesi, düşmanın Newroz dolayısıyla özel talimat yayınlayarak aldığı tüm önlemlere rağmen, ordu birliklerine karşı eylem gerçekleştirildi.

Newroz günü, Cizre'nin Hisar köyü yakınlarında Gavit dağında pusu kuran ARGK gerilla birliği, bir astsubayı öldürdü, birçok askeri de yaraladı. Daha sonra yaralılardan da ölenlerin olduğu söyleniyor.

Gavit dağı eylemi, sömürgecilerin aldıkları özel tedbirlerin de ulusal kurtuluş güçlerimizin eylemliliğini durduramayacağının diğer bir kanıtı oldu.

Şırnak-Dereler'de Çatışma

Şırnak'a bağlı Dereler köyünün Dolay mezrası yakınlarında meydana gelen çarpışmada sömürgeci ordu güçlerine kayıp verdirildi. 22 Mart günü, Dolay mezrası yakınlarında konaklayan ARGK birliği, sömürgeci ordunun operasyon koluna yönelik saldırıya geçti. Saldırı sonucu meydana gelen çatışmada, ilk alınan haberlere göre birçok asker öldü veya yaralandı.

Türk sömürgecileri, Şırnak alanında, özellikle de Cudi dağı çevresinde büyük bir askeri güçle operasyonlara girişti. ARGK'nin, binlerce ordu gücüne rağmen, bu alanda peşpeşe başarılı eylemler gerçekleştirmesi, Türk sömürgecilerinin operasyonlarının boşa çıktığının bir kanıtıdır.

Newroz, törenlerle kutlanıyor

İstanbul ve Diyarbakır başta olmak üzere, birçok şehirde öğrenciler mitingler düzenleyerek, ateşler yakarak Newroz'u kutladılar.

İstanbul Üniversitesi, Yıldız Üniversitesi ve İstanbul Teknik Üniversitesi bahçesinde toplanan öğrenciler, sloganlar atarak Newroz'u kutladılar. Başka bir grup ise, Sultanahmet meydanında ateşler yakarak Newroz'u kutladı. Kürtçe ve Türkçe atılan, "Bijî Newroz" sloganları kalabalığın daha da artmasına yol açtı.

Diyarbakır'da Dicle Üniversitesi öğrencilerinden bin kişilik bir grup gösteri düzenledi. Yakılan ateş etrafında toplanan öğrenciler, Kürtçe türküler söyleyip, halay çektiler. Sıkı sık da "Bijî Newroz, yaşasın Newroz!" sloganlarını attılar.

Ayrıca Newroz dolayısıyla İstanbul'da birçok yere bombalı pankart asıldı. Bazı kuruluşlara karşı bombalı saldırılar düzenlendi. Birleşik Arap Emirlikleri Havayolları bürosuna atılan bomba, büyük hasar meydana getirdi. Çeşitli sol örgütlerin düzenlediği eylemler, İstanbul'da Newroz kutlamalarına güç verdi.

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde bulunan Kürdistanlı emekçiler de yaygın olarak Newroz'u kutlamaktadırlar. Yapılan gece ve toplantılarla Newroz ve ERNK'nin kuruluş yıldönümü kutlanmakta, şehitlerimiz Mazlum DOĞAN ve Mahsum KORKMAZ anılmaktadır.

Botan Eyaletinin Şırnak, Eruh, Uludere ve Beytüşşebap bölgelerinde 1988 yılı içerisinde gerçekleştirilen eylemlerin bilançosu

1— 1 Mayıs 1985 tarihinde Şırnak'a bağlı Ceniver köyü yakınlarındaki Piran Dağı eteklerinde düşman güçleri ile 15 Ağustos ve 14 Temmuz gerilla birlikleri arasında çıkan ve günboyu süren çatışmada 10'a yakın asker vuruldu, birçok asker de yaralandı.

2— Mayıs 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Deryan ile Beytüşşebap'a bağlı Üçkardeşler mezrasında bulunan Mala Beyrî'ye ait ailelere aynı gecede bir baskın düzenlendi. Baskında evde bulunan Osman Babat adlı hain ile oğulları, karısı ve bunlara uşaklık, aynı zamanda devlete ajanlık yapan toplam 16 kişi ölümle cezalandırıldı. Bunlara ait evler yakıldı, hayvanları (450) telef edildi. Eylemi 15 Ağustos ve 14 Temmuz gerilla birlikleri gerçekleştirdiler. Eylemde 1 adet kalaşnikof, 1 adet bruno, 3 adet av tüfeği ve bunlara ait rext ve mermi ele geçirildi.

3— 3 Haziran 1988 tarihinde düşman güçleri ile 15 Ağustos ve 14 Temmuz gerilla birliklerimiz arasında çıkan ve günboyu süren çatışmada iki asker öldürüldü, 4'ü de yaralandı. Gerilla birliklerimiz kayıp vermeden geri çekilmeyi başardılar.

4— 27 Mayıs 1988 tarihinde, 15 Ağustos ve 14 Temmuz gerilla birliklerinden karma bir gerilla birliği Teyan aşiretine mensup bir zomu yakından taradı, bir 1 vuruldu.

5— Ağustos 1988 tarihinde Teyan aşiretine ait bir zoma yapılan baskında 3 çete öldürüldü, bunlara ait 750 koyun imha edildi. Eylemi 14 Temmuz gerilla birliğine ait bir takım gerçekleştirdi.

6— 13 Temmuz 1988 tarihinde Şırnak şehir merkezine bağlı ve aynı zamanda yakın bir noktada pusu kuran gerilla birliğimiz, gelen düşman gücüne açılan ateş sonucu 3 özel tim vuruldu, birçoğu da yaralandı.

7— 18 Temmuz 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Cevizdüzü köyü yoluna mayın döşendi. Mayının patlaması sonucu, çetelerden üç kişi öldü, yedisi yaralandı, bunlara ait bir araba da tahrip oldu. Eylemi 14 Temmuz gerilla birliğine bağlı bir manga gerçekleştirdi.

8— 13 Temmuz 1988 tarihinde Cudi Dağında düşman kuvvetlerle, 14 Temmuz gerilla birliğinden bir takım arasında çıkan çatışmada 7 asker, 1 astsubay öldürüldü, birçok asker de yaralandı. Bu çatışmada, 1 G-3, bunlara ait mermi ve şarjörler ele geçirildi. Bu eylemi 14 Temmuz gerilla birliği gerçekleştirdi.

9— 15 Ağustos 1988 tarihinde, Şırnak'a bağlı Cevizdüzü köyü yoluna mayın döşendi. Mayına çarpan bir askeri araç tahrip oldu. İçindekilerden 1 asteğmen, 2 er öldü, birçoğu da yaralandı.

10— 20 Ağustos 1988 tarihinde Cudi'de askerlerin konumlandığı bir noktaya mayın döşendi. Mayının patlaması sonucunda 1 astsubay ile 3 er öldü.

11— Ekim 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Gundikê Remo köyünde düşmana ajanlık yapan 3 hain ölümle cezalandırıldı. Yukarıdaki üç eylemi de 14 Temmuz gerilla birliğine bağlı bir takım gerçekleştirdi.

12— 27 Kasım 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Şelerut köyünde düşmana bilgi veren bir hain ölümle cezalandırıldı. Eylemi 14 Temmuz gerilla birliğine bağlı bir manga gerçekleştirdi.

13— 5 Aralık 1988 tarihinde Cudi dağında düşman askerleriyle 14 Temmuz gerilla birliğine bağlı iki takım ve 18 Mayıs gerilla birliğine bağlı bir manga arasında çıkan ve günboyu süren çatışmada 16 asker vuruldu, birçok asker de yaralandı. Ölen askerlerden 1'i üsteğmen 2'si astsubaydı. Eylemde 1 G-3, şarjörleri ve mermileri ile ele geçirildi. Ayrıca iki sırt çantası, kasatura, matara vb. eşyalar da ele geçirildi.

14— Eylül 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Nayvan köyü civarında düşman güçleri ile 15 Ağustos gerilla birliği arasında çıkan ve 8 saat süren çatışmada iki asker öldü, birkaçı da yaralandı. Çatışmada 1 savaşçı da yaralandı.

15— Aralık 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Navyan köyü civarında düşman güçleri ile 14 Temmuz gerilla birliği arasında çıkan çatışmada iki asker öldü, birkaçı da yaralandı.

16— Aralık 1988'de Şırnak'a bağlı Rusur civarında 14 Temmuz gerilla birliğimizin kurduğu pusuya düşen düşman kuvvetlerinden 3 asker öldü, birçoğu da yaralandı.

17— 27 Mayıs 1988'de Eruh'un Zıvinga Heci Atya'da yapılan baskında 8 çete ölümle cezalandırıldı. Bunlara ait 500 koyun telef edildi. Bu eylemi 28 Mart ve 15 Ağustos gerilla birlikleri gerçekleştirdiler.

18— Haziran 1988'de Eruh'a bağlı Memiran köyünde 4 ajan ölümle cezalandırıldı. Bu eylemi 28 Mart gerilla birliğimize bağlı bir takım gerçekleştirdi.

19— Haziran 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Xudan köyünde bir ajanın evi yakıldı. Eylemi 28 Mart gerilla birliği gerçekleştirdi.

20— Temmuz 1988 tarihinde Şırnak'ın Zurun yoluna mayın döşendi. Mayının patlaması sonucunda 3 ajan çete öldü, bir araba da tahrip oldu.

21— Temmuz 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Amuryan köyü civarında düşmanla çıkan çatışmada 2 asker yaralandı.

22— Ağustos 1988'de Şırnak'a bağlı Şerefiye'de yola mayın döşendi, mayının patlaması sonucu 1 çete öldü, 11'i yaralandı.

23— Şırnak'a bağlı Şerefiye yoluna ikinci kez mayın döşendi, patlama sonucunda 1 dozer tahrip oldu.

24— Şırnak'a bağlı Berê Mirê köyü karakoluna baskın düzenlendi, 3 kayıp verdirildi.

25— Şırnak'a bağlı Meydin köyü karakolu üzerine yuvarlanan kayalar sonucunda karakol tahrip edildi, birçok asker de yaralandı.

26— Gabar dağındaki TV vericisine giden elektrik hattı kesilerek tahrip edildi.

27— 20 Ekim 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Sêredeh köyü civarında düşman güçlerle 15 Ağustos ve 28 Mart gerilla birlikleri arasında çıkan ve günboyu devam eden, birçok savaş taktiğinin uygulandığı hareketli çatışmada, düşmana 5 ölü, sayıları kesin bilinmeyen çok sayıda yaralı verdirildi. Birliğimiz hiçbir kayıp vermeden geri çekilmeyi başarmıştır.

28— 23 Ekim 1988 tarihinde Gabar dağının Deştalalo köyü civarında üslenen bir başka birliğimiz ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada düşmana 5 ölü, çok sayıda yaralı ve kayıp verdirildi. Bu çatışmada 1 ARGK savaşçısı da şehit düştü. Bu eylemi 15 Ağustos ve 28 Mart gerilla birliklerimiz gerçekleştirdiler.

29— Ekim 1988 tarihinde Eruh'a bağlı Evên köyünden, Zıvinga Heci Atya'ya taşınmak istenen bir özel time ait olan tüm malzemelere el kondu. Her türlü askeri malzemenin bulunduğu bu araç-gereçlerin toplam yekünü 13 katır yüküdür. Bu eylemi 28 Mart gerilla birliğimiz gerçekleştirdi.

30— Ekim 1988 tarihinde Şırnak'a bağlı Befê Mirê köyü karakoluna karşı bir saldırı düzenlendi. Önceden yapılan keşif ve istihbarat faaliyetleri temelinde, oluşturulan planlama ile hedef üzerine gidildi. Düşmana 10'dan fazla kayıp verdirildi. Bununla birlikte çıkan çatışmada, düşmanın helikopterlerinden biri isabet aldı.

31— Ekim 1988 tarihinde Eruh'un Çırav Dağında düşman pusu birliğine açılan ateş sonucunda düşmana kayıp verdirildi. Eylemi yapan 28 Mart gerilla birliğimizdir.

32— Mayıs 1988'de Uludere'nin Kror köyünde 8 çete ölümle cezalandırıldı.

33— Haziran 1988 tarihinde Uludere'nin sınıra yakın bölgesinde kurulan pusuda 2 düşman askeri yaralandı.

34— Mayıs 1988 tarihinde Uludere'nin Zıravık köyü ilkokulu yakıldı.

35— Ağustos 1988'de Uludere'nin Evil köyünde konumlanan düşmanın bir mevzisine saldırı düzenlendi. Saldırıda 10'a yakın kayıp verdirildi. Eylemi 15 Ağustos ve 18 Mayıs gerilla birlikleri gerçekleştirdiler.

36— Ağustos 1988 tarihinde Uludere'nin Elcan mıntıkasında kurulan pusuda 5 düşman askeri öldürüldü, birçoğu da yaralandı.

37— Ağustos 1988'de Uludere'nin Elcan mıntıkasında askeri amaçla kullanılan yola mayın döşendi. Karakol malzemelerini taşıyan arabanın mayına çarpması sonucu tahrip oldu.

38— Mart 1988'de Uludere'de, Elcan mıntıkasında askerlerin yoluna mayın döşendi. Patlayan mayın düşman askerlerinin ölmesine neden oldu.

39— Eylül 1988 tarihinde Uludere'nin Kela Memê Dağında düşman güçleri ile 15 Ağustos ve 18 Mayıs gerilla birliğinden bir takım arasında çıkan ve günboyu süren çatışmada, düşman askerlerinden 10'a yakını öldürüldü. Bunlardan biri Mola Beyrêye mensup, biri de özel tim görevlisiydi. Çatışmada bir helikopter de isabet aldı. Bu çatışmada gerilla birliğimize mensup 3 arkadaş şehit, 1'i de esir düştü.

40— Ekim 1988 tarihinde Uludere'nin Meydan karakolu yoluna döşenen mayının patlaması sonucu 1 traktör imha oldu.

41— Temmuz 1988 tarihinde Uludere'nin Miğin köyünde bir ajan, milisler tarafından cezalandırıldı.

42— Eylül 1988 tarihinde Uludere-Beytüşşebap yolu üzerinde, devlete ait 2 araba yakıldı. Yol üzerinde toplanan kitlelerle toplantı yapıldı.

43— Eylül 1988 tarihinde Beytüşşebap-Hakkari yolu üzerinde bulunan Pilaşın karakoluna baskın düzenlendi. Baskında 3 düşman askeri safdışı bırakıldı.

44— Ekim 1988 tarihinde Komata yakınlarındaki mıntıkada düşman güçler ile 18 Mayıs gerilla birliğimiz arasında çıkan ve 7 saat süren çatışmada düşmana kayıp verdirildi. 1 helikopter de açılan ateş sonucu isabet aldı.

45— Ekim 1988 tarihinde Beytüşşebap'ın bir köyüne yapılan ani baskın ve operasyonda köy denetime alınarak tüm köy halkı bir araya toplatıldı. Köylüler arasında çeteleşen 14 kişi silahsızlandırıldı. Belli bir süre propaganda yapıldıktan sonra köy terkedilerek üslere dönüldü. Eylemi 18 Mayıs gerilla birliğine bağlı bir takım gerçekleştirdi.

46— Ekim 1988 tarihinde Beytüşşebap'ta mültecilerin silahlarını satan tüccarların silahlarına el konularak 15 adet silah kamulaştırıldı.

47— Ekim 1988 tarihinde iki ayrı yerde düşmanla çıkan çatışmada (Merge civarında) 2 asker öldürüldü, 1'i yaralandı.

48— Kasım 1988 tarihinde Beytüşşebap'ta girilen çatışmada 1 asker öldürüldü.

49— Mayıs 1988 tarihinde Meydan karakolu civarında çıkan çatışmada, ölü ve yaralı hakkında kesin sayı bilinmiyor. Yukarıdaki 3 eylemi 18 Mayıs gerilla birliğimiz gerçekleştirdi.

50— Haziran 1988 tarihinde Uludere'nin Dêjuh köyünde milisler tarafından ajanların evi tarandı.

51— Kasım 1988 tarihinde Beytüşşebap'ta, karayollarına ait iki dozer yakılarak tahrip edildi. (Milisler tarafından.)

52— Mart 1988'de Uludere'nin Nêrveh köyünde milisler tarafından çete evleri silahla tarandı.

Botan Eyalet Komutanlığı
20 Aralık 1988

Halepçe unutulmayacak, intikamı alınacak

5 bin insanımızın vahşice katledildiği Halepçe'ye kimyasal silahlarla düzenlenen saldırının ardından 1 yıl geçti. II. Dünya Savaşında Hiroşima ve Nagazaki'den sonra, en büyük kimyasal katliam Kürdistan'da gerçekleştirildi. Dünyayı dehşete düşürecek kadar insanlık dışı olan bu katliam karşısında aynı dünya dehşetle sustu, suskunluğa gömüldü. Oysa, böyle bir vahşet karşısında durulmalı, susulmamalıydı.

Dünya susarken, halkımızın sırtına kene gibi yapışıp, yıllardır kanını sülük gibi emen ilkel milliyetçi ve küçük-burjuva reformistler de halkımızı emperyalistlere ve sömürgecilere pazarlamakla uğraştılar. Halkımız, tam bir cendereye alınarak boğulmak isteniyor.

Halepçe katliamının I. yılında halkımız kimyasal ölüme beyaz ölüm de eklenerek, cenderede yok edilmeye çalışılıyor. Özellikle de Kuzey-Batı Kürdistan'da Partimiz PKK öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi binbir türlü komplo ve oyunla engellenmek, halkımız yeni katliamlarla karşı karşıya bırakılmak isteniyor.

Halepçe katliamının I. yılında tekrar yineliyoruz: Halkımıza karşı suç işleyenleri, onu çağımızın akıllara durgunluk veren vahşet ve işkence uygulamalarına tabi tutanları affetmeyeceğiz. Halkımızın üzerinde sömürgecilerin ve emperyalistlerin oynamak istedikleri oyunlara alet olan, işbirliği yaparak bunları kolaylaştıran uşaklar da devrimci kinimizden kurtulamayacaklardır. Halkımızın, bir daha Halepçeler yaşamaması için, Partimiz PKK, katillerden suçlarının hesabını misliyle sormasını bilecek. Yaşamlarını ülkemizin kurtuluşu için veren binlerce yiğit savaşçının, binlerce kadın, çocuk ve yaşlının anısının da bir gereği olarak bağımsız ve özgür Kürdistan bayrağını göndere dikecektir.

Bismil'de büyük çatışma

Bismil'in Ağıl köyünde meydana gelen çarpışmada ARGK savaşçılarından Abdulmenaf ORMANCI, Seyithan AKKOYUN, Abdülgafur KARAER, İhsan FIDAN ve ismini tesbit edemediğimiz diğer bir ARGK savaşçısı şehit düştü. Saatlerce süren çarpışmada, Türk sömürgecileri de ağır kayıp verdiler.

Bismil direniş destanı, faşist Türk sömürgecilerin halkımıza ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yoğunlaştırdıkları özel savaşın da fiyaskosuna diğer bir örnektir. Bahar dönemine girişle birlikte, Türk sömürgecileri kış boyunca dayattıkları özel savaştan sonuç almayı, ARGK gerillalarının teslim olmasını bekliyorlardı. 26 Şubat'ta Ağıl köyünde meydana gelen bu çarpışma, sömürgecilerin bu beklentilerine öldürücü bir darbe daha vurdu.

Birkaç hainin teslim olması ile birlikte, ihaneti, pişmanlık yasasını yeniden dayatma ve sonuç almayı da düşleyen özel savaş yönetimi, kış ayları boyunca yaygın bir operasyon düzenledi. Operasyonun bir hedefi kitleleri ulusal kurtuluş mücadelesine karşı çıkarmak, desteği kesmek, diğer bir hedefi de gerillaları dağda sıkıştırarak teslimiyete çekmekti.

Kışın son günlerinde Bismil'de meydana gelen ve 5 ARGK savaşçısının kahramanca direnişine tanık olan çarpışma, düşmanın tüm bu beklentilerini de yerle bir etti. Kitleler yaratılmak istenen pasifikasyona karşı daha fazla ulusal kurtuluş saflarına akarken, ARGK gerillaları direnişi daha da yükselttiler. Bu gelişmeler, özel savaş yönetiminin karşı-devrimci saldırılarını daha da işlemez kıldı.

Bismil'de yaratılan direniş destanı, Newroz dönemine girişte halkımızın öncülerinin, halk kahramanlığına layık bir direniş dönemini açtıklarının da göstergesi oldu. Bismil direnişi, Newroz'un halk geleneğimize yaraşır bir şekilde kutlanacağının da bir örneği oldu.

Bismil'de yakılan direniş ateşi, Newroz ateşini gürleştirerek, tüm Kürdistan'da Newroz'un nasıl karşılanması gerektiğini de gösterdi. Bismil kahramanları, halk tarihimizde, yeni Newrozlara giderken, bizi daha kararlı ve cesaretle yürüten bir destanın adı olarak sürekli anılacaktır.

Sakine Cansız, eylemin amaçlarını açıkladı:

Amasya Cezaevi'nde açlık grevi

Adi mahkumların bulunduğu Amasya Cezaevi'ne yapılan yeni sürgünlerle içlerinde Sakine Cansız, Muzaffer Ayata gibi PKK'li savaş esirlerinin de bulunduğu bir grup devrimci tutuklu getirildi. E tipine göre inşa edilmiş ve zemin katı olması nedeniyle tünel kazmaya elverişli olmadığı gerekçesiyle siyasi davalardan tutuklu devrimciler bu cezaevine getirildi.

Devrimci tutuklulara Diyarbakır ve diğer cezaevlerinde kazanmış oldukları hakları verilmemeye, zaten kötü olan cezaevi koşulları daha da ağırlaştırılmaya başlandı. Bunun üzerine PKK'li savaş esirleri ve diğer devrimci tutuklular 2 Mart'ta süresiz açlık grevine başladılar. Açlık grevinin 18. gününde mide kanaması geçirip, hastaneye kaldırılan devrimci tutukluların durumu ciddiyetini koruyor. Şekerli su ve tuz verilmeyen eylemde, her an ölümlerin olabileceği de bildiriliyor.

Sakine Cansız'ın açlık grevi öncesinde eyleme başlama nedenleri ve amaçlarına ilişkin olarak gönderdiği mektubu yayınlıyoruz:

"Buradaki siyasi bileşim başka yerlerden farklıdır. Cezaevi, '88 sonlarında buraya gelen biz sürgünlerle siyasi bir nitelik kazandı. Ancak, siyasi bir alt yapıya hiç tanık olmamış. Eylemlerimizle bu temeli attık. Ne ki, hala arzu edilen düzeyde değil. Anlaşmada verilen sözler yerine getirilmedi, sorunlar tırmandırıldı. Diyalog ve diğer dayatmalarla çözüm yolunu açmaya çalıştık. Bu mümkün olmayınca eyleme karar verdik. 2 Mart'ta eyleme başlayacağız.

Statükocu karakteri olan gruplar (D.Y, TKKKÖ, ve DHÖ vb. gibi) buna yanaşmıyorlar. Diyalogla çözüleceklerine hala inanıyorlar. Biz, D.S. ve Acil eylem birliği oluşturduk. Zaten ortak eylem programını ilk biz ve D. S. sundu. Acil sonra katıldı. Aslında, mümkün olduğu kadar eylem ve güç birlikteliklerinin sınırını geniş tutmaya çalışıyoruz; en geniş katılımı sağlamaya çalıştık. Yine de arzu edilen bir katılım değil şu an. Adamlar her bir yerde ayrı kafadan hareket ediyorlar. Yanımızdaki TİKB'li bayanlar da grup kararıyla, infazlarını yakmaya neden olacak eylemliliğe katılmayacaklar. Yani, Türk solundan bazı gruplar yaşam şansını buldukları bu alanların artık rolünü oynadığına, bunu tamamladığına, sıranın dışarıya geldiğine inanmaya başlamışlar. Çıkıp dışarıda mücadele edecekler! Çok tehlikeli bir anlayış. Bu şekilde geçmiş cezaevi direnişçiliklerini gölgeleyecekler; bu onu bir yerde yadsımaktır. Bu anlayışlarını eleştiriyoruz. Cezaevi mücadelesini tatil ediyorsunuz diyoruz. Tabi adamlar, bu kararı bazı elemanları için aldıklarını söylüyorlar. Neyse, herkesin bileceği şeydir.

Eylem programı, 88 genel eylem programımız çerçevesindedir. Diyarbakır vb. yerlerdeki düzeyi tutturmaya ya da en azından oraya yakın bir düzeye ulaşmayı önümüze koyduk şu an. Bir-iki eylemle kazanımları kökleştirmek mümkün görünmüyor burada. Daha çok çaba istiyor. Bunun acı ve zorluklarını da yine bizler (PKK) çekeceğiz. Bu açık bir gerçektir.

Sorunlar dayatmış, biz de bize ne düşüyorsa onu yapacağız. Kamuoyunun tavrı ne olacak, duyarsızlığını yenebilecek miyiz, onu şu an için kestirmek zor. Ama eylemler yaygınlaşır ve belli bir aşamaya gelirse tepkisiz kalmaz. Aslında son eylemlilik sürecinde önemli ve sevindirici bir güç haline geldi aile hareketimiz. Fakat koordinesizlik bazı şeyleri zorlaştıracak. Amasya'nın içi bu tip gelişmelere yabancı, bu nedenle dış destek beklenilen düzeyde olmayacak herhalde. Yine de eylemler doğal etkilerini yaratacaktır."

1989 NEWROZ'UNDA HALKIMIZ YENİ BİR ATILIMI YAŞIYOR

Partimiz PKK, Cephemiz ERNK, Ordumuz ARGK, Mazlum ve Mahsum yoldaşların anılarının da bir gereği olan, "Bir Parça Özgür Vatan Toprağı Yaratma" mücadelesinde, bu yılı da bir zafer yılı haline getirecek ve kazanacaktır.

Halk ve ulusal kurtuluş mücadele tarihimizde büyük bir yeri olan Newroz ve ERNK'nin kuruluşunun yeni bir yıldönümüne, **"Bir Parça Özgür Vatan Toprağı Yaratma"** şiarının pratikte kanıtlanmasının daha da yakınlaştığı bir gelişme düzeyiyle giriyoruz. Partimiz PKK'nin öncülük ettiği ulusal kurtuluş mücadelemiz, her zamankinden daha fazla bugün, bir parça özgür vatan toprağı yaratmaya yakın. Partimiz, halkımızı sömürgeci-faşist Türk devletine karşı ayağa kaldırmakla kalmamış, ulusal kurtuluş yolunda vazgeçilmez olan silahları da eline vermiştir. Bütün bunlarla da halkımız, bugün tarihinin en elverişli, ulusal kurtuluş atılımını mutlaka başartacak koşullarına da ulaşmıştır.

Halkımızın, tarihinde eline geçirememiş olduğu fırsatlara bugün kavuşmuş olması, Partimiz PKK'nin Newroz'a çağdaş bir anlam kazandırması ile mümkün olmuştur. Newroz'u sadece bir kutlama olarak görmeyen Partimiz, en önemli atılımlarını bu dönemde gerçekleştirmiştir. Her Newroz dönemi, Partimizin ulusal kurtuluş yolunda yeni atılımları gerçekleştirdiği bir dönem olmuştur. Newroz'un özüne bu temeldeki bağlılık, sadece bir 21 Mart'la sınırlandırılmayan direniş geleneği sonucunda Partimiz, halkımızı bugünkü gelişmelere ulaştırmış, onu büyük önemde olan silahların sahibi yapmıştır.

21 Mart 1982'de Mazlum DOĞAN yoldaş yaktığı direniş ateşiyle zindanlarda yaratılmak istenen teslimiyet ve ihanete bir hançer gibi saplanarak, direniş geleneğini sürdürmüştür. Çağdaş Kawalığa ulaşan Mazlum DOĞAN yoldaş, Newroz'un isyan, direniş geleneğini zindanlarda yaktığı direniş ateşi ile daha da güçlendirmiştir. Dehak'ın zulmünü aratmayan koyu karanlık bir baskı ortamında direniş meşalesini yakarak, direnişçilere aydınlık yolu göstermiştir. Bu, PKK'nin, Newroz'a çağdaş bir içerikle yaklaşmasının en somut örneklerinden biridir.

21 Mart 1985'te kuruluşu ilan edilen ERNK, hem Newroz'un ulusal özelliğine ve hem de Mazlum DOĞAN yoldaşın anısına verilmiş bir cevap oldu. 1986 Newroz'unda Mahsum KORKMAZ yoldaşın önderliğinde yoğun bir eylemlilik yaşandı. Bu, ERNK'nin kuruluşunun I. yılında Newroz geleneğinin sürdürülmesiydi. Partimiz PKK, Newroz'un bu geleneğine sıkı sıkıya bağlılığı ile ulusal direniş mücadelemizi bugünkü gelişme düzeyine kadar ulaştırmayı başardı.

Reformist, işbirlikçi güçlerin ve ilkel milliyetçi hareketlerin tersine, Partimiz PKK, Newroz'u böyle bir yaklaşımla ele almış ve çağdaş anlamına kavuşturmuştur. Partimiz, küçük-burjuva reformistlerinin ve ilkel milliyetçi güçlerin Newroz'a ismen sahip çıkıp, pratikte bunun geleneği olan direnişten uzak kaçmalarına karşın, ulusal kurtuluş eylemliliğini yükseltmiş ve tarihimizin son derece önemli başarılarına ulaşmıştır. Bu başarılar sayesindedir ki, bugün geleceğe dair kendimize duyduğumuz büyük bir güvenle konuşuyor, umutlarımızı güçlendirebiliyoruz. Gelecekten bu kadar emin konuşmamızın temelinde yatan, Partimiz PKK'nin Newroz geleneğine, başarmak kararlılığı ile gösterdiği bağlılıktır.

Halkımız bırakalım geleceği, günlük çıkarlarını bile düşünemeyecek bir ortamdan, bugün büyük zaferlerin sahibi olan bir konuma yükselmiştir. Halkımız, tarihimizin hiçbir döneminde geleceğinden bu derece emin olmadı. Geleceğinin zaferle taçlanacağı konusunda bu derece bir kesinliğe ulaşmadı. Bu önemli bir aşamadır. Dünün köle, yarınını bile düşünemeyecek kadar zayıf, çağın hakkında "ölü" yargısını verdiği bir halk, bugün, akıllara bile gelmeyen zaferleri elde ediyor, yeni yeni mevziler kazanıyor. Dünün köle halkı, kendi geleceğini özgür bir temelde çiziyor, bunun için ayağa kalkıyor, kurtuluş savaşına dört elle sarılıyor. Partimiz PKK'nin yarattığı bu gelişmeler, küçük-burjuva reformistlerinin ve ilkel milliyetçilerin akıllarına bile getiremeyecekleri, gelişmelerdir. Onlar, bağımsız bir Kürdistan için değil eyleme kalkmak, bir düşünce bile oluşturamayacak kadar zayıf bir konumu yaşıyorlardı. Sömürgeciliğin yarattığı karanlık ortam içinde, zorbela "Doğu" sözcüğünü telafuz etme ile uğraşıyorlardı küçük-burjuva reformistleri. PKK, bu güçlerin hayallerinde bile görmeye cesaret edemedikleri bir çıkışı başardığı için, en azgın saldırıları PKK'ye karşı yönelttiler. Partimiz bu saldırıları da boşa çıkarmasını bildi ve gelişimini devam ettirdi.

1989 Newroz'unda ulaştığımız gelişmelere baktığımızda ilk günden bu güne alınan mesafenin hiç de küçümsenmeyecek bir önemde olduğunu görüyoruz. Tüm alçakça saldırılara ve iftiralara rağmen, elde edilen kazanımlar paslanmayan çelik gibi net bir durumda. Hiçbir karşı-devrimci çaba, bu kazanımları gölgeleme başarısını gösteremez.

Halkımız bugün geleceğinden emin konuşuyor ve kendi eliyle geleceğini yaratıyorsa, bu, büyük bir kazanımdır. Yaşam umutlarının tıkandığı yerde yeniden hayata dönmekle de kalmayıp, ulusal kurtuluş yolunda isyana kalkmak... İşte, PKK'nin halkımız açısından önemi burdadır. PKK, yıllar öncesinin Newroz geleneğini, bu kez Çağdaş Kawalar öncülüğünde, halkımızı, yine despot bir zalimin elinden kurtarmak ve dünya ilerici insanlık ailesindeki yerine oturtmak için devam ettiriyor.

1989 Newroz'u bu geleneğin daha bir üst aşamasıdır. Halkımızın bir parça özgür vatan toprağına daha da yakınlaştığı bir dönemdir. Dağlarda yükselen direniş, kitlelerin düşmanın her türlü baskısına karşı koymaları, gerillaya daha fazla destek sunmaları, toplumun her kesiminin; kadınların, öğrencilerin, işçilerin suskunluğu kırarak sokağa dökülmeleri, cezaevlerinde büyük kazanımlarla süren direniş, bu umudumuzu daha da güçlendiren öğelerdir. Bugün Kürdistan'da kitleler, direnişin saflarına daha fazla akıyorlar. PKK'nin 1989 Newroz'una geleceği daha da aydınlatarak girmesi, bu kitle akışının nedenidir. Halkımız, Partimiz şahsında geleceğin aydınlık olacağına kesin bir şekilde inanmaktadır, bundan dolayı da düşmanın her türlü vahşetine karşı, Partimiz etrafında daha sıkı kenetlenmektedirler.

Partimiz PKK, halkımızın güvenini büyük ölçüde kazandı. Bu demektir ki, önümüzdeki dönem, halkımızın ERNK saflarında örgütlenerek kahramanlıklar yaratacağı bir dönemdir. Büyük fedakarlıklarla desteklerini arttıran halkımızın kendi öz birliklerinde daha geniş örgütlenmesi, halk savaşımızı kitlesel temeline oturtacak ve düşmanın yaratmak istediği tercrit çemberi kırılacaktır. Gelişmelerin bu doğrultusu, bugün kesin bir şekilde ortaya çıkmıştır. Kitleler de, akmaya başlayan nehir gibi yatağına kavuştu. Bu yatak halkımızı bağımsızlık ve özgürlük denizine ulaştıracak ve onu çağdaş-ilerici insanlığın değerli bir üyesi haline getirecektir.

Gelişmelerin yönü kesin olduğu gibi, zafer de halkımızındır. Düşmanın tüm gücünü 1988'de harcadığı biliniyor. 1988 yılı, ulusal kurtuluş mücadelemizin bitirildiği bir yıl haline getirilmek isteniyordu. Faşist Türk sömürgecilerinin bütün hazırlıkları bu yönlüydü. Bu amaca ulaşmak için de, özel savaşın ne kadar uygulaması varsa hepsini Kürdistan'a getirdiler. Türk sömürgecileri tarihlerinin en büyük askeri harcamalarını yaparak, Kürdistan'daki askeri gücünü kat kat arttırıp, bunlarla 1988 yılını bizim tükeniş yılımız haline getirmeye çalıştılar. Ülke içerisindeki bu saldırılara, yurt dışında da provokasyonu hortlatarak yeni saldırılar ekleyip, sonuç almak istedi. İçerde ezilen ulusal kurtuluş mücadelemiz dışarıda da provokasyonun amacına ulaşması ile birlikte, tamamen tasfiye edilecekti. Bunun için hem içeride hem de yurt dışında direkt saldırılar gündeme konuldu. Kürdistan'da Türk ordusunun yaptığını, Almanya'da Alman polisi yaparak, provokasyona zemin yaratmaya çalıştı. Sömürgeci operasyonların çağın en vahşi özel savaş metodları ile sürdüğü bir dönemde de provokatörler Partimizi ve önderi Abdullah ÖCALAN'ı hedefleyerek, karşı-devrimci saldırılara bir yenisini eklediler.

Partimiz PKK, 1988 yılını bir tükeniş yılı haline getirmek isteyen düşmanın saldırılarını geriletmekle kalmayıp, mücadelemizi daha ileri mevzilere de taşıdı. Düşman 1988 yılı içerisinde tükenişe biraz daha yakınlaştı. Oynamak istediği tüm oyunlar da birer birer fiyaskoyla sonuçlandı.

Böylesine muazzam bir kazanımla 1989 yılına giren Partimiz, ulusal kurtuluş mücadelemizin bundan sonra da büyük atılımlarla ilerlemesi için sağlam bir temel oluşturdu. Düşman da bu gelişmenin farkına vardığından, özellikle de 1989'un ilk aylarında yoğun operasyon ve tutuklamalara girişti. Kitlelere yönelerek, ERNK etrafında birleşmelerini, kendi örgütlerini geliştirmelerini engellemek istedi. Dağlarda yükselen silahlı savaşımı engelleyemeyen faşist sömürgeciler, kitlesel bir karaktere bürünmesini engelleyerek, savaşın yaygınlaşmasının önüne geçmeye çalıştılar. Operasyonların hedefinin kitleler olmasının nedeni de buydu. ERNK'nin 5. yılına daha kitlesel olarak girmesi ulusal kurtuluş savaşımızın kitle dayanağının daha da genişlemesini beraberinde getireceğini bilen düşman, bu atılımımızı önlemek için kitlelere ortaçağda bile uygulanmayan metodları uyguladı. Buna rağmen, kitlelerin kararlılığı bir an olsun azalmadı. İşkencenin tüm

iğrençliğine rağmen, yurtsever kitleler, ulusal kurtuluş aleyhine düşmana güç verecek bir adım dahi atmadılar. İşte, kitlelerdeki bu kararlılıkta, Partimiz PKK'nin yarattığı önemli diğer bir gelişmedir. Kürdistan halkının bu seviyeye getirilmesi ulusal kurtuluşun büyük oranda kazanıldığının bir işaretidir.

Partimizin yeni bir Newroz dönemine büyük gelişmelerle girmesi, faşist Türk sömürgecilerini yeni tedbirler almak zorunda bırakmaktadır. Özel savaş yönetiminin son bir çaba olarak 1989 yılına yükleneceği açık olan bir durumdur. Bu nedenle de tüm gücüyle özel savaşı geliştirmek ve sonuç almak istiyor. Askeri yöntemlerin yanısıra, emperyalizmin de desteğiyle olası gelişmeler karşısında devreye girecek siyasal çözümler için hazırlığını yapıyor. Avrupa metropollerinde ve ABD'de ölçüleri hazırlanan ve halkımıza giydirilmek istenen otonomi, dil-kültür özerkliği gibi, ulusal bağımsızlık mücadelesinin önüne dikilmek istenen engellerle 1989 yılına yüklenen faşist Türk sömürgecileri, bu yılda köhnemiş düzenlerini yaşatmak için mutlaka sonuç almak istiyorlar.

1989 yılı, her yıldan daha fazla kader tayin eden bir yıl haline geldi. Bu yıl, ulusal kurtuluş güçlerimizle faşist Türk sömürgecilerin daha şiddetli bir şekilde karşılaşacakları bir yıl olacaktır. Faşist Türk sömürgecileri son bir çaba ile savaşımızın yaygınlaşmasını engellemeye çalışırken, ulusal kurtuluş güçlerimiz de bu yılı ulusal kurtuluş savaşımızın daha da yaygınlaştığı bir dönem haline getirmek, "Bir Parça Özgür Vatan Toprağı Yaratma" şiarını gerçekleştirmek için savaşa daha fazla yükleneceklerdir. Bu da, bu yılın kader tayin edici bir yıl haline gelmesine yol açıyor. 1989, ulusal kurtuluş savaşımızın yeni bir aşamaya sıçramasına elverişli koşullara da sahip. Bu bakımdan da her iki güç açısından 1989 kıyasıya bir mücadeleye tanık olacaktır.

Faşist Türk sömürgecileri bu yılı ne kadar lehlerine çevirebilirler? Ulusal kurtuluş güçlerimizin hem sayısal ve hem de nitel olarak daha zayıf olduğu bir dönemde, başarıya gidememiş bir gücün bugün sonuç alması mümkün değildir. Bugün ulusal kurtuluş güçlerimiz son derece önemli bir seviyeye ulaşmıştır. 5 yıllık silahlı mücadele pratiği, bunun tecrübelerinin yoğun bir şekilde yaşanması, silahlı güçlerimizin bu temelde savaş kabiliyetlerini geliştirmeleri, Türk sömürgecilerine bu yılda da başarılı olma olanağı tanımayacaktır. Türk sömürgecileri, hem ulusal kurtuluş mücademizin ulaştığı düzey açısında, hem de yaşadığı derin kriz nedeniyle başarılı olma şansına sahip değildir.

Karşı-devrimin tüm tecrübelerini kendisinde toplamasına ve özel savaş uygulamalarını yoğunlaştırmasına rağmen Türk sömürgecileri, TC tarihinin en zayıf dönemini yaşıyorlar. Askeri açıdan olduğu kadar siyasi, ekonomik açıdan da yaşanılan kriz derindir. Rejim, tüm çabasına rağmen, krizi aşma gücünü gösteremiyor, daha da derinleşmesini engelleyemiyor.

Askeri açıdan yapabileceğinin en fazlasını yapmış, özel savaşı vardıracağı sınıra vardırmıştır. Bagajında bulunan ne kadar yöntem varsa hepsini de uygulamış ama, sonuç alamamıştır. Köy korucularının sayısını tüm çabasına rağmen daha fazla arttıramamış, bunun için de "teritoryal birlikler" oluşturmaya gitmiştir. "Teritoryal birlikler"le savaşı daha fazla Kürdistanlılaştırarak, sonuç almaya çalışıyor. Özel timler sayı olarak arttırılmalarına, en modern silahlarla donatılmalarına rağmen, ulusal kurtuluş güçlerimiz karşısında başarılı olamadılar. Türk sömürgecilerinin askeri yönden sonuç alamayıp, daha fazla çöküşe gitmelerinin yanısıra, diğer yönlerden de çöküşü derinleşiyor.

Rejim ekonomik açıdan bu kadar derin bir çöküşe başka bir dönemde girmedi. Enflasyon en yüksek rakamlara ulaşmış, yatırımlar durmuş, ihracaat olanakları oldukça azalmış, halkın yaşam seviyesi en alt sınırına inmiş, döviz darboğazı, ödemeler dengesindeki açık büyümüştür. Bir de Kürdistan'daki özel savaşı finanse etmek için harcanan milyarlarca liranın bütçeye yüklediği yük, rejimi ekonomik olarak en sıkışık döneme sokmuştur.

Siyasal açıdan da rejimin bunalımı durmuş değil. Tam tersine daha da ağırlaşma eğilimi gösteriyor. 26 Mart yerel seçimleri, bu bunalımın tam bir krize dönüştüğü bir dönemeç olacaktır. Evren-Özal kliğinin yönetemez duruma gelmesi, sorunların üstesinden gelemeyip bunalımının daha da ağırlaşması, bu kliğin siyasal kurumlaşmayı sağlama çabalarını da başarısız kılıyor. Özellikle de Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi, rejimin bunalımını derinleştiriyor, burjuvazinin çeşitli klikleri arasındaki çelişkileri kızıştırıyor.

26 Mart yerel seçimleri, hem burjuvazinin çeşitli klikleri arasındaki çelişkilerin şiddetlenmesi açısından ve hem de rejimin geleceği açısından son derece büyük önem taşıyor. Yerel seçimler, genel seçimler düzeyinde bir öneme sahip olmasa da, 26 Mart yerel seçimleri böylesi bir öneme kavuştu. Bu seçimlerin önemi şurdan geliyor: Sonuçları, rejimin geleceğini tayin etmede son derece önemli bir yere sahiptir. Bu bakımdan mevcut burjuva klikleri ve emperyalist çevreler, 26 Mart yerel seçimlerine büyük bir önem veriyorlar.

Evren-Özal kliğinin yönetimde kalıp kalmayacağı bu seçimlerde daha da netleşecektir. Evren'in, Asya ülkelerinden Pakistan, Singapur vb. gezilere çıkarken yaptığı açıklamaları, kliğin Evren kanadının 1989 sonbaharındaki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde gidici olduğunu gösterdi. Evren bir daha seçilmek istemediğini söyledi. Ama, tümden de kapıyı kapamadı ve yeniden cumhurbaşkanlığına seçilebilmesi için kapıyı aralıklı bıraktı. Aslında Evren, bu açıklamasını, emperyalist çevreler ve Türk tekelcilerinden yeni bir dönem daha görevde kalmak için onay görmemesi üzerine yaptı. Kitleler de Evren-Özal kliğine karşı artan muhalefetin Kürdistan'daki silahlı mücadele ile birleşmesi, rejimi toptan bir çöküşe daha da yakınlaştıracaktır. Bu bakımdan rejime karşı muhalefeti, sahte potalarda eritmek için yeni girişimlere başvuruluyor.

Evren-Özal kliğinin ömürlerini 1990'lara kadar sürdürme çabaları, gerek tekelci çevrelerde ve gerekse de emperyalist çevrelerde yönetime karşı artan kitlesel muhalefet nedeniyle gerekli desteği kaybetmeye başladı. Kitlelerdeki yeniden canlanışı işçi ve öğrenci hareketlerinde görülen yükselme rejimin Kürdistan bağımsızlık mücadelesi yanında diğer bir sorunla da karşı karşıya gelmesine yol açıyor. İşte, sözkonusu çevreler; Evren-Özal kliği ile bu gelişmelerin üstesinden gelemeyeceklerini görüyorlar. Sözkonusu yaklaşım giderek, Avrupa ve ABD çevrelerinde de ağırlık kazanıyor.

26 Mart yerel seçimleri, rejimin geleceğini tayin etme üzerindeki özelliğinden dolayı, bir genel seçim kadar önem taşımaya başladı. Seçim sonuçlarının açıklanacağı 27 Mart sabahı, rejimin Özal ile yol alıp almayacağı da ortaya çıkacaktır.

ANAP oldukça yıpranmış bir durumda. Basının yaptığı son komuoyu yoklamalarında ANAP oylarında büyük bir düşme görüldüğü anlaşılıyor. ANAP'ın bu oy kaybı hükümet etme koşullarını da ortadan kaldıracak bir gelişme olarak değerlendiriliyor. Muhalefet ANAP oylarının %32'nin altına düşmesi halinde, erken genel seçime gidilmesi üzerinde ısrar ediyor. Seçimden böyle bir sonucun alınması, Türkiye'yi yeni bir seçim ortamına sürükleyecektir. Bu seçimlerin bu yılın sonbaharında yapılacak cumhurbaşkanlığı seçiminin öncesine rastlaması, sıkıntıyı daha da arttıran bir husus. Peşpeşe gelen seçimler, rejimin bunalımını ağırlaştıran ve bir türlü çözüme kavuşmamasının nedenlerinden biridir.

Evren cumhurbaşkanlığından ayrılırsa da Özal'ın onun yerini alma gibi bir düşüncesi vardı. Seçim sonuçları bir de bu yönden önem taşıyor. Özal, yeteri oy alırsa, 1992'ye kadar hükümet süresinde bir değişiklik yapmayacağı gibi, cumhurbaşkanlığına da meclisin çoğunluğunu elinde bulundurduğu için kolaylıkla gelebilecektir. Ama, bütün değerlendirmeler böyle bir sonucun çıkmasını ihtimal dışı bırakıyor. Ancak, ANAP, iktidarın verdiği olanaklarla oylarını arttırmak için çeşitli yöntemlere başvurmaktan da geri kalmadı. Oylarını düşürmemek için ANAP önceden de oy alabildiği, rüşvet, şantaj gibi yöntemlere yeniden başvurdu. Oylarını böylelikle arttırmasa bile düşürmemeyi, en azından %32'lerin altına indirmemeyi düşünüyor.

Muhalefet partilerinin seçim kampanyası, mevcut partiler arası çelişkileri daha da derinleştirdi. Bunun yanısıra, öteden beri ANAP içerisinde varolan çelişkiler de yeniden şiddetlenmeye ve su yüzüne çıkmaya başladı. ANAP'ın oy kaybetmesi ve Özal'ın yıpranması karşısında, ANAP içerisinde yeni arayışlar başladı. Hatta seçim sonrasında ANAP'ın oy kaybının yüksek olması halinde yeni bir sağ parti kurma hazırlıklarından da bahsediliyor. ANAP İstanbul Belediye Başkan adayı Bedrettin Dalan seçim kampanyasında ANAP ve Özal adını kullanmadı. Bu, Dalan'ın Özal ile çelişkisini gösterdiği gibi, Özal'a alternatif olarak hazırlıkları olduğu da basına yansıdı. Bu hazırlıklar, 26 Mart yerel seçimlerinin sonuçlarına göre devreye sokulabilecek planlardır.

Muhalefet partileri ANAP oylarını düşürmek için seçim kampanyasına asılırken, Özal da yeni manevralara başvurarak, oylarını düşürmemeye çalışıyor. Daha önceki seçimlerde rüşvet, fonlardan aktardığı maddi kaynaklarla oyları alan Özal, yine bu oyuna başvuruyor. Özal sık sık iktidar ile yerel yönetimler arasında paralellik olmasını söyleyerek, muhalefetin alacağı belediye başkanlıklarına destek sunmayacağını açıktan ilan ediyor. Bununla da kitleleri muhalefet partilerine oylarını yeniden toplamak istiyor. Savurduğu bu tehditlerin yanısıra, fon adı altında topladığı kaynakları rüşvet olarak kullanıp, oy satın alma yöntemini de deniyor. Hatta, birçok bucağı ilçe yapacağı, ilçeleri de il yapacağı sözü veriyor. Açıkça "oy verin sizi il, ilçe yapalım" diyor. Bu taktiklerin yanısıra, seçime bir gün kala Özal yaptığı basın toplantısında bu yönlü yeni açıklamalarda bulundu. Özal basın toplantısında geçen yıl sonuna kadar kamu arazisi üzerine yapılmış olan gecekondulara tapu vereceğini ve ayrıca esnaflarda alınan peşin verginin de %50'den %30'a indirileceğini açıkladı. Bu açıklamalar, hükümetin varlığını sürdürmek için denediği yeni bir rüşvet girişimidir. Zaten rejim şimdiye kadar da böylesi oyunlarla varlığını sürdürdü. Toplum elinde hiçbir şey bırakmayacak kadar önce onları soyuyordu. Daha sonra da bu soygundan onlara da pay vererek kendisine bağlıyor. Açıkca düşürdüğü insaları satın alıyor.

Halk kitlelerine verecek bir şeyi olmayan iktidar, fonlarda biriktirdiği paraları rüşvet olarak aktarıp, yine bu tür manevralara başurarak yönetimini sürdürmek istiyor. Tehdit, şantaj, rüşvetle yönetimini sürdürmek isteyen Özal, yerel seçimlere giderken aynı kozu bir kez daha kullanıyor.

26 Mart yerel seçim sonuçları ANAP'ın aleyhinde olması Özal'ın gidici olmasının bir işereti de olacaktır. Özal, basın toplantısında muhalefete düşmesi halinde, siyaseti bırakacağını da açıkladı. Bu seçim sonrasında yeni alternatif arayışlarına da imkan sağlayan bir karardır da aynı zamanda. Zaten Özal da kaybedince bir daha kendisinin tercih edilmeyeceğini çok iyi biliyor ve anlıyor.

26 Mart yerel seçimlerini B. Avrupa ve ABD de yakından izliyor. B. Avrupa çevreleri, Özal'a gidici gözüyle bakıyorlar. Avrupa'nın siyasi kurum ve partilerinde yapılan değerlendirmelerde Özal'ın seçimde oy kaybetmesinin halkın güvensizliği anlamına geleceği belirtilerek, erken genel seçime gidilmesi isteniyor. B. Avrupa çevreleri bu durumda Özal'ın cumhurbaşkanlığına yönelmesine de sıcak bakmıyorlar. Halk kitlelerinden ve muhalefet partilerden gelen tepkiler sonucu, Özal'ın cumhurbaşkanlığının yeni sıkıntılar yaratacağını söyleyen B. Avrupa çevreleri, Özal'ın cumhurbaşkanlığını da istemiyorlar. Benzeri bir eğilim ABD çevrelerinde de gelişiyor. Genel Kurmay Başkanı Necip Torumtay'ın seçimden bir gün önce döndüğü ABD gezisinde, olası seçim sonuçlarına göre ABD'den ne yapılacağına ilişkin tavır hakkında görüş aldığı da açık olan bir durum. ABD, yine ordu vasıtası ile olası sorunlara müdahale edip, rejimi içine girdiği krizden kurtarmak istiyor.

26 Mart yerel seçim sonuçları ve sonrası hakkında mevcut olasılıklar bu kapsamda belirtilebilir. Sonuçlar, rejimin siyasal krizini daha da derinleştirecek bir eğilimde olacaktır demek bir kehanet sayılmaz. Emperyalist çevrelerin Evren-Özal kliğini gözden çıkarmaya başlaması, yeni arayış ve alternatifleri de aramayı hızlandırdı. SHP, DYP, sağda yeni bir parti, SHP-DYP koalisyonu veya başka bir çözüm, ANAP sonrası hükümet için düşünülen olasılıklar. Ancak, hangi alternatif gelirse gelsin, rejimin bunalımı aşması mümkün olmayacaktır. Seçimler ve peşinden gelen yeni seçimler de bu krizi derinleştiren öğeler olacaktır.

1989 yılına girerken, rejimin krizleri böylesi aşılmaz bir boyuta gelip dayanmıştır. Evren-Özal kliği veya yerine gelebilecek yeni bir klik, bu krizi aşma gücünü gösteremeyecektir. Rejimin çöküşü daha da hızlanacaktır. Rejime karşı, Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin yanısıra, işçi ve öğrenci eylemliliğinin de yaygınlaşması çöküşü daha da arttıracak, burjuvazinin kendi iç çatışmaları da buna eklenince rejimin çözümsüzlüğü derinleşecektir.

Faşist Türk sömürgecilerinin askeri şiddeti arttırıp, özel savaşı yoğunlaştırmaları da bir çözüm olmayacaktır. Rüşvet, şantaj, tehdit ve alabildiğine yoğunlaştılan soygunlar da rejimin şimdiye kadar aldığı desteği sürdürmesine yetmeyecektir. Türkiye işçi sınıfı önemli bir dönemece gelmiştir. Birçok işkolunda grev dalgası kabarmakta, sendika yönetimlerinin çabaları da bu dalgaları durduramamaktadır. Yine, öğrenci hareketlerindeki yükselme de devam ediyor. Bütün bunlar rejimin kısa sürede yeni sorunlarla karşı karşıya geleceğinin açık işaretleridir.

Rejime karşı en önemli ve sürekli gelişme gösteren unsur, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesidir. Rejimin çıkmazını aşması ulusal kurtuluş mücadelemizin ezilmesine bağlı. Yine Türkiye'deki hareketlenmeyi durdurmak da buna bağlı. Bunun için de faşist Türk sömürgecileri, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı bu dönemde en yoğun saldırılara girişiyorlar.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gündemin baş sırasında oturması, yerel seçimlerde de ortya çıktı. Partiler, Kürdistan'daki adaylarını tespit ederken ve propaganda çalışmalarında hep bu öğeyi göz önünde bulundurdular. Örneğin; Kürdistan açısından hep özel bir önemi olan Diyarbakır'da sergilenen pratik buna açık bir işarettir. ANAP'ın adayı PKK davasından Diyarbakır cezaevinde de yatmış olan Felat Cemiloğlu, ANAP, bir yandan oy almaya çalışırken, bir yandan da Abdulhamit benzeri dönekleri etrafında topluyor. Böylece yönetimini sağlamlaştırmak istiyor. Diyarbakır'da seçime katılan tüm partilerin adayları Kürt sorununa değindiler, Halepçe için anıt dikme sözü verdiler. Yoğun bir biçimde propagandalarını, bu zemine oturttular. Bu şekilde de, kitlelerin oylarını çekmeye çalışıyorlar.

Partilerin Kürdistan'da açıktan böyle bir propaganda yapmaları, ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı düzeye bir örnektir. Halkımızın varlığının açıktan inkar edilmesi yolu terkedilerek, sorunun dil-kültür vb. bazı hakların verilmesi gibi bir sonuçla kapatılmak isteniyor. Bunun için de çeşitli manevralara giriliyor. Bütün bunlara başvurulmasının nedeni açık, ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihinin en güçlü gelişmelerini yaşıyor. Halkımız nihai kurtuluşuna her gün biraz daha yakınlaşıyor.

1989 Newroz'unda Partimiz PKK, bu gelişmeleri daha da ilerletecek bir hazırlıkla girdi. PKK, yürüttüğü yoğun hazırlıklara, büyük başarma olanaklarını sunan bu gelişmeleri en iyi karşılayacak bir düzeye de kendisini ulaştırdı.

Partimiz PKK, Cephemiz ERNK, Ordumuz ARGK hiçbir dönemde bu kadar hazırlıklı olmadı. Yine halkımız, yabancı egemenlik tarihinde hiçbir zaman bu kadar savaşmaya kararlı olmadı. Düşmanımız tarihinde hiçbir zaman bu kadar ağır ekonomik, siyasi, askeri kriz içerisine girmedi. Bütün bu gelişmeler, yeni bir Newroz döneminde ERNK'nin kuruluşunun 5. yılına girişini daha büyük atılımlarla kutlama koşullarını son derece elverişli hale getiriyor. Mazlum ve Mahsum yoldaşların anılarına verilen sözlerin gereklerini yerine getirmek için olanaklar bugün daha gelişmiştir. Bunlar 1989 Newroz'unu tarihimize layık bir kutlamaya dönüştürmek için büyük bir güç veriyor.

Halkımızın kararlılığı, militanların usta ve büyük savaşçılığı ile '89 Newroz'una giren Partimiz PKK, Cephemiz ERNK, Ordumuz ARGK, Mazlum ve Mahsum yoldaşların anılarının da bir gereği olan, "Bir Parça Özgür Vatan Toprağı Yaratma" mücadelesinde, bu yılı da bir zafer yılı haline getirecek ve kazanacaklardır.

Botan'da savaşan bir ARGK komutanı ile yaptığımız söyleşinin Newroz'a ilişkin bölümünü bu sayımızda yayınlıyoruz

"HER NEWROZ, BİR ZAFER DÖNEMİDİR"

□ **Serxwebûn:** *Ulusal kurtuluş mücadelemizin son derece önemli gelişmeler yaşadığı bir dönemden geçiyoruz. Bu döneme damgasını vuracak bir Newroz sürecine de girmiş durumdayız. Newroz'un tarihteki ve günümüzdeki önemi biliniyor. Newroz sürecine girerken, bu dönem için söyleyecekleriniz nelerdir?*

□ **ARGK komutanı:** Geride bıraktığımız 17 yıllık mücadele tarihimiz, önümüzdeki 1989-90 yılları mücadelesini, hatta 10 yılları nasıl kazanmamız gerektiğini de çok açık bir şekilde gösteren bir aynadır. Yine, 5 yıllık silahlı mücadele deneyi de bu konuda neler yapılması gerektiği hususuna son derece açıklık getirmektedir. Bu yıllar mücadele doğrultumuzu netleştirmiş, yapılması gerekenlerin neler olduğunu ve bunların nasıl yapılacağını da en güçlü bir şekilde ortaya koymuştur.

Bu gerçeklerden yola çıkarak, önümüzdeki döneme bakmak gerekiyor. Newroz'u devrimci anlamda karşılamak, geçmiş mücadele deneyimimizden doğru dersler çıkarmak; bu dersleri yeni dönemi kazanmada pratiğe doğru yaklaşmada kullanmak ve uygulamaktan geçiyor. Ancak, böyle bir karşılanışla Newroz'a gerçek anlamı verilebilir.

Newroz, halkımızın direniş, birlik ve isyan günüdür. Halkımızın dayandığı en temel direniş zeminlerinden biridir. Bugün Newroz daha da anlamlılaşmıştır. Newroz'u mücadeleleri, fedakarlıkları ve kanlarıyla daha da kızıllaştıran Mazlumların, Agitlerin direniş geleneğini sürdürmek, özgür vatan parçalarını yaratmak ve devrimde zaferi kazanmakla mümkündür.

□ **Serxwebûn:** *Bu konuyu biraz daha açmanızı isteyeceğiz. Bilindiği gibi, bugünkü Newrozlara kolay gelinmedi. Newroz'un çağdaş anlamına kavuşturulmasında yüzlerce şehidimizin direnişi, binlerce insanımızın emeği var...*

□ **ARGK komutanı:** Mücadele tarihimizin de kanıtladığı gerçeklerden biri, bu günleri öyle kolay yaratmadığımızdır. Bu günlere ulaşmamız, gerçekten zorlu, güçlü ve fedakar bir mücadelenin sonucu olmuştur. Bunda, başta Parti Önderliği olmak üzere, Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin, Agitlerin ve bütün şehit yoldaşların payları belirleyicidir. Onlardaki anlayış, Newroz'u sürekli zaferle taçlandıran, hiçbir biçimde geri adım atmayı tercih etmeyen yurtsever-devrimci bir anlayıştır. Bunun sonucudur ki, bugünkü kazanımları elde etmeyi başardık.

□ **Serxwebûn:** *Bu değerlendirmeler temelinde, gelinen aşama için neler söylenebilinir?*

□ **ARGK komutanı:** Bugün, bu direnişler temelinde belli bir aşamayı tutturduğumuz açıktır. Bu, önümüzdeki dönemde de Newroz'a böylesi bir anlamı kazandırmak için önemli avantajlar sağlıyor. PKK'nin bugün ulaştığı seviye, yarattığı kazanımlar, zaferi mümkün kılabilecek bir düzeydedir. Böylesi bir temelde girdiğimiz '89 Newroz'unun önemi de ortaya çıkıyor. '89 Newroz'unu bu temelde karşılamak, **Bir parça özgür vatan toprağını kurtaran** bir devrimci atılım içerisinde olmak, dönemi böyle ele almak hem gerekli ve hem de mümkündür.

Parti Önderliğimiz, Partimiz, halkımıza böylesi bir zaferi kazanması için gerekli imkanı sunmuştur. Her şeyden önce, Kürdistan'da kimin, nasıl ve ne şekilde savaşması, hangi değerlere bağlı kalınması gerektiğini Partimiz öğretmiştir. Partimiz, Kürdistan'da gerçek bir yaşamın nasıl anlamlılaşacağını göstermiştir. Buna ulaşmanın kendisi bile, başlı başına bir atılımdır.

Halkımıza kendi geleceğini kendi elleriyle yaratma silahı verilmiştir. Bugün mücadelemizin geldiği aşama budur. Olası gelişmeler de geleceğin bu temelde gelişeceğini göstermektedir. Bu geleceğin, vatanımızı parça parça düşmandan kurtarma yönünde olacağını da kanıtlamaktadır.

Her şeyden önce halkımız bugün gerçekten kendisine en ileri düzeyde, yetkince önderlik eden bir ulusal öndere sahip olmuştur. Başkan APO öncülüğündeki Parti kurtuluşu sağlatacak bir konuma ulaşmıştır. Bundan daha büyük bir silah olamaz halkımız için. Bu silah bugün halkımızın eline verilmiştir.

Bunun da ötesinde halkımızın etrafında örgütlenebileceği, birlik olacağı ve bin yıllık kölelik tarihinin hasabını sorabileceği bir cephe silahı da oluşturulmuştur. Yine, düşmana büyük darbeler vuran ve Kürdistan'dan düşmanı söküp atabilecek bir ordu silahı da yaratılmıştır. Parti silahının yanısıra, Cephe ve Ordu silahları da halkımızın eline verilmiştir.

Bir halk böylesi silahlara ulaştı mı, bunları elde etti mi, o halkın artık nihai zafere ulaşmaması mümkün değildir. Bu sadece düşünce düzeyinde söylenen, ileri sürülen bir görüş değildir. Pratik gerçekleşirliği her zamankinden daha fazla olan görüşlerdir.

□ **Serxwebûn:** *Bu görüşlerin gerçekleşirliğinin dayanakları nelerdir sizce?*

□ **ARGK komutanı:** Her şeyden önce üzerinde hareket edebileceğimiz, dayanabileceğimiz 17 yıllık bir mücadele tarihimiz vardır. Bine ulaşan şehitlerimiz ve bu temelde yaratılan gelişmeler vardır. Partimiz, Cephemiz, Ordumuz ve savaşmaya kararlı milyonlarımız var.

Bugün düşman, bırakalım askeri zorunu kullanarak Kürdistan'daki mücadelenin önüne geçmeyi, mücadeleyi bastırmayı tutturamamaktadır. PKK'nin açmış olduğu bayrak altında mücadeleye katılan halkımız karşısında düşman her gün geri adım atmaktadır. Türk ordusu, ülkemizde savaşamaz bir duruma gelmiştir. Özellikle de Botan'da düşmanın her türlü yapı ve kurumu işlemez bir hale getirilmiştir.

Halkımızın genç fertleri her türlü fedakarlığı göze alarak seve seve canıgönülden ordularının saflarında yer almakta, ARGK'ye akın akın gelmekteler. Binlerce yıllık karanlıkta bırakılan, kendi gerçekliğine karşı çıkarılan, kullanılan halkımızın evlatları, bugün gruplar halinde ARGK saflarına katılmaktadırlar.

Düşmanın uyguladığı hiçbir savaş taktiği ülkemizde tutmamaktadır. Rejim öyle bir düzeye gelmiş ki, öne sürdüğü yeni taktikleri de tamamen iflas etmektedir.

□ **Serxwebûn:** *Bu yoğun gelişmeler ortamında halkımızın durumu nasıldır?*

□ **ARGK komutanı:** Halkımız geleceğe artık büyük bir güvenle bakmaktadır. Halkımızı bu derece kesin konuşturan gelişmeler az şeyler değildir. Bu gelişmeler, artık tamamen zaferi mümkün kılacak olan gelişmelerdir.

Bir kez halkımızın, Başkan APO, Partimiz PKK, Cephemiz ERNK, Ordumuz ARGK şahsında zafere olan inancı büyük oranda artmıştır. Bunlar şahsında yakaladığı zaferi, kendisi için vazgeçilmez bir gerçeklik olarak ele almaktadır. Bu da halk tarihimizde ulaşılan en yüksek noktayı göstermektedir. Bu düzeye ulaşmamız da halkımızın, Partimiz önderliğinde gösterdiği fedakarlıklar da az değildir.

Şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da halkımız en büyük fedakarlıkları gösterecek bir durumdadır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferine olan inancı gelişip, güçlenmiştir. Kararsızlığını büyük oranda aşmış, mücadelemizin saflarına akmıştır.

□ **Serxwebûn:** *Halkımız '89 Newroz'unda büyük gelişmeler yaşamaya hazırlanıyor. Buna karşı ilkel milliyetçi ve reformist güçlerin durumu tam bir çelişki gösteriyor. Bu konuda neler söyleyebilirsiniz?*

□ **ARGK komutanı:** Partimiz, kısa mücadele geçmişine rağmen, halkımızın davasına doğru bir temelde yaklaşmış ve bugünkü gelişmeleri yaratmıştır.

Buna karşın Kürdistan adına, Kürtlük adına hareket ettiklerini söyleyen güçlerin durumuna da bakmakta yarar var. Bu güçler, halkımızı yıllar boyunca adeta satılığa çıkarmış, çeşitli güçlere pazarlamışlardır. Halen de bunun arayışı, çabası içerisindedirler.

Bu güçlerin Kürdistan'da şu veya bu biçimde sıradan bir Kürdistan insanını bile kandırmaları mümkün değildir. Bunların gerçek yüzleri ortaya çıkmış durumdadır. Mücadelemiz bunu başarmış ve bu güçlerin teşhirlerini sağlamıştır. İlkel milliyetçiliğin bugün içerisine girdiği durum gözönündedir. Tamamen bir yıkılış yaşıyorlar.

İlkel milliyetçi güçler yok oluşa giderken, tüm Kürdistan halkını da PKK şahsında ölüme götürmek istediler. PKK'ye karşı TC'nin gazetelerine verilen demeçler işbirliğini gösterme açısından bazı örneklerdir. Bunlar, halkımızın ve hatta ilerici insanlığın en azgın bir düşmanı olan TC ile en kirli ilişkiler içerisine girdiler. Hala bu işbirliğini çeşitli biçimlerde sürdürmek istiyorlar.

Diğer güçlerin, küçük-burjuva reformistlerin durumları da bunlardan farklı değildir. Bunlar da halkımızın gelişen kurtuluş mücadelesi önünde engel olmak için binbir türlü engel geliştiriyorlar. Sahte birliklere yönelerek, halkımızın çıkarını pazarlamaya çalışıyorlar.

Bütün bu engelleme çabalarına rağmen, Partimiz 1988 yılını, bir zafer yılı olarak halkımıza kazandırmayı başarmıştır. Bundan da görülmektedir ki, artık hiçbir güç PKK'nin gelişmesi önünde engel oluşturamaz. İster düşmanın dolaysız, isterse de dolaylı saldırıları PKK'nin zaferi mümkün kılan bu gelişmesi önünde duramaz.

□ **Serxwebûn:** *1989 yılı ülke içinde olduğu kadar ülke dışındaki halkımıza da görevler yüklüyor. Tabii ki bu sadece bu yıla karşı görevlerle de bitmiyor. Bağımsızlığa ve sonrasına kadar uzanan görevler vardır. Bu konuda neler söyleyebileceksiniz?*

□ **ARGK komutanı:** Kürdistan'da zaferi mümkün kılacak olan, PKK'nin yürüttüğü mücadeledir. Bu mücadelenin zaferi de PKK'nin doğru uygulanması ile mümkündür. İşte, PKK'nin doğru uygulanma sorunu, sadece ülke zemininde bulunan halkımız için bir görev değildir; dünyanın dört bir tarafına savrulmuş tüm Kürdistan halkı için de bir görevdir. Halkımızın bu parçası da PKK gerçeğini en ileri düzeyde yaşamalı, mücadeleye her türlü maddi ve manevi desteklerini yoğunlaştırmalıdırlar. Halkımızın bu parçasının desteklerini yoğunlaştırmaları büyük önem taşıyor. Çünkü, bir kez geleceğimiz garanti altına alınmıştır. Bu geleceği daha da yakınlaştırmak, halkımızın mücadeleye böylesi bir katılımına yakından bağlıdır.

Partimiz daha ilk adımı attığı bir dönemde de böylesi bir yaklaşımı temel almıştır. Partimiz, halkımızın özgücüne dayanarak, buna güvenerek her türlü köhnemiş engelin üzerine yürümüştür. Bu engellere yürüttüğü dişe diş bir mücadele ve büyük fedakarlıklar sonucu Partimiz bugüne ulaşabilmiştir.

Burdan çıkardığımız sonuç; zaferi garanti altına alan halkın özgücü ve desteğidir. PKK, halkımıza bu biçimde bir değer biçmektedir. Ve bundan daha yüce bir şey de olamaz.

□ **Serxwebûn:** *Bu temelde '89 Newroz'u ve gelecek hakkında daha neler söyleyebilirsiniz?*

□ **ARGK komutanı:** Mücadelemizin aydınlattığı geleceğin zafer dolu bir gelecek olacağını daha şimdiden belirtebiliriz. Gelişmeler, tamamen geleceğin böyle zaferle dolu olacağını göstermektedir.

Düşman bugün sadece askeri değil, siyasal, ekonomik, sosyal, kültürel ve ahlaki açıdan tamamen bir tükenişin içerisindedir. Buna karşı halkımız ise gerçekten savaşabilecek, kendisini zafere götürebilecek bir mücadele silahına ve ortamına kavuşmuş durumdadır. Bilindiği gibi, 5 yıllık bir silahlı mücadele pratiğimiz vardır. Yine bu mücadele içerisinde sayıları bine ulaşan şehidimiz, görülmemiş fedakarlıklar vardır. İşkenceden geçirilmemiş tek bir ferdimiz kalmamış, binlercesi göç ettirilmiştir. Bu işkencelere rağmen, halkımızın kendi öz çıkarlarını temsil eden, gerçekten kendisini kurtuluşa götürecek olan Partimiz, Cephemiz ve Ordumuz etrafında saf tutmuştur.

5 yıllık, silahlı direniş mücadelemiz sürecinde halkımız her türlü fedakarlığı ve çabayı göstermiştir. Önümüzdeki dönemde, ulusal kurtuluş mücadelemize gerçek anlamda katılmak isteyenler, bu gerçekleri gözönünde bulundurmak zorundadırlar. Katılım bu temelde olmalıdır. Hala bu konuda en ufak bir kararsızlık, ikircilik duymak bile gerçek yurtseverliğe sığmaz bir tutumdur. Kendisine yurtseverim diyen ve değerlere bağlı olanlar, dönemin gerektirdiği bir pozisyonda olmak zorundadırlar. Gelecek, parça parça vatan toprağını kurtarma ve özgürleştirme dönemidir. Bugün ulaşılan düzey, elde edilen olanaklar, böylesi bir gelişmeyi tamamen mümkün kılmaktadır.

Faşist Türk sömürgeciliğine karşı dağlarımızda kahramanca savaş yürüten savaşçılar olarak, yeni bir mücadele dönemine, '89 Newroz'una girerken, tüm halkımızı dönemin gereklerini yerine getirmeye, bunun için azami çaba sarfetmeye çağırıyoruz. Gerekleri yerine getirildiğinde, zaferi yakalayacağımız ve savaşın tamamen lehimize sonuçlanacağı açık olan bir durumdur. Yine, halkımıza dağlarımızda azgın düşmana karşı savaşan komutan ve savaşçılar olarak, gösterilen fedakarlığa, mücadele azmine, bundan sonra daha layık olacağımıza, savaşı sürekli yükselteceğimize ve halkımıza bir parça özgür vatan toprağını armağan edeceğimize söz veriyoruz.

O halde, Parti Önderliğimizin etrafında topyekün bir halk olarak, PKK saflarında birleşelim. Geleceğimizin güvenceleri olan PKK önderliğindeki Cephemiz ve Ordumuz içinde genç, yaşlı, kadın demeden yerimizi alalım. Gelecek bizimdir, bizim olacaktır.

—Yaşasın zaferi olanaklı kılan Başkan APO önderliğindeki Partimiz PKK!
—Yaşasın halkımızın birlik, isyan ve direniş geleneği NEWROZ!
—Yaşasın ERNK, ARGK!

'89 atılımının ilk ölümsüz kahramanı Binevş AGAL (Berivan) yoldaş kalbimizde sürekli yaşayacaktır

Binevş AGAL (Berivan) yoldaş, 1 Ocak 1966 yılında Siirt-Beşiri'nin Bezivan köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak gözlerini dünyaya açtı. Öğrenimini ilk okuldan sonra sürdüremedi. Öğrenimini sürdürmek istemesine rağmen, bu olanağı elde edemedi. O, okuyup öğrenmeyi bir ihtiyaç olarak görüyordu. Daha küçük yaşlarda bağ-bahçe, tarla, ev işleri vb. yerlerde çalışarak ailesinin geçimine katkıda bulundu. Aile içerisinde huzursuzluğun çıkmaması için büyük fedakarlıklarda bulunarak sorumluluklar üstlendi. Ailenin en küçüğü olmasına rağmen tüm işlere koştu. Böylelikle aile bireylerinin sevgisini kazandı. Partiye yazdığı bir raporunda bu konuda şunları belirtiyordu:

"Küçük yaştan beri ailenin içinde sorun çıkarmayan, emirleri eksiksiz yerine getiren ve hep çalışanlardan biriydim. Aile içerisinde huzursuzluğun çıkmasını hiç istemedim. Sırf huzursuzluk çıkmasın diye her işe koşardım. Bu durumdan ötürü doğal olarak annemin, babamın ve kardeşlerimin sevgisini kazanmıştım. Aileye bu bağlılığım Avrupa'ya gidene kadar devam etti."

Ailesi de yurtsever özelliklere sahip olan Binevş yoldaş, kurtuluşu hep umut etti. 14 yaşındayken, bir kısım akraba çevresinin bulunduğu Avrupa'ya gitti. Bu dönemde henüz Partimizle tanışmamıştı. *"Batı Almanya'da meslek okuluna gittim. Bazen de kaçak işlerde ve evlerde çalışarak geçimimi sağlıyordum. Kitap okumayı çok seviyordum. Dil öğrenmek, konuşma yeteneğimi arttırmak için elime geçen her kitabı okuyordum. Fakat Avrupa'daki yaşam bana çok dar ve basit geliyordu. Hep ülkeye geri dönmek istiyordum. Kaldığım akrabalarıma, akrabalık ilişkilerine dayanarak DDKD'liler geliyorlardı. Devrimci bilincim olmadığı halde, DDKD'lilere büyük tepkim vardı. O zamanlar PKK'li arkadaşları tanımıyordum; ama tüm teslimiyetçi örgütlere duyduğum tepki beni arkadaşlardan yana taraf tutmaya götürüyordu."* Binevş yoldaş, o dönemi kısaca böyle belirtmişti.

Binevş yoldaş, ihtilalci ve atak bir kişiliğe sahipti. Bu özelliği, O'nu erkenden Parti mücadelemizle tanışmaya götürdü. Bir raporunda durumuna ilişkin şunları belirtiyordu Binevş yoldaş:

"Ateşli bir yurtseverliğim vardı. Bazı inkarcı ve teslimiyetçi Kürt örgütlere büyük tepkim vardı ve sürekli bu güçlerin mensuplarıyla sert tartışmalarım olurdu. Kaldığım alanda faaliyet yürüten arkadaşlarla ilişkiye geçtim. Arkadaşlar arasındaki devrimci ve dürüst ilişkiler beni çok etkiliyordu. Diğer yandan da edindiğim devrimci bilinç arttıyordu. Ve böylece ulusal kurtuluş mücadelesine katılmaya karar verdim."

Binevş yoldaş; sömürgeci, feodal-aşiretsel ve mezhepsel çelişkilerin en yoğun olduğu bir alandan geliyordu. Halkımızın Yezidi kesimine mensuptu. Bir de bu yönüyle sömürgeciliğin direkt ve indirekt özel baskılarından pay alıyordu. O, daha küçük yaşlarda bir arayış içerisindeydi. Baskıların, zulümlerin sorumlularına kin ve nefretle doluydu. Bireysel kurtuluşun olamayacağına, aile içerisinde hapsolmanın ve köleliğin bir çürüme olacağına inanıyordu. Bu nedenle sınırlı düzeydeki maddi olanakları elinin tersiyle itiyordu. Yücelmenin sömürgecilik koşullarında ve Avrupa metropollerinde gerçekleşmeyeceği sonucuna ulaşarak, hedefine toplumsal kurtuluşun yolunda savaşmayı koymuştu.

Cesaret, fedakarlık, yurtseverlik hamuruyla yoğrulan ve devrimciliğin seçkin örneğini gösteren Binevş (Berivan) yoldaş, yaşamının en canlı ve en verimli yıllarını halkının kutsal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin geliştirilip güçlendirilmesi faaliyetlerine adayarak geçirmiş; bir an bile karamsarlığa ve ikirciklığe düşmeden en ön saflarda yer almıştır. Mücadele yolunda kararlıca yürüyerek bir PKK militanının hangi özelliklere sahip olması gerektiğini bilip esas almış ve bunu her alan ve koşulda pratiğinde en güçlü bir şekilde göstermiştir. Genelde Kürdistan toplumu, özelde ise Kürdistan kadınının yaşadığı, sömürgeciliğin yüzlerce yıllık vahşetinin, katmerli sömürüsünün, gericiliğinin ve insanlık dışı zulmünün hesabını sormak ve soylu proleter kinini suç sahiplerine yöneltmekle örnek bir pratiğin sahibi olmuştur.

12 Eylül faşist rejimi, her yönüyle gelişimine karşı saldırıya geçtiği dönemde, Partimiz, başarıyla geri çekilme taktiğini gerçekleştirerek daha güçlü temellerde hazırlıklara yönelmiş ve yeniden ülkeye dönüş çalışmalarına hız vermiş, yurt dışındaki hazırlıklarını da ülke pratiğinde Cephe göreviyle tamamlamıştır. Partimiz, 12 Eylül rejiminin azgın saldırılarının yoğun olduğu bu dönemde güçlü hazırlık çalışmalarıyla onbinlerce kitleyi etkileyip örgütlü bir yapıya kavuşturmuştur. İşte bu faaliyetliliğin bir ürünü olarak Binevş yoldaş da Batı Almanya'da mücadelemizle tanışmış, onu büyük bir istekle hep takip etmiş ve bir devrimci kurtuluş yolu olarak gördüğünden en sonunda fiili katılımı gerçekleştirmiştir.

Binevş yoldaş, 5 yıllık mücadelesinde fedakar, yiğit ve cesurca en ön saflarda yürüdü. Güçlü bir halk önderi olduğunu pratikte ispatladı. Gerek Kürdistan kitlesinin yoğunlaştığı yurtdışı alanlarında, gerekse de Güney Kürdistan kitlesi arasında yürüttüğü faaliyetlerde bu güçlü özellikleriyle başarılı bir pratik sergiledi. Partimizin önderlik ettiği halkımızın cephesel mücadelesinde çeşitli düzeylerde sorumluluklar aldı. Bu görevlerinde, yüksek bilinç, cesaret ve sorumluluk ruhuyla hareket etti. Sınıf dışı anlayışlara karşı kararlıca mücadele vererek Parti çizgisini temel aldı ve sorumluluklarını Parti talimatları doğrultusunda yerine getirdi.

Binevş yoldaşın olgun, sabırlı ve fedakar yaklaşımları, yoldaşlık ilişkilerinde güçlü uyum örneklerini sergiliyordu. Partisine, halkına ve yoldaşlarına büyük sorumluluk ve dürüstlükle bağlıyken, düşmana karşı da o denli kinle doluydu. İlkeli ve kurallı devrimcilik esaslarını kişiliğinde en güçlü şekilde somutlaştırmış bir devrimciydi. Mücadelemizin zorlukları ve acılarıyla kişiliğini döverek çelikleştiren bir yoldaşımızdı. Partimizin kazanım ve değerlerine dürüstçe yaklaşımlarıyla takdir edilirdi. Bu kazanım ve değerleri her yeni gelişmeye temel yapardı. Devrimci faaliyet ve yaşamı boyunca başarılarından başı dönmedi, büyüklük anlayışına kapılmadı, karamsarlık ve umutsuzluğa düşmedi. O, devrimde hep zaferi gören olgun, inançlı ve bilinçli bir kişiliğin sahibiydi.

Partimizin Kuzey Kürdistan'da geliştirdiği silahlı mücadele, yurtdışındaki kitleleri de etkiliyordu. Bu etkileşim onları doğal olarak örgütlü bir yapıya çekiyordu. Binevş yoldaşın umudu ve güveni bu dönemde pekişmişti. Bu gelişmenin bir sonucu olarak, profesyonelce çalışmalara katılmayı kararlaştıracaktı Binevş yoldaş. O'nun mücadeleye katılımı, Avrupa emperyalizminin insanlarımızı özünden boşaltarak mücadeleden uzaklaştırma çabalarına karşı bir direnişi ifade ediyordu. Özellikle Batı Almanya'da halkımızın Yezidi kesimi üzerinde çok sinsice oyunların oynandığı, mezhepsel temelde sahte suni çelişkilerin yaratılmaya çalışıldığı bilinen bir gerçek. İşte, Berivan yoldaş kendi şahsında, mücadeleye katılımıyla soylu bir tavır almıştır. O'nun kararlı direnişi ve ulusal kurtuluşçu mücadelemizden aldığı gücü, bu düşmanca oyunlara en doğru cevabı verdi. Aynı şekilde bu oyunlar kendisinde herhangi bir etkide bulunmadığı gibi; ulusal kurtuluş mücadelesine bağlılığının daha da gelişmesine yol açıyordu. Şöyle diyordu Binevş yoldaş:

"Kafama koyduğum tek düşünce, Kürdistan'ın bağımsızlığı için yapabileceğim her türlü hizmeti sonuna kadar sunmaktır. Mücadelenin gelişmesinde önemli rol oynayan militan özellikleri kazanmak ve bunu ruhuma, bilincime kazımak için çaba sarfetmekteyim. Ve Partimizin istediği ölçülere ulaşacağıma da inanıyorum." Avrupa'da kaldığı sürede kendisini her türlü olumsuz etkilenmeye kapalı tuttu Binevş yoldaş. Çünkü O, yukarıda belirttiği gibi Kürdistan'ın bağımsızlık mücadelesini kafasına koymuştu. Bu O'nun biricik düşünce ve ilgi alanıydı. O, hep kararlı, cesur ve görevini başarıyla yerine getiren bir militandı. Batı Almanya'da kaldığı süre içerisinde birçok alanda kitle faaliyetlerini yürüttü, Uzun Yürüyüş'te (1984 Nisan'ında) ön saflarda yer alarak kararlıca sonuna kadar yürüdü. İçinde yer aldığı dernek çalışmalarında başarılı pratik sergiledi.

Belli bir dönem Avrupa'da faaliyet yürüten Binevş yoldaş, mevcut faaliyetlerini kendisi için yeterli görmedi. Daha ağır ve daha fazla devrim mücadelesine katkıda bulunmak için, ülke koşullarında mücadele etme isteğini Partiye iletti. Bu kararını doğru değerlendirmek gerekiyor. O seçmeci devrimcilik hatasına düşmedi. Bazıları bulundukları alanda görevlerini başarıyla yerine getirmiyor; "başka alanlara gitmek istiyorum veya orada kendimi gösterip kanıtlayacağım" anlayışıyla hareket ediyorlar. Bu tip kişiler Parti çizgisi yerine kendi istemleri doğrultusunda bir devrimcilik yapmak isterler. Binevş yoldaş bu konuda da örnek ölçü gösterdi. Pratiğiyle bu gerçeği kanıtladı: Yurtdışında başarılı bir pratik, ülke koşullarında yine başarılı bir pratik... Evet, Binevş yoldaş devrime daha fazla katkıda bulunmak için, yaptığı öneri Parti tarafından uygun görüldü. Ve 1985'in başlarında Parti merkez eğitim okuluna alındı. Burada, ülke koşullarındaki mücadeleye hazır hale gelmek için büyük çabalar içerisine girerek büyük bir yoğunlaşmayı yaşadı. Eğitim olanaklarından en güçlü şekilde yararlandı ve kendisinde gelişmeler yarattı. Askeri ve siyasi eğitimini başarıyla tamamlayan Binevş yoldaş, güçlü komuta özelliklerini edinerek, alanda çeşitli düzeylerde görevler üstlendi. Bununla birlikte yoldaşlarına her konuda özverili davranarak yardımlarda bulundu.

Binevş yoldaşın güçlü adımlarla yürüyüşü, gelişim düzeyi, gelecek vaad eden parlak kişiliği ve gösterdiği örnek devrimci yaşam Partimizin dikkatini çekiyordu. Parti Önderliğimizin aile ve kadın sorunu çözümlemelerinde çizdiği çerçeve, geleceğin sosyalist ve özgür kadın kişiliğinin özelliklerini kendisinde güçlü şekilde somutlaştıran yoldaşlardan biriydi Binevş yoldaş. Eğitim okulu faaliyetlerinde daha da gelişmesi, tecrübe ve deneyim kazanması için; düşman ajanlarını, mücadeleyi sekteye uğratma çabasına giren provokatör unsurları tutuklamak, soruşturarak yargılamak görevlerine layık görülmüştü.

Daha III. Kongre öncesi 1985'lerde kendisini gösteren, kongre sürecinde ve sonrasında daha da netleşen provokasyon sahiplerine karşı mücadelede ve onların tasfiyesinde Binevş yoldaşın önemli katkıları oldu. O, bu konuda Parti çizgisi hattında kararlıca taviz vermeden hareket etti. Bir bayan savaşçı olmasına rağmen, kadın-erkek ayrımını bir kenara iterek "devrimci devrimcidir" ilkesini öze aldı. O'nun için cinsiyet farkı gözetmek ölçüsüzlüktü. Nitekim birçok erkek yoldaşın yerine getiremediği ağır görevlere o koşarak yerine getirmek istiyordu, getiriyordu da. O, görevlerin küçüklüğüne ve büyüklüğüne bakmadan atılımcı bir ruhla onları gerçekleştiriyordu. Örneğin kurtuluşun teknik aracı ve her savaşçının yakın arkadaşı olan G-1 ve G-3 silahlarını o taşıyordu.

Binevş yoldaş, eğitimde bulunduğu süre içerisinde, ruhen Kürdistan'da sıcak savaşımı yaşıyordu; kendisini hep ona göre hazırlıyordu. Her zaman derli-toplu, tam teçizatla kuşanmış bir komutan gibi hareket ediyordu. Spor faaliyetlerinde çok canlı ve hiç geride kalmayan enerjik bir yapıya sahipti.

Partimiz önderliğindeki cephesel çalışmalara katılan Binevş yoldaş, 1985'in sonlarında 3 ay, 86'nın başlarından itibaren 8 ay, 87'de ise 5 ay Güney Kürdistan kitlesi içinde faaliyet yürüttü. Bu sürede zaman zaman da Akademiye gelip gidердi. O'na daha da gelişip güçlenmesi için Partimiz ve Parti Önderliğimiz özel bir önem vererek ilgi gösteriyorlardı. Bu yönlü emekler sarfediliyordu. Çünkü O, parlak bir gelecek vaad eden bir yoldaşımızdı.

Binevş yoldaş, 1984-89 yılları arasında gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine tüm bilinç ve yeteneklerini katarak, her türlü zorluğa göğüs gerdi ve özgürleştirici bir pratiğin sahibi oldu. Böylelikle de yenilmez militanlığa ulaştı. Birlikte savaşıp da şehit düşen yoldaşlarının silahlarını yerde bırakmamak ve intikamlarını almayı kendisi için bir borç bilirdi. Her yeni atılıma, yeni dönem çalışmalarına coşkuyla katılan bir militandı. O, kendisini tanıyan; kendisiyle Parti okulunda ve faaliyetlerinde birlikte yer alan hemen tüm arkadaşların örnek alarak saygı ve sevgi gösterdikleri bir komutandı. Ve O'nun mücadeledeki onurlu yerini kabul ederlerdi. Çünkü O, mücadelede güçlü bir pratiğin ve devrimci yaşamın güçlü bir temsilcisiydi.

Binevş yoldaş, 1986 yılında gerçekleşen Partimizin III. Kongresinin hazırlıklarına da katıldı. Bu süreçte yaşanan Parti içi sınıf mücadelesinde yanlış eğilimlere karşı mücadele etti ve proleter devrimci kişiliğin geliştirilmesi yolunda ikirciksiz şekilde kararlıca yürüdü. Partimizin yaratmak istediği devrimci kişiliğe ulaşmak için çaba sarfetti. Çizgi devrimcisi haline gelebilmek için, açık ve dürüst davranarak devrime ve Partiye olan inanç ve güvenini gösterdi. Gerilla mücadelesinin geliştirilip güçlendirilmesinde, halkın ulusal kurtuluş cephesinde örgütlendirilmesinde, yine daha değişik faaliyetlerin planlanmasında aktif olarak yer aldı.

Binevş yoldaş, kadın olmasına rağmen bu farkı gözetmeksizin "kadın olmanın küçüklüğü" duygusuna kapılmadı. O, bu kişiliğiyle faaliyet yürüttüğü alanlarda halkın büyük saygı ve hayranlığını kazandı. Bir süre de sınır boylarında halkımızın birliğini sağlama, onun ortak gücünü mücadeleye seferber etme çalışmalarında yer aldı. O'nun istemi Kuzey Kürdistan topraklarında yürütülen silahlı mücadelede fiili olarak yer almaktı. Bu istemini, Partiye öneri olarak sundu. O kendisine güveniyordu; çünkü kendisini devrim mücedelesine adayan bir kahramandı. Mücadelenin çıkarlarını ön plana alarak, ulaştığı sonuç, O'nun sıcak savaşımda daha fazla katkı sunabileceğiydi. Bu dönemlere rastlayan bir raporunda şunları belirtiyordu Berivan yoldaş:

"Zaten, ülkede sömürgeciliğe karşı silahlı mücadele vermeksizin, yukarıda bahsettiğim özelliklere ulaşmak mümkün değildir. Bu seferki ülkeye gidecek arkadaşlar grubuyla birlikte olmak isterim. Artık ülkede, Parti anlayışına uygun sömürgeciliğe karşı göğüs göğüse silahlı mücadele içinde yer almak istiyorum... Bunun, halkımızın Yezidi kesiminin Partiye olan güveninin geliştirilmesinde rol oynayacağına da inanıyorum. Bir Müslüman ile bir Yezidinin, —özellikle de bayanın— her türlü zor koşullar altında birarada, her yerde aynı dava

uğruna mücadele etmeleri Yezidilerin şimdiye kadar rastlamadıkları bir durumdur. Benim hem bayan ve hem de Yezidi kesimine mensup olmam halkımız için büyük bir örnek olacağı kanaatindeyim."

Binevş yoldaş, 1988'in başlarında Akademiye gitti. Burada Parti Önderliğimizin tarihi çözümlemelerine katıldı. Akademide kaldığı süre içerisinde kendisini devrim sorunlarının çözümünde daha da yetkinleştirerek güçlendirdi. Ve bu sürenin ardından bir grup yoldaşıyla birlikte Kuzey Kürdistan'a girilmesi kararı çıkar. Mardin Eyaletinde mücadeleye katılmak üzere Parti Önderliğimiz tarafından görevlendirilir. Ülkeye gidiş kararı karşısındaki büyük moral ve coşkunluğunu anlatmak güç. Gözlerinden zafer fışkıran bir komutan gibiydi. Birkaç yıldan beri özlemini çektiği an gelmişti çünkü. Bu karardan sonra, gelen bir talimatla —bir Parti görevi için— Binevş yoldaşın ülkeye gidişinin kısa bir süre için ertelendiği bildirilir. Diğer arkadaşlar grubu yola çıkıp kendisi beklemek zorunda kalınca büyük bir üzüntü yaşar. Birkaç gün süreyle gözlerinden yaşlar akar. O, Partiye, şehitlere ve Parti Önderliğine verdiği sözü sıcak savaş cephesinde yerine getirmek istiyordu. Ancak O'nun bu üzüntüsü Partinin bir sonraki talimatıyla son bulacaktı. Talimatta Binevş yoldaşın ülkemizin Botan Eyaletine gönderileceği berlirtiliyordu. Buna ne kadar da seviniyordu. Sevinçten el çırpıyor, talimatı öpüyor ve tekrar tekrar okuyup kavramaya çalışıyordu. Bu karardan sonra, kendini fiziki olarak daha da güçlendirmek için spor yapıyordu. Silahıyla atışlar yaparak keskin nişancılığa ulaşmak istiyordu. *"Silaha ne kadar hakim olursam, o kadar kolay düşmanın beyinini dağıtacağım"* diyordu. Kısacası ülke koşullarında gerekli olabilecek tüm özellik ve yetenekleri edinmek istiyordu.

Binevş yoldaş, bir grup arkadaşıyla birlikte 1988 baharında vatan topraklarında silahlı mücadeleye katılmak üzere yola çıktı. Kürdistan yoluna cesaretle yürüdü. Korkuyu yaşamadan, *"Pusulara da düşsek yarıp geçeceğiz. Ne olursa olsun, ölüm de olsa geri dönmek yok"* diyordu. Bu bağımsızlık yürüyüşünde en ağır yükü O taşıdı. Beraberindeki yoldaşlarına cesaret ve moral verdi. Bir an önce Botan'a ulaşmak, görevlerinin başına geçmek için hızla yol alıyordu.

Uzun bir yolculuktan sonra görev alanına ulaşan Binevş yoldaş, alanda tüm güç ve yeteneklerini sergiledi. Tüm tehlike ve zorlukları göğüsleyerek eyaletler arası lojistik, iaşe vb. ihtiyaçların karşılanmasında büyük çaba sarfetti. Alandaki mücadelede gösterdiği başarıyla düşmanın korkulu rüyası haline geldi. Mücadelemize karşı savaşarak engel olmaya çalışan hain işbirlikçilerden Ahmet Zeyrek, Senoyê Bahmori vb. unsurların cezalandırılarak tasfiye edilmesinde rol oynadı. Kolluk kuvvetlerine ve düşmanın ekonomik kurumlarına karşı birçok saldırı eylemini bizzat kendisi planladı ve gerçekleştirilmesinde yer aldı. Doğa koşullarının zorluğundan yılmadı, gerillacılık kurallarını uygulamada zorlanmadı. O, en dinamik ve hareketli gerilla birliğinde yer alıyordu. Yeni savaşçı adaylarının eğitimiyle yakından ilgilendi. Zor koşullarda gerçekleşen birçok yürüyüşte öncülük yaptı. Birlikte olduğu yoldaşlarına zor anlarda yardım ederek moral verdi. Örneğin, bir gün gerçekleşmesi gereken bir yürüyüşün güzergahı Hêzil çayından geçiyordu. Sudan geçme esnasında birçok arkadaş boğulma tehlikesi geçirirken, Binevş yoldaş, kendi sırt çantasıyla birlikte birçok yoldaşın silahını da olarak zorlanmadan suya vurup geçer.

Binevş yoldaş, ülkede gerçekleştirdiği birçok kadın toplantısı sonrasında kadın ve genç kızlardan mücadeleye katılma önerisini aldı. O, anlaşılır bir dilin yanısıra, çekici bir üslup ve hitap tarzına sahipti. Binevş yoldaş; Cudi, Piro, Herekol vb. dağlara yapılan uzun yürüyüşlerde Kürdistan'ın gördüğü şirin beldelerine, doğal güzelliklerine hayran kalıyordu. Gördüğü doğal güzellikleri hem fotoğraflıyor ve hem de defterine yazıyordu. Ülkemizin bu ceneti andıran güzelliklerini, siyasi yorumlarıya zevkle anlatıyordu. O, bu alanda da güçlü bir örnek teşkil ediyordu. Kürdistan'ı; özgürlüğü ve bağımsızlığı için direndiği vatan topraklarını her şeyiyle seviyordu. Berivan yoldaş; güçlü bir yurtsever, Partimizin ortaya çıkardığı, verdiği emeklerle büyüttüğü dönemin militan devrimcisi ve gerilla komutanıydı. O'nun cana yakın, çekici özellikleri ne kadar anlatılsa, yine de azdır.

Binevş yoldaş, kişinin kendisini yanlış düşünce ve yaşama kaptırmasını, Parti çizgisi ve taktiğine ters düşmeyi, kutsal görevlerin başarılmasındaki azim yoksunluğunu ve yarım devrimciliği ihanet olarak görüyordu. Hele görevi başarmadan geri kaçmayı, kabullenilmez bir suç olarak değerlendiriyordu. Partinin karşısında hep başı dik ve alnı ak olarak çıkmayı düşünüyordu. O kesin kararlılıkla, Partiye, Parti Önderliğine ve şehitlere verdiği sözü yerine getirmek istiyordu. En zor anlarda, "çekilip başka alanlara gidelim" denildiğinde, *"Ben kanımı dökmeyinceye kadar hiçbir yere gitmem, ülkeden adım atamam, kaçmam"* diyordu. O teslimiyeti hiçbir zaman, hiçbir koşulda kabullenmek istemiyordu. İhtilalci bir ruhla saldırıyor ve gözünü kırpmadan göğüs göğüse çarpışmalara giriyordu.

Binevş yoldaş, 1989 atılımımızda tüm şehit yoldaşlarımızın takipçisi olarak pratiğe girdi. O birçok devrimci militan özelliğiyle pratik örnekleri gösterdi. Parti Önderliğimiz, Binevş yoldaşın militan kişiliğini şöyle değerlendiriyor:

"Berivan (Binevş) arkadaş, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine en özlü katılan; kişiliğinde Kürdistan kadınının devrime katılımındaki en coşkulu, en isyankar, hiçbir koşulda pasif kalmayı kabul etmeyen; sürekli düşman üzerine yürümeyi esas alan; yurtseverlikle dopdolu olarak bunun dışında hiçbir yaşam tanımayan kurtuluşçu bir kişiliğin simgesidir. Bu kişilik her türlü kültürel geriliğe, ulusal ve sınıfsal geriliğe karşın, Parti çizgisini özümsemede son derece özveriliğin; geçmişin olumsuzluğunu ve yetmezliğini bahane olarak kullanmayan, özellikle gençliğin enerjisini, coşkusunu tümüyle devrime adayabilen sağlam bir örneğin de ifadesidir. Bir Kürt kızının, günümüzde yurtsever olmanın bütün özelliklerini nasıl bir şehitlik mertebesinde ebedileştirmek gerektiğini de gösteren çağrısıdır. Berivan yoldaş bu özellikleriyle, toplumuzda kadın gerçekliğini devrimle kurtuluşun sağlam bir ifadesi olarak, Partimizin sürekli anılacak temel güç kaynağıdır."

Halk kitlelerinin kalbinde taht kuran Binevş yoldaş, 1989'un yeni dönem mücadelesinde tek başına halk milislerini örgütledi ve güçlü atılımlara hazırlık yaptı. Yapılan bir ihbar sonucu, yüzlerce düşman gücü tarafından, Ocak 1989 tarihinde, Cizre'de bir evde kuşatmaya alınır. Çıkan çatışma saatlerce sürer. Bu süre içerisinde en elverişsiz koşullarda kahramanca direnir. Cizre halkı ilk defa böyle bir kahramanca direnişe tanık olur. Ve çatışma sonunda, kanıyla Kürdistan topraklarına yeni bağımsızlık tohumlarını ekerek şehitler kervanına katılır. O, ölümü kabul etmeyen Partisinin büyük bir kahramanı olarak, halkımızın manevi derinliklerine gömülür.

Partimizin 1989 atılımının ilk şehidi olan Binevş yoldaş, direniş tarihimizin sayfalarında yer almaya hak kazanıyordu Kürdistan topraklarına uzandığında. Bağımsızlığına ve özgürlüğüne sevdalandığı vatan topraklarıyla kucaklaşırken, bir önder, sönmeyen bir meşale ve Kürt kadınının direniş sembolünün adı oluyordu. Her şeyden önce, O, mutlu ve gururluydu son nefesini verirken... O'nun fiziki yapısı toprağa gömülürken; anısı ve özgürlüğe sevdası yeni şafaklara doğru yol gösteriyordu. Manevi komutanlığı zaferi emrediyordu...

Evet, Binevş AGAL (Berivan) yoldaşı, düşmanın kalleş ve kör kurşunları aramızdan fiziki olarak ayırdı. Fakat, O'nun silah arkadaşları olarak bizler, bu kahraman yoldaşımızın intikamını almak için hiçbir koşulda silahlarımızı susturmayacak, ondan devraldığımız direniş ve isyan bayrağını zaferin burçlarına dikeceğiz. Bu sözü verirken, büyük yoldaşımızın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Silah arkadaşları

Yurtseverliğin seçkin örneği Emin ELÇİTOLUN kahramanca direnerek şehit düştü

Cizre halkının tarihten süzülüp gelen yurtseverliğinin seçkin örneğini kişiliğinde yaşatan Emin ELÇİTOLUN yoldaş, yoksul ama derin yurtseverlik özelliklerine sahip bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ancak ilkokulu okuyabildi. İçinde yaşadığı yoksulluk ve olanaksızlıklar öğreniminin devamına engel oldu.

Emin yoldaşın memleketi olan Cizre, tarihte "Cizîra Botan" adıyla anılan ve Kürdistan yurtseverliğinin derin olduğu, işgalci güçlere karşı direnişlerde merkezi bir rol oynadığı alandır. Aynı şekilde Kürt edebiyat, sanat ve dilinin geliştiği; Mem û Zin gibi destanları yaratan ozanların da yetiştiği bir konuma sahiptir.

Hebler köyü, Emin yoldaşın doğup büyüdüğü yurtsever özellikleri köklü olan bir Cizre köyüdür. Hebler'in bu konumu yaşaması ve bu durumun bilinmesinden ötürü ilkel-milliyetçi ve teslimiyetçi küçük-burjuva güçler alana el atmış ve bu olumlu özellikleri sömürerek tahribatlar yaratmışlardır. PKK mücadelesinin gelişiminden önceki dönemlerde, Emin yoldaş kısa bir süre KUK provokatör örgütüyle ilişkiye girer. O'nu KUK'la ilişkiye götüren sömürgeciliğe karşı kiniydi. İlişkide bulunduğu bu kısa sürede bu gücü hiçbir zaman kabul etmedi. Çünkü bu ajan-provokatör gücün pratiği devrimci değil, düşmana hizmet eden bir pratikti.

Emin yoldaş hiçbir zaman yurtseverlik duygularını zayıflatmadı. Bir yandan yurtseverlik duygularını taptaze tutarken, diğer yandan hem inşaat vb. işlerde çalışıyor, hem de devrimci arayışın çabasını yürütüyordu. O'nun içinde yaşadığı yoksulluk ortamı, babasının ölümüyle birlikte daha bir ağırlaşıyordu. O daha küçük yaşlardayken, babasını kaybediyordu. Artık bu durumla birlikte ailenin geçim sorunu da ağırlaşacaktı. Ayrıca köyün arazisi hem dağlık ve hem de var olan ekili topraklar feodallerin elindedir. Aile nüfusunun çalışabilir düzeyde olmaması, geçim sorunu tüm ağırlığıyla Emin yoldaşın annesinin omuzlarına biniyordu. Büyük zorluklar pahasına, başkalarının bağ-bahçe, tarlalarında çalışarak aile geçimini sürdürmek zorunda kalacaktı. Bazen de Emin yoldaş annesiyle birlikte Silopi'ye gidip pamuk tarlalarında toplayıcılık yapıyordu.

Emin yoldaşın biraz büyüyüp çalışma düzeyine gelmesiyle birlikte, aile Cizre merkezine yerleşir Burada Emin yoldaş, çıraklık vb. işlerde çalışarak ailesinin geçimine katkıda bulunur.

Emin yoldaş evli ve 3 çocuk babasıydı.

Kürdistan'da PKK'nin ihtilalci, ulusal kurtuluş mücadelesi Emin yoldaşın da yakın ilgisini çeker ve bu gelişmeleri büyük bir merakla izler. Mücadeleden etkilenerek PKK'ye sempati duymaya başlar.

Partimiz 1984'te başlatığı yeni dönem silahlı mücadelesi Emin yoldaşta büyük bir güven yaratır. O artık aradığını bulmuştur. Bunun bir sonucu olarak Partimizle daha yakından tanışmak ister. Bu yönlü girişimleri 1987 yılında sonuç verir. Bazı taraftarlar vasıtasıyla bölgede faaliyet yürüten PKK'li devrimcilerle ilişkiye geçer. Bu dönemden itibaren büyük bir dikkatle Parti yayınları okuyarak onu kavramaya çalışır. Parti çizgisini kavradığı oranda yurtsever kesimler içerisinde yayma uğraşısında bulunur. Bu propagandası sonucu onlarca aileyi mücadeleye kazandırır. Parti mücadelesinin propagandasını yoğun şekilde kitle arasında yürüten Emin yoldaş, Parti mücadelesinin yayınlarını dağıtır ve kitlelerden topladığı yardımları gerillalara ulaştırır. Fedakar ve cesurca bu görevleri yerine getiren Emin yoldaş, bunu yurtseverliğin bir gereği olarak görüyordu.

Emin yoldaş gerilla ordumuza iaşe, lojistik ihtiyaçlarını ulaştırmada ve savaşçıların çıkarılmasında büyük katkılar sundu. En zor dönemlerde bile birçok yoldaşın barındırılmasında ve başka alanlara ulaştırılmasında büyük çabalar sarfederek görevlerini başarıyla yerine getirdi. En tehlikeli noktalarda cesaret ve özveride bulunarak savaşçı gerillaları yalnız bırakmıyor, verilen görevi canı pahasına olacağını bilse de başarıyla yerine getirmek istiyordu.

Biraz da kalabalık nüfusa sahip olan ailesinin geçimini, gündüz inşaatlarda çalışarak sağlayan Emin yoldaş, her akşam iş dönüşünden sonra ise Parti görevlerine koşuyordu. O bununla da halk milisliğinde bir örnekti. Yurtseverlerin dağınıklılığının ulaşım zorluğu çıkarmaması için yoğun çaba sarfediyor ve onları ilişkisiz bırakmamak için büyük özen göstererek duyarlı davranıyordu. O gerçek bir cephe savaşçısıydı.

Kendi eğitimine büyük önem veren Emin yoldaş, kitlelerin eğitimi için de elinden gelen her türlü yardımı esirgemiyordu. Onları, yürüttüğü kararlı çabalarla Cephe birliklerinde birleştirmek ve böylelikle emeklerini örgütlü hale getirerek Parti mücadelesinin hizmetine sunmak istiyordu. Düşmana karşı soylu bir kin ve nefretle dolu olan Emin yoldaş, birçok hainin cezalandırılması eylemine de katıldı. Yöre hainlerinin ezilip tasfiye edilmesi ve Cephemizin otoritesinin hakim olması O'nun en büyük amaç ve idealiydi.

Geri kalmışlığın, yoksulluğun temelini sömürgeciliğin ve yerel işbirlikçiliğin oluşturduğunu kavrayan Emin yoldaş, bağımsızlık ve özgürlüğün ancak toplumsal kurtuluşla mümkün olabileceğine inanıyordu. Bunun da Abdullah ÖCALAN yoldaşın Genel Sekreterliğinde Partimiz önderliğinde gerçekleşeceğine olan güveni büyüktü. Partimizin Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşa sarsılmaz bir bağlılığı vardı. Onun fotoğrafını sürekli cebinde taşırdı. Zaman zaman, "Ölmeden önce başkanımızı görseydim, daha sonra ölseydim" şeklinde bağlılık özlemini dile getirirdi.

Emin yoldaş, birlikte şehit düştüğü Berivan (Binevş AGAL) yoldaşı hiç yalnız bırakmak istemiyordu. Hep O'nun emrinde ve yanında hazır bulunuyordu. Çünkü, yoldaşın şahsında devrimin zaferini görüyordu. Şehit önder ve cezaevindeki yoldaşlara karşı büyük sevgi besleyen Emin yoldaş, cezaevindeki birçok yoldaşla ilişki sürdürüyordu. Onlara sürekli yardımlarda bulunarak ihtiyaçlarını gideriyordu. O, Cephenin büyük bir emekçisiydi.

Düşmanın son dönemlerde başlattığı yoğun operasyonlara rağmen, ARGK gerillaları Cizre merkezinde polis otolarına ve özel binalarına yönelik gerçekleştirdikleri saldırılarda onlarca polis ve özel tim elemanı ya öldürülüyor, ya da yaralanıyordu. Bu gelişme sonrasında TC'nin yüzlerce kolluk kuvveti zırhlı araçla, yapılan ihbar üzerine Emin yoldaşın evini kuşatmaya alıyordu. Durumdan habersiz inşaat işinden dönerken, evinde bulunan Berivan yoldaşın düşman güçlerce taranmakta olduğunu görür. Emin yoldaş, hiçbir ikircikliğe ve korkuya kapılmadan bedenini Berivan yoldaşa siper eder. Düşman Berivan yoldaşla birlikte Emin yoldaşı da alçakça katleder.

Şehitler kervanına katılan Emin yoldaş, halkımızın kalbine gömüldü. Düşman O'nun şahsında halkımıza gözdağı vererek, O'nu mücadeleden uzaklaştırmak istedi. Bunu başaramayacaktır. Halkımız, saatlerce direnen ve kahramanlık gösteren Emin yoldaşı örnek alacaktır. Nitekim Cizre halkı Emin yoldaşın kahramanca direnişine tanık oldu ve ona büyük saygı duymaktadır.

Ölümsüz halk önderi Emin yoldaşın anısı, birleşerek savaşan halkımızın mücadelesinde yaşayacaktır. O'nun ölümsüz anısı, tüm yurtseverlere, emekçilere, genç kuşağa mücadele çağrısı, savaşa katılımda yarış ve Cephemiz yolunda bilinç, inanç ve ışıktır.

Emin yoldaşın silahı öksüz kalmayacak ve kanı yerde bırakılmayacaktır. Bu büyük insanın intikamını almak için ikirciksiz ve sert olacağız.

Cephe arkadaşları

İLHAMİ KILIÇ YOLDAŞI BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELEMİZDE ŞEHİT VERDİK

İlhami (Hêza) yoldaş yoksul bir ailenin çocuğu olarak Elazığ-Karakoçan'a bağlı Kauman (Yücekonak) köyünde dünyaya geldi. İlkokulu kendi köyünde bitiren Hêza yoldaş, yoksulluk nedeniyle öğrenimini sürdüremedi. Ağır yoksulluk ve işsizlik nedeniyle Kürdistan'dan Türkiye metropollerine olan akışa İlhami yoldaş da, daha küçük yaşlardayken katıldı. Ailesinin ekonomik durumuna katkıda bulunmak amacıyla, uzun bir dönem en tortu işlerde çalıştı. O'nun Türkiye metropollerinde yaşadığı dönem aynı zamanda Türk sol hareketlerinin Kürt insanlarını örgütleme faaliyetini sürdürdükleri dönemdir de. Bu faaliyetlerin İlhami yoldaşı da sarması sonucu; sendika ve derneklere uğrama, bağış verme, düzenlenen demokratik eylemlerde yer almasına yol açtı.

Bu dönemde Kürdistan'da Partimiz önderliğinde ulusal kurtuluş mücadelesi hızla yükselmekteydi. Mücadelemizin gelişimi İlhami yoldaşın kafasında bir dizi soru işaretleri yaratmakta; kendisinin Kürt ve yerinin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin safları olduğunu anlamakta, ancak ulusal kurtuluş mücadelemizin önder gücü olan Partimiz ile ilişki kurma olanağını bulamamaktadır. Akraba çevrelerinin kendisine gönderdiği mektuplarda, mücadelemizin seyri hakkında bilgi aktarmakta ve aktarılan bu bilgiler giderek İlhami yoldaşı mücadeleye çekecekti.

12 Eylül'ün gelişi ile Türkiye sol hareketlerinin dağılışının yaşandığı günlerde İlhami yoldaş, Avrupa'ya gitti. Ve orada Parti ile ilişki kurmaya çalıştı. İlkin bulunduğu alan Almanya'nın Stuttgart kentinde Kürdistan Yurtsever İşçiler Derneği ile ilişkiye geçti. Bu ilişkileri döneminde; seminer, toplantı, gece, yürüyüş ve çeşitli gösteri eylemlerine katıldı. Daha sonraları Almanya'nın Hamburg kentine yerleşen İlhami yoldaş, belli bir dönem bu alanda da faaliyetleri sürdürdükten sonra, mücadeleye bu denli sınırlı bir katılımı kabullenmez ve aileye maddi katkıda bulunmanın esas kurtuluş yolu olmadığını, gerçek kurtuluşun ancak ülkenin ve halkın bağımsızlığa ulaşmasıyla sağlanabileceğini bilince çıkararak 1983 yılından sonra profesyonel devrimciliğe karar verir.

Kısa bir süre Parti eğitiminden geçtikten sonra, kalmakta olduğu Hamburg'da ve daha sonra da Avrupa'nın çeşitli alanlarında faaliyetlere katıldı. Faaliyetler içerisinde sürekli ülke mücadelesine katılma istemi Partimizce uygun görülecek, kendisine ülke mücadelesine katılma olanağı sağlanacaktı.

Ülkeye gitme hazırlıklarının gereği olarak güçlü bir eğitimden geçmek üzere 1984 yılının sonlarına doğru Partinin Merkez Eğitim Okuluna gelen İlhamı yoldaş, katıldığı eğitim devreleri sonucu ülke mücadelesine katılım sağlayabilecek kadar yetkinleştiğine inandığı bir sırada bu yönlü gelişimini ve istemini Partiye yazdığı bir raporunda şöyle dile getiriyordu: *"Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine kendimi her yönüyle hazırlama sürecini yaşadığım gerçeği söz konusudur. Önce şunu belirtmek isterim ki, bir devrim eri olma özlemim yıllardır süregelmektedir; nitekim bugün bu anı yaşamaktayım. Ancak bunu derken sıradan bir er olmakla yetinmeyi kastetmiyorum; açıktır ki, mücadelemizin gelinen bu aşamasında militan Parti kişiliğine ulaşma dışında başka bir kişiliğin yeterli olamayacağı ve iş yapamayacağı gerçeği de bilinmektedir. Kürdistanlı bir PKK devrimcisinin sırf silahını kullanmasının yeterli olamayacağının bilincinde olarak tüm gücüm ve enerjimle çalışma gereği de zorunlu olarak kendini göstermektedir.*

Partime, halkıma ve ulusal kurtuluş mücadelemize daha çok yararlı olabilmek için eğitimi bundan böyle de her yönüyle sürdürerek kendimi geliştirecek ve yoldaşlarıma da gerekli katkıda bulunmayı bir görev bileceğim. Parti bana çok şey verdi. İşte bunun karşılığını ancak her yönüyle gelişmiş bir militan devrimci kişi olmak, ülke koşullarında düşmana karşı savaşmak ve aynı zamanda değerler yaratmakla yerine getirmek mümkündür. Partiye, halka ve şehitlerimize karşı sorumluluklarımız var; bunu yerine getirmek burada mümkün olsa bile, yine de en temel alan KÜRDİSTAN'dır."

İlhami yoldaş eğitimine kaynağa dönüş temelinde önem vermekte ve vatana olan özlemini çok özlü olarak bir cümlede;*"Kürdistan'a ve mücadeleye duyduğum özlem, dağlar kadar yücedir!"* şeklinde ifade ediyordu.

Bunun yanında Partiye ve şehitlere olan sonsuz bağlılığını; *"Partinin bana verdiği güçle, halk ve devrim sorumluluğunun bir gereği olarak tüm takatim ve gücümü ortaya koyduğum gibi, bunu bundan böyle de daha da arttırarak sürdüreceğim gibi, Parti karar ve emirlerini nerede olursam olayım yerine getirmeyi yüce ve kutsal saymaktayım. Şunu kesin olarak şehitlerden öğrenmişiz ki; bu uğurda canımızı versek dahi yeterli olmayacaktır. Bu vatanı esaret altından kurtarmak, ancak bu canlı varlığımızın kendi rolünü oynamasıyla mümkün olacaktır. Partim PKK'ye karşı borçluyum. Çünkü, o geçmiş utanılası yaşamdan bizleri kurtardı ve bize özgür bir yaşamın kapılarını açtı. Bu borcu ödemek için devrimde zaferi yaratmak gerekir"* şeklinde belirtiyordu.

Bu bilinç ve kararlılıkta olan İlhami yoldaş, Parti yaşamına en iyi bir şekilde adapte olduğunu; *"Arkadaşlar gerekli eleştiriyi yapmalıdırlar; hem de en sert bir şekilde. Bu, beni gururlandırır ve geliştirir"* önerisiyle dile getirirken, aynı raporunda son istemini ise, *"Partiden ülkeye gönderilmemi talep ediyorum; ülke pratiğinde sınanmaya gereksinim duymaktayım "* diye belirtiyordu. İlhami yoldaşın bu istemi, bir müddet sonra Parti tarafından uygun görüldü.

Büyük bir coşku, sevinç ve kararlılıkla, ülkeye gitmek için yola koyulan İlhami yoldaş, geçmek zorunda olduğu İran'da yakalanıp bir süre tutuklu kaldı. Daha sonra İran makamlarınca başka bir ülkeye iade edilen İlhami yoldaş, yeniden Partiyle ilişkiye geçerek Partinin merkez eğitim okuluna geldi. İlhami yoldaş bir yandan ülkeye giriş yapacağı günü büyük bir sabırla beklerken, öte yandan da eğitimini sürdürüp kendini günün ve dönemin koşullarına göre yeniledi.

Grupların ülkeye giriş yapmasıyla birlikte İlhami yoldaş da yıllardır özlemini duyduğu Kürdistan'ın yüce dağlarına ve kutsal mücadele saflarına ulaştı. Aynı yerde doğup birlikte büyüdüğü Salih KILIÇ (Ekrem) yoldaşla omuz omuza Karakoçan-Kığı-Dersim üçgeninde sıcak savaşıma katıldı. Alçakgönüllülüğü, sevgi ve saygısıyla kısa sürede bölge halkı arasında tanınarak aranır bir kişilik seviyesine ulaştı. Bu alanlarda propaganda, ajitasyon faaliyetinin yanısıra toplantı ve eylemlere katıldı, bu eylemlerde yoldaşlarıyla beraber düşmana ağır kayıplar verdirdi.

Bulunduğu alanda bir yıl kadar bir süre faaliyet yürüten İlhami yoldaş, içinde bulunduğu grupla beraber katbekat üstün düşman gücüyle girdikleri çatışmada düşmana ağır kayıplar verdirdi ve sergilediği kahramanca bir direniş sonucu şahadet mertebesine erişti.

İlhami yoldaş şahadetiyle hep özlemini duyduğu Kürdistan ulusal bağımsızlık ve ögürlük ağacını kanıyla sulamış ve daha da güçlenip gelişmesinde kendisinin de dile getirdiği gibi bir Kürdistanlı ve bir PKK devrimcisi olarak üzerine düşen rolü layıkıyla yerine getirmiştir.

İlhami yoldaşın ve mücadele yoldaşı olan Salih KILIÇ yoldaşın şehit düşmelerinden son derece etkilenen köylülerin Türk sömürgeci güçlerine karşı kinleri daha da bilenmiş ve Yücekonak (Kauman) köyünde altı yurtsever silahlanarak ARGK saflarında düşmana karşı gerekli yerlerini derhal almışlardır.

Tüm şehitlerimize verdiğimiz, mücadele bayrağını daha da yüceltme sözünü, Partiye, Parti Önderliğine, şehitlere ve halka verdiği bağlılık sözünün gereği olarak şahadetle yücelen İlhami yoldaşın anısı önünde de yineliyor, Parti Önderliğimiz ve tüm şehitlerimizin yolunda yürüyeceğimize; bağımsızlık ve özgürlük simgesi olan şehitlerimizin kutsal kanlarıyla kızıllaşan devrim bayrağımızı onların bıraktığı yerden devralarak uğruna can verdikleri Kürdistan'da dalgalandıracağımıza söz veriyoruz.

Silah Arkadaşları

FÎGANA WELAT

Eman u hewar
qîrîn û fîgana dilê min.
Evîna dilê minde veşartî
bu agir kete canê min.
Ev bûya jan, jana bê derman
û bê hekîm.
Ev kete xwîna min,
ez bume kal, mame perîşan.

Ez perçe perçe kirim,
li hev par kirin, mame bê xwedan.
Ez nû de bûme biheşta,
bê sitirî ji bo, dijminan;
evan mêtingere xwîn mêj,
xwîna min xwarin heta mejîyan.
Ewên xayin bi vî halê min,
dikenîn dibin simbêlande.

Birîn bira û kurê mı.,
Kuştin xwedîyên min.
Birîn keç û bukê min,
xera kirin namusa min.
Bi hovîtî hate ser min,
tirsandin hemû kesê min.
Bi hev dane kûştin,
koçber kirin, hemû gelê min.

Belê, dem zivirî îmin,
rabu APO'yê min.
Bi hevra bune yek,
Parti sazkirin ji bo min.
Bi qehremanî û mêrxasî
çûne ser neyarê min.
Bi hevra peyman dan,
û bi mêranî pişt dane min.

Bi xwîna Heqî û Mazlum
hate avdan axa min.
Bi vê rêkê li berxwedan,
kûr û keçê min.
Bune zêrêvan li bajar û gund,
û li ser çîyayê min.
Bi vê rêka nû,
tirs rabû li ser min.

Bi serdarîya şehîdan,
Artêş sazbû, ji bo rizgarîya min.
Bi vî şerî dinya hişyar bû,
bi rewşa min.
Bi vê dozê nêzîk kirin,
serxwebûn û serfirazîya min.
Bavo û kur, dayîk û keç
silav dane APO'yê min.

Impressum	Yazışma Adresi	Hesap Numarası				
V.I.S.d.P.:	SERXWEBÛN	Stadtsparkasse - Köln	Avusturya	22.50 s.	Hollanda	3.75 hfl
A. Sarı	Postfach 10 16 83	A. Sarı	Belçika	75.00 bfr.	İngiltere	0.90 £
Vogelsangerstr. 286	5000 Köln 1	Konto Nr.: 1 74 21 96	Danimarka	10.00 dkr.	İsveç	7.50 skr.
5000 Köln 30		BLZ: 370 501 98	Fransa	7.50 ff.	İsviçre	3.00 sfr.
					Norveç	10.00 nkr.

Bahverne direnişinin ölümsüz kahramanı Celal KURT (Diyar) yoldaşı saygıyla anıyoruz

Diyar yoldaş (Celal KURT) 1962 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak Nusaybin'in Baverne köyünde dünyaya geldi. Zengin bir ova köyü olmasına rağmen, aile olarak sonradan yerleştikleri için araziden yoksun ve geçimlerini daha çok yarıcılıkla temin ederlerdi. Geçimsizlik ve yoksulluk, Diyar arkadaşı daha çocuk yaşlarda iken zor yaşam koşullarına attı. İlkokulu dahi okuma şansını bulamayarak 6-7 yaşlarından 14-15 yaşlarına kadar bazen birkaç keçi-koyun güden, bazen ailesiyle birlikte yarıcılıkta çalışan, 14-15 yaşlarına geldiğinde zengin toprak sahiplerin Mala Hemo ağaların çektirdiği çileye dayanamayıp gurbete, metropol kentlerine çalışmaya gider. Ancak, yaşının küçük olmasından dolayı ailesine fazla maddi katkıda bulunamaz. Kendisini daha da zorlayan geçimsizlik ve dayanılmaz koşullar, yaşının çok ötesinde ve herkesin yapamayacağı mayınlı tarlaları, tel örgüleri ve düşman pusularını göze alarak kaçakçılığa başlar. 1978-1979 yılına kadar ağırlıklı işi bu olur. Ancak, daha küçük yaşlardan ailesiyle birlikte canlı olarak gördüğü, yaşadığı feodal baskı ve yoksulluk, metropollerde gördüğü ikinci sınıf insan muamelesi ve mayın tarlalarında her gün yaşadığı ölüm korkusu bu yoldaşımızı bir arayışa teşvik eder. Bu arayış; ulusal, sınıfsal kurtuluştan başka ne olabilirdi?

İşte 1978-79'larda Mardin'de dolayısıyla Nusaybin'de gelişen devrimci mücadele dalgası Diyar yoldaşı da içine alır. Ancak, kötü bir talihsizliğe uğrar. İçten yurtsever duygularının, iyi niyetinin kurbanı olarak köylerine ilk uğrayan sicilli ajan-provokatör çete örgütü KUK'un ağına takılır. Bu ajan örgüt, takındığı anti-feodal maskeyle Diyar gibi birçok iyi niyetli yurtsever genci de etkiler, sempatizan edinir. Ve PKK düşmanlığı temelinde eğitmeye, şartlandırmaya çalışır. Aynı süreçlerde 1979'da diğer reformist-teslimiyetçi, işbirlikçi örgütler olan DDKD ve ÖY gibi gruplarla oluşturduğu UDG deklarasyonu temelinde partiye karşı silahlı savaşıma diğer birçok sempatizanı gibi bu yoldaşı da alet etmeye çalışır. Fakat, bunu başaramaz. Her ne kadar saflarında yer almıyorsa da, PKK'nin işbirlikçi bir örgüt olmadığını iyi bilir ve ajanlara, işbirlikçilere, feodallere karşı savaşını uzaktan yakından duyuyor ve hatta içten içe sempati besliyordu Diyar yoldaş.

60 dolayında PKK kadro, sempatizan ve taraftarını çeşitli komplolarla şehit eden bu provokatör-ajan örgütten bu uygulamalarından dolayı soğur ve giderek kin duymaya başlar. Faşist cuntanın işbaşına geldiği 1980'den sonra belli bir sürece kadar başta çaresiz kalır. KUK ile olan ilişkilerini kesmiş, Parti de ağırlıklı olarak gücünü dışarı çektiğinden arkadaşları aramasına, Partiyle ilişki kurmaya çalışmasına rağmen başarılı olamamış ve bir bakımdan yakalanma korkusundan henüz dolmamış yaşını iki yaş büyüterek, askere gider. Fakat askerde de yakalanmaktan kurtulamıyor. 40 gün süren gözaltı süresinde her türlü işkenceye maruz kalır. Ancak, güçlü bir azimle direnerek sömürgecilerin tüm dayatmalarını reddeder. Hiçbir şey üstlenmediğinden zorunlu olarak serbest bırakılır.

İki yıllık bir askerlik süresinden sonra yeniden katıldığı aile ortamında kısa bir süre sonra kendisine feodal bir evlilik yaptırılır. Ancak ailenin ve evliliğin verdiği geçim yükümlülüğüyle, geçimsizlikten dolayı Lübnan sahasına çalışmaya gider. Her ne kadar aile yükümlülüğü artmışsa da eskiden beri taşıdığı derin yurtsever duyguları onu PKK önderliğinde gelişen yeni dönem ulusal kurtuluşçu mücadeleden uzak tutamazdı. Zindan direnişleri ve ardından belli bir hazırlıktan sonra ulusal kurtuluş savaşımızın gürleyen sesi, 15 Ağustos 1984'ün yankısı Diyar yoldaşın da yüreğinde yankılandı. Lübnan'da faaliyet yürüten yoldaşlarla ilişkisini geliştiren Diyar yoldaş; 1985'te ulusal kurtuluşun saflarında savaşmak için saflara katılmaya kesin kararını verir.

Diyar yoldaş, bağımsızlık ve özgürlüğün derin özlemiyle, ARGK gerilla birliklerinin içinde yerini alarak dağlarda düşmana karşı savaşmak amacıyla, buna hazırlık için geldiği Mahsum Korkmaz Akademisi ortamında belli bir süre eğitim görerek ve tarihi 3. Kongre'nin direnişçi, yaşayan ruhuyla kendisini yoğurarak, ama ortayolculuğa karşı kin ve nefretle dolup-taşıp kendisini hazırlar ve karar sözünü söyle verir:

"3. Kongre platformunda, ortayolculuğa karşı düzenlenen toplantıda ve önderlik sorunu üzerine düzenlenen toplantıda özeleştiri ve kararımızı verdik. Belirtiyorum ki, kanımın son damlasına kadar savaşmaya, mücadele vermeye kararlıyım. Halkımızın, Partimizin ve proletarya çizgisi uğrunda bir hizmetçi olarak çalışacağıma kararlıyım. Hangi görevi üstlenirsem üstleneyim, görevleri yerine getirme kararımı vermişim. Halka önderlik etmede, eylemliliği geliştirmede, Partiden aldığım inanç, güven ve cesareti hayata geçirmek için görev beklemekteyim.

Tekrar Partimizin iradesine, şehitlerimizin direnişine, Partimizin Önderliğine ve tüm partililere bağlı kalacağıma söz veriyorum."

Diyar yoldaş karar ve sözünün eri olarak özlemindeki halkına, dağlarına kavuşmak ve azgın düşmana karşı savaşarak tarihi görevini yerine getirmek üzere 1978 yazında bir grup yoldaşıyla birlikte 3. Kongre selamını ve direnişçi ruhunu da götürmek üzere ülke pratiğine, Mardin eyaletine gider. Kısa bir sürede verilen söz, 3. Kongre ruhu sömürgeci faşist ordu gücünün ve yerli işbirlikçi, ajan-muhbir çete ağının başına balyoz gibi iner ve sesi uluslararası alana yankısını verir.

Diyar yoldaş, omuzunda roketatarıyla (B-7) ve sırtında roket çantasıyla, bir asker çevikliğiyle yaz atılımı eylemliğinde eylemden eyleme koşar ve avını kesin yakalayıp parçalar.

Ömerli yakınlarında düşman konvoyuna kurulan pusuda şehit Resul yoldaşla birlikte iki ayrı noktada düşman araçlarına attıkları roketlerle düşmandan asırlık intikamı tüm halkımıza tattırdılar. Diyar yoldaş omuzundaki B-7'sini çok iyi kullanan, aynı zamanda usta bir silahşör, PKK direnişçiliğinde gerçek anlamını bulan Kürt yiğitliğinin, dolayısıyla kahramanlığının seçkin bir sembolü ve bir halk savaşçısıydı. O, cesaretiyle, fedakarlığıyla, canlılığıyla, kollektif yaşamıyla, aktifliğiyle birliğin en seçkin elemanı, moral ve ilham kaynağıydı.

Diyar yoldaş sadece yaz atılımında değil kısa ama çok anlamlı geçen gerillacılık yaşamındaki Sonbahar atılımı pratiğinde aynı kahramanlık, atılganlık ve fedakarlığı sergiledi. Birçok eylemde ön sırada yer aldı ve görevlerini başarıyla gerçekleştirdi. Ancak, Ekim 1987'de Midyat, Gercüş karayolunda kendisinin de dahil olduğu büyük bir gerilla birliğinin gerçekleştirdiği tanker yakma eyleminden sonra, gündüz çok kapsamlı ve büyük bir güçle operasyona çıkan düşman birlikleriyle çıkan çatışmada kahramanca direnerek şahadete ulaşır.

Diyar yoldaş, birliğin kuşatıldığının farkedilmesiyle ilk talimatta B-7'sini kaparak, hemen bir grup arkadaşıyla uygun bir noktada mevzilenmeye çalışır. Fakat, iyice yanaşmış düşman askerleri fırsatını kollayarak ateş eder ve Diyar yoldaşı ağır yaralarlar. Yarası ağır ve elinden fırlayan B-7'yi bir daha alıp kullanacak durumda değildi. Diyar yoldaş yanıbaşındaki çatışmayı iyi görüyordu. Yoldaşlarıyla düşman birliği arasında bir muhabere yaşanıyordu. Silah sesleri yeri-göğü inletiyordu; kurşunlar yağmur gibi yağıyordu.

Diyar yoldaş, o canından daha çok değer verdiği silahını, B-7'sinin canından önce kurtarılmasını istiyordu. O yanıbaşında çatışan yoldaşlarına emrederek canının değil silahının kurtarılmasını söylüyordu. Düşmanın eline sağ geçmemek ve yoldaşlarına yük olmamak (birlik kuşatma altındaydı) için henüz yanıbaşında düşmanla çatışan yoldaşlarının gözü önünde bombasını çekerek ve altına yerleştirerek infilak ettirdi.

Diyar yoldaş, bu tavrıyla düşmana kendi ölüm sevincini fazla tattırmazken, aynı zamanda Partimizin yüce direnişçi ruhunu en yükseklerde temsil etme, PKK kararlılığını, fedakarlığını ve cesaretliliğini sergilemekle, ona büyük bir korku ve yılgınlık yaşatmıştır. Yine O, Partiye, Parti Önderliğine, yoldaşlarına ve halkına verdiği bağlılık sözüne sahip çıkmış ve kanıtlamıştır.

Evet, yoldaşları yaşanan tüm gerçekliği gözleriyle gördüler. Bu yüce yoldaşın son emrine riayetsizlik edemezlerdi. İmha pahasına da olsa, silahını bırakamazlardı. Yoldaşları kurşun yağmuru altında kendilerini silahına ulaştırarak şahadet öncesi, emrini yerine getirdiler ve kurtardılar. Sadece silahı kurtarmakla kalmayarak gösterilen büyük bir direnişle birçok düşman askerini de vurarak bu yüce yoldaşın intikamını anında aldılar. Ancak, bu da yetmedi. Bu can yoldaşa bağlılık iyi dile getirilmeliydi. İşte bu bağlılığın bir gereği olarak yoldaşları, geriye kalan birliği, bir-iki gün arayla gece Midyat-Kerboran kazalarında kurdukları bir pusuda bir düşman birliğinin çoğunu imha ettiler.

—Yaşasın PKK direnişçiliğinde somutlaşan Kürt halkının militan kahramanlığı!
—Yaşasın, ARGK'nin savaşçı ataklığı!
—Kahrolsun sömürgeci-faşist Türk ordusu!
—Diyar yoldaş size söz veriyoruz sonuna kadar anınıza bağlı kalacağız!

Mücadele arkadaşları

Güneşle doğdum
toprakta yaşıtlarımla.
Aydınlık kızıl suda
başladı hayat.
Acılar zulüm altında
ve nemli gözlerde.

Mutlu gülümseyişle
merhaba insanlık,
özgür yaşam merhaba.
Yeni bir yaşamda
kızıl güller açarken
mutluluktan merhaba alem,
merhaba sana toprağımda.

Direniş diyarında
bir başka kokar karanfiller,
bir başka doğuş var karanlıkta.

"Derya dibinde yangın"
ve yedi kat yerin dibinde
salınmış kökler.
Yıldızlara uzanmış dallar
ve yetişe duran
özgür hayat ortasında...
İçimde sevda fezayı,
göğsümde hasret,
yüreğimde kavga tufanı.
Ve damarlarımda yeşeren
hayat var...

Ve ben
çocuğunum toprak.
GÜNEŞ'le doğdum,
ondan bir zerrecik diyorum.
Ya da ondan ufak
bulunmayan bir parça....

Değerli halk savaşçısı Sinan yoldaş şehit düştü

Naci HÜSEYİN (Sinan) yoldaş, yoksul bir ailenin çocuğu olarak Beytüşşebap'ın Mesele köyünde doğdu.

Sinan yoldaş, henüz yeni katılmıştı mücadele saflarına. Buna rağmen olgun kişiliğinin sergilediği pratik, birçok yoldaşını etkiliyor ve onlara örnek teşkil ediyordu. Bu olumlu özellikleri, içinde büyüdüğü aile ortamının dürüstlüğünden ve Partimizin bölgedeki faaliyetlerinin etkisinden kaynaklanıyordu.

O, yoksul bir ortamda büyüdüğü süreçte birçok baskı ve haksızlığa da uğramıştı. Bu baskılar sadece Türk sömürgeciliğinden değil çevredeki aşiret reislerinden ve feodallerden de kaynaklanmaktaydı.

Sinan yoldaş, küçük yaşlarda Beytüşşebap Yatılı Okulu'nda okudu. Buranın kapalı baskı ortamını, bunun yarattığı zorlukları yaşadı.

Ailesi ve Sinan yoldaş, daha önceleri I-KDP'ye çeşitli düzeylerde hizmet verdiler. Partimizin alandaki mücadelesiyle birlikte, gerçek devrimci öncüyü, kurtuluş yolunu gördüler. Bu dönemden sonra Sinan yoldaş ailesi ile birlikte Partimize sempati duymaya başladı. Partimize duydukları güveni kısa bir süre sonra desteğe dönüştürdüler.

Yoksulluklar içinde bulunan, çevredeki feodallerin acımasız baskılarını iliklerinde hisseden Sinan yoldaş, böylelikle gerçek kurtuluş yolunu Partimiz şahsında bularak silahlı mücadeleye katılmaya karar verir. Mücadeleye katılışının ikinci gününde, Güney Kürdistanlı Kürtlerin silahlarını gaspederek ticaret yapan çetelerin elindeki silahlara el koyma eyleminde yer alır. Daha sonra dört saat süren bir çatışmaya katılır. Bu eylemin bir sonraki gününde birkaç yoldaşıyla birlikte düşman pususuna düşer ve yoldaşlarıyla birlikte başarıyla pusudan kurtulur.

Mücadele saflarına Eylül 1986 tarihinde katılan Sinan yoldaş, olumlu özellikleriyle, sıcak ilişkileriyle yoldaşları ve kitle arasında büyük saygı uyandırmıştı.

Sinan yoldaş, istenmeyen bir kaza sonucu 12 Ekim 1988 günü şehitler kervanına katıldı. Onun mücadele anısına bağlı kalacağımıza söz veriyoruz.

Silah arkadaşları

MUNZUR SUSMUYOR... SUSMAYACAK!..

Munzur hırçın
Munzur kızgın
Munzur kızıl kan akıyor
Ölülerimizin dehşeti
işgalciye korku salıyor

I. BÖLÜM

Çetin ve zorlu geçen kış koşullarından sonra bahara ulaşılmıştı. Ancak kış boyu yağan karlar, baharın tüm güzelliklerine ve gerillaya sunduğu avantajlara karşı inat edercesine doğayı beyaz soğukluğu altında tutmaya devam ediyordu. Hemen hemen her tarafta kar vardı. Dağlarda kar kalınlığı 3 metreden fazla, daha alt kesimlerde yarım metreyi aşıyordu. Bu durum kış boyu sürdürülen çalışmalarla bahar atılımına hazırlanmış olan gerilla birliklerimizi zorluyor ve eylem planlarımızı hayata geçirmede engelleyici bir rol oynuyordu. Buna karşılık gerillanın umut ve beklentilerine en erken cevap veren, baharın gelişini ilk müjdeleyen Munzur vadisinde karlar erimiş, baharın canlılığı kendisini hissettirmeye başlamış ve gerillayı eylemliliğe davet ediyordu. Sömürgeci basın-yayın organlarına yansıdığı kadarıyla ülkenin birçok alanında yoğun bir faaliyetliliğin içine girildiği sezinleniyor ve konulan bazı eylemlerle harekete geçmenin mesajları iletiliyordu.

Ülkenin diğer alanlarında olduğu gibi Dersim Eyaleti'ndeki gerilla birliklerimiz de bahar atılımını güçlü karşılamak, ülkenin dört bir tarafında faaliyet yürüten yoldaşlarını selamlamak ve mücadele bütünlüğü oluşturmak amacıyla harekete geçmişlerdi.

3 Nisan 1987 günü, kamp yönetimi tarafından alınan eylem kararı gizli tutulsa da, hemen hemen her arkadaşın yüz ifadesinde eyleme gidileceği havası okunuyor ve kampta hareketli bir gün yaşanıyordu. Her arkadaş bahara açılımın derin sorumluluğuyla hareket ediyor, eyleme geçilecek günün sabırsızlığı içinde bekliyordu. Böyle bir bekleyiş içinde olmak ve erkenden düşmana yönelmekte haksız da değildik. Çünkü, uzun kış aylarının verdiği hareketsizliği kırmanın tam zamanıydı.

Ben de birliğe yedi gün önce katılmıştım. Yaşamı ilgiyle izliyor, arkadaşların duygularına ortak olmak ve onlarla birlikte hareket etmek için çaba sarfediyordum. Gerilla yaşamının sıcaklığı içinde havanın soğukluğunu dahi hissetmiyordum. Ancak havalar çok soğuktu ve elbiselerim güçlü değildi. Bunu daha önce farkeden takım komutanı Ulaş yoldaş, kendi parkasını bana vermiş ve kendisi için başka bir parka bulmuştu. Akşama doğru yemeğimizi yedikten sonra birlik sorumlusu M... arkadaş, nöbetçiler dışında tüm arkadaşların erken uyumasını ve dinlenmesini belirtti. Onun bu sözleri yarın eylem yapılacağının bir ifadesiydi. Böylece her arkadaş gün boyu düşündüğü tarzda bir cevap almış ve uyumak için harekete geçmişti. Bir yandan yerler hazırlanırken, diğer yandan fısıltılar biçiminde sesler yükselmeye başladı. «Kesin yarın eylem yapacağız» diye konuşmalar sürdü. Ama yine de fazla yoruma girmeden herkes çefiyesine sarılarak uyumaya çalıştı. Çok geçmeden hareketli ve canlı bir günün ardından her tarafı sessizlik kaplamış ve nöbetçilerin dışında arkadaşların tümü uyumuştu.

O gece bana da nöbet yazılmış ve bu benim ilk nöbetimdi. Önemli görevlerimden birine başladığım için çok sevinçliyim. Arkadaşlarımın güvenliğini sağlamak ve hayati bir görevi yerine getirmenin heyecanıyla nöbet noktasında etrafı pür dikkat izliyor ve dinliyorum. Öyle ki nöbet saatim dolmasına rağmen bir kez saatime bile bakmamış, bir saat fazladan nöbet tutmuştum. Nöbeti benden sonraki arkadaşa devrettikten sonra uyudum.

Sabahın ilk ışınlarıyla birlikte nöbetçi arkadaşın birliği uyandırmasıyla hareketli bir gün daha başlamıştı. Kahvaltı yapıldıktan sonra kamptan ayrılacağımız kesinleşmiş ve hazırlık yapılıyordu. Yerleşik bir kamp yaşamı içinde olsak da, düşmanın ani saldırılarına karşı hazırlıklıydık. Bunun için hazırlık faslı fazla uzun sürmedi. Her arkadaş sırt çantasına bir miktar yiyecek koyarak silahını ve teçhizatını kontrol etti ve hareket saatini beklemeye koyuldu. Eylemliliğe geçişin verdiği sevinç ve coşku ile hiç birimizin içi içine sığmıyor, bunun verdiği duygular ile konuşuyor ve şakalaşıyorduk. Tabii bu ara yöneleceğimiz ilk düşman hedefini de düşünmüyor değildik. Ancak bize düşen tek şey eylem planının açıklanmasına kadar sabretmekti. Birliğin tüm üyeleri bu arada toplanmış konuşmalarını sürdürdüğü sırada takım komutanı Ulaş yoldaş geldi. Her arkadaş gibi o da sevincini gizlemiyordu. Yürüyüş düzenine geçmemizi emretti. Komutanın emri üzerine yerlerimizi almış ve hazır duruşa geçmiştik. Başımız dik ve gururla Munzur'un karlı dağlarına bakıyorduk. Başka bir alandan geçici olarak eyaletimize gelen A... arkadaş da takım komutanı Ulaş arkadaşla birlikte birliğin hareket komutanlığı sorumluluğunu üstlenmişti. Hareket komutanları kendi aralarında kısa bir konuşma yaptıktan sonra takım komutanı birliğe dönüp tüm birliği gözden geçirerek rahatsızlığı olan arkadaşların olup olmadığını sordu. Tüm birlik hep bir ağızdan «Hayır!» dedi. Hareket komutunun verilmesi üzerine yola koyulduk.

Munzur'un karlı eteklerindeki kamp yerimizi çok uzaklarda bırakmış, Ovacık yolunun geçtiği Laç vadisine ulaşmıştık. Etrafı dağlarla çevrili olan bu derin vadinin içinde Munzur suyuyla aynı paralelde uzanan Ovacık yoluna iyice yaklaştık. Orada yüksek bir tepede konumlandık. Vadinin içinde uzanan yol şeridini rahatlıkla izleyebiliyorduk. Ancak ne yapacağımız hakkında herhangi bir açıklama yapılmamıştı. Konumlandığımız yerden her tarafı görebiliyorduk, kayalıklar arasında oturmuş hareket komutanlarımızın söyleyeceklerini bekliyorduk. A... arkadaş eylem kararını açıkladı ve planı en ince ayrıntılarına kadar anlatarak görevleri belirledi. Konumlandığımız stratejik tepede havadan gelebilecek düşman saldırılarına karşı bir savunma grubu bırakıldı. Birliğin diğer üyeleri vadiye doğru inmeye başladılar. Yola varmadan önce, yolun sağ ve sol taraflarına pusu grupları yerleştirildi. Bu pusu grupları sağdan ve soldan gelecek düşman güçlerine saldırıda bulunacaklardı. Sol tarafta Ulaş yoldaş iki arkadaşla pusuya yatmıştı, sağ tarafta da aynı biçimde üç arkadaş pusu atmışlardı. Yolu sağ ve sol cephelerden güvenceye aldıktan sonra, sağ tarafta yakın büyük bir kayanın üzerine gözcü olarak üç arkadaş gönderildi. Ortada ise ana grubu savunmak için Haydar yoldaş görevlendirilmişti. Bütün bu görevlendirmeler tamamlandıktan sonra ana grup yola indi, birkaç arkadaş yolun sağında-solunda ana grubu daha yakından korumak için uygun bir biçimde mevzilendi. Herkes hazır bekliyordu. Büyük kayanın üzerinde Halim yoldaş elindeki siminofuyla ayağa kalkmış, el işaretiyle bir aracın geldiğini ve sivil olduğunu belirtiyordu. Belli aralıklarla gelen araçlar sırasıyla pusu gruplarından geçerek ana grup tarafından durduruluyordu. Bu sıra bana da görev verilmişti. Baltayla telefon hatlarını kesecektim. Elimdeki baltayla telefon direklerini kesmeye başladım. Tabii bu esnada çevremi izlemeden de edemiyordum. Epey araba birikmiş ve arkadaşlar tüm yolcuları uygun bir yerde toplamışlardı. Muhtemel gelişebilecek bir çatışma durumuna karşılık yolcular güvenceye alınmıştı. Musa arkadaş her zamanki canlılığıyla gerçek bir eğitmen olarak kitlelere propaganda yapıyordu. Kitle çok rahat bir biçimde can kulağıyla Musa yoldaşı dinliyordu. Bu ara elimdeki baltayla işime devam etmediğimi gören Haydar arkadaş bana seslendi:

«S... arkadaş kaç direk kestin?»

«10 tane.»

Verdiğim cevaptan memnun olduğu yüz hatlarından okunuyordu. Ve gülümseyerek:

«O halde kestiğin direkleri getir, burada kayadan aşağı atalım, böylece yola barikat kurmuş oluruz» diye espiri yaptı.

Haydar arkadaşla bu tarzda karşılıklı konuşmaya devam ettiğimiz bir sırada Z... arkadaş mevzisini terkederek bize doğru geldi. Haydar arkadaş, Z... arkadaşı uyararak mevzisine geri gönderdi. Bana dönerek:

«Herhalde Z... arkadaş bir grubun güvenliğinden sorumlu olduğunu unuttu» dedi.

Kurallara bağlı olan Haydar yoldaş, Z... arkadaşa yaptığı bu uyarıyla aynı zamanda beni de uyarmış oldu. Ancak ben bir sigara daha içtikten sonra işime başlayacaktım. Bir sigara da kendisine uzattım, almadı.

«Bak S... arkadaş daha yeni eyleme katılıyorsun. Eylem esnasında sigara içilmez, şartlar ne olursa olsun bu bir kuraldır. Uymak zorundayız. Şimdi kalk direkleri kesmeye devam et, eylemden sonra içeriz olur mu?» dedi.

«Olur» dercesine başımı salladım ve işime koyuldum. Görevimi tamamladıktan sonra yola indim. Musa arkadaş yolculara yönelik propaganda ve ajitasyon yapmaya devam ediyordu. Yolcularda en ufak bir tedirginlik ve korku yoktu. Tam tersine böyle bir günde yolculuk yapmanın sevincini yaşıyor, bunu her hal ve davranışlarına yansıtıyorlardı. Kendi öz güçleri olan silahlı kuvvetlerle birlikte bir gün geçirmenin verdiği mutlulukla hareket ediyorlardı.

Yolcularla yakından ilgilenen Musa arkadaş, sorulan sorulara tek tek cevap veriyor ve gelinen aşamada halk olarak yapılması gereken görevlere sık sık dikkat çekiyordu. Ancak eylem için kararlaştırılan zaman süresi dolmak üzereydi. Sekiz saat süren eylemden sonra, yolculara izin verilmiş ve onlar da araçlarına binip ayrılmışlardı. TC'ye ait olan iki aracı yakmıştık. Arabaları yakmakla görevlendirilen M... arkadaş görevini yerine getirirken yüzünü de yakmıştı. Musa arkadaş, yakılan araçlardan birinin aynasını M... arkadaşa uzatarak:

«Yüzün iyileşinceye kadar senin olsun» demişti.

M... arkadaş kırık aynadan yanan yüzünü seyrederken:

«Sağol, araçları yakmadan önce aynayı alman iyi oldu. Yoksa şimdi küçük aynalarda yanan yüzümü görmem zor olurdu» diyerek tüm birliği güldürmüştü.

Toplanma işareti üzerine bir araya gelen birlik, eylem sahasından hızla uzaklaşarak vadinin derinliklerine daldı.

Belli aralıklarla normal bir yürüyüş temposu tutturan birliğimiz vadi boyunca ilerliyordu. Giderek karanlık çökmeye başlamıştı, Ancak biz de Ç... köyüne ulaşmıştık. Köy halkı bizi sevinçle karşıladı. Bir saatlik dinlenme ve yemek molasından sonra birlik için hazırlanmış olan erzakları da alarak yola koyulduk. Köyden ayrıldıktan sonra yönümüzü karlı dağlara çevirdik. Bir saatlik yol aldıktan sonra karlı sahaya girdik. Yalnız gece soğuk ve ayazdı. Karlar donmuş en ufak bir dikkatsizlik inişlerde tepe-takla yuvarlanmaya neden oluyordu. Çıkış için de aynı tehlike sözkonusuydu. Gece boyu yol aldık. Ama hiç birimiz en ufak bir rahatsızlık ve yorgunluk hissetmiyorduk. Başarılı bir eylem gerçekleştirmiş, bunun verdiği rahatlık ve coşkuyla ilerliyorduk. Sabaha doğru üç derenin birleştiği derin bir vadiye ulaştık. Hava oldukça soğuktu. Ateş yakıp ısındık. Tabii bu arada çay kaynatıp, köyden aldığımız çökelekle bir de güzel kahvaltı yaptık.

Üst tarafımızda kayalık ve ormanlıktan oluşan, karların eridiği bir yamaçta konumlanmamız daha uygun görüldü. Çünkü, derin vadinin içinde kalmamız birçok açıdan tehlikeliydi. Yamaca doğru çıktık ve üç manga biçiminde konumlandık. Her manga nöbetçilerini belirleyerek dinlenmeye koyuldu. Tam bu esnada helikokopter sesleri gelmeye başladı. Fakat aldırmadık. Yalnız nöbetçiler çevreyi dikkatle izliyorlardı. Bir ara yan tarafımızdaki manganın nöbetçisi M..., G-3 başındaki B... arkadaş bizim mangaya işaret vererek ikiyüz metre uzaktan bir düşman timinin bize doğru geldiğini bildirdi. Ve hemen M..., G-3'ün yönünü time çevirerek ateş pozisyonunu aldı. Tüm arkadaşlar gelen emir üzerine bulunduğu yerde hareketsiz bir biçimde mevzilendi. Yalnız bir grup arkadaş alt tarafta derenin içindeydi ve düşmandan haberi yoktu. Fakat vadiye giren tim tarafından görünmüyorlardı. Çok geçmeden düşman timi tam alt tarafımızda orta otomatik silahlarını kurarak mevzilendi. Bu timi takip eden birkaç tim grubu daha vadiye girdi ve hepsi mevzilenerek ateşe hazır bir vaziyette durdular.

Bizler de hareketsiz olduğumuz kayalıklardan onları izliyor ve komutanın ateş emrini bekliyorduk. Düşmanın mevzilenişi ve çok yakın oluşu hiçbir «acaba»ya yer vermiyordu. Çoğumuz düşman tarafından görüldüğümüzü zannediyorduk. Ateş emrini beklerken düşman gücü giderek çoğaldı. Ama gelen birliklerin mevzilenmeden rahat bir biçimde vadiden çıkmaya çalıştıklarını görünce bizi görmediklerini anladık. Düşman güçleri bulunduğumuz vadiyi aşarak diğer vadiye ulaştıklarında daha önce vadide mevzilenmiş olan diğer düşman timleri de onları takip ederek savunmalı şekilde vadiyi terkettiler. Düşman güçleri

izlerimizi takip ederek gelmişlerdi. Ancak derede izlerimizi kaybettikleri için başka bir vadiye sapmışlardı. Onlar gözden kayboluncaya kadar bekledik. Yerimizi değiştirmek zorundaydık. Çünkü, düşman güçleri operasyona geçmiş, her an bir çatışma durumu yaşanabilirdi. Buna karşılık konumlandığımız yer çatışma için fazla elverişli değildi. Manevra yapmak için de koşullar elvermiyor ve kar hareket tarzımızı engelliyordu.

Komutanlarımız bir araya gelerek uygun bir karara vardılar. Bunun üzerine verilen emirle belirlenen yol hattından hızla yakınımızdaki bir tepeye doğru çıktık. Düzenli ve dikkatli bir biçimde tüm birliğimiz tepeye ulaşmış ve çatışmaya hazır bir vaziyette konumlanmıştık. Bu esnada düşman helikopterleri bulunduğumuz saha üzerinde uçuşlarını hızlandırmıştı. Birçok yere indirme yapıyor ve güç takviye ediyordu, akşama kadar helikopter uçuşları hiç durmadı. Onlarca helikopterin bu tarzda harekete geçirilmesi, yüzlerce düşman gücünün saatlerce karla boğuşarak korku ve panik içinde dönüp dolaşması düşmana maddi ve manevi olarak pahalıya mal olmuştu. Böylece düşmanın güçleri gerillaya ağır bir fatura ödemek zorunda kaldı. Ve akşama doğru tüm gücünü toparlayan düşman alanı terketti.

Askerler yorgun argın geri çekilirken gerilla birliğimiz de karanlığın çökmesiyle ihtiyaçlarını karşılamak ve köylülere gelişmeler hakkında propaganda yapmak amacıyla birbirine yakın birkaç köye uğradı. Köylüler bizi çok sıcak karşıladılar. Gün boyu süren düşman operasyonunun boşa çıkarılmasına çok sevinmiş ve yaptığımız eylemi de duymuşlardı. Bir-iki gün propaganda faaliyetlerine ağırlık vererek o alan üzerinde bulunan birçok köyde propaganda yapıldı. Düşmandan ses seda yoktu. Ama biz yine de tedbiri elden bırakmıyor, doğru bir hareket tarzı izliyorduk.

8 Nisan 1988 tarihinde 2. bölgede bulunan gerilla birliğimizle görüşmek üzere bir manga arkadaş birlikten ayrıldı. Birliğimizin geri kalan üyeleri ise başka alana geçmek için yol hazırlıkları yaptı ve sabah erken bulunduğumuz köyden ayrılarak yola koyuldu. Önümüzde uzun bir yol vardı. Gündüz hareket etmek zorunda kalmıştık. Zaten izlediğimiz yol hattı çok dağlık, yaylalık ve yerleşim alanlarından uzaktı. Fazla tehlikeli ve sakıncalı bir durum sözkonusu olmazdı. Öğle saatlerine doğru uygun bir yerde mola verdik. Öğle yemeğimizi de burada yedikten sonra yolumuza devam ettik. Yüksek dağlara doğru çıktıkça kar kalınlığı giderek fazlalaşıyordu. Ancak gündüz güneşin etkisiyle eriyen karlar gecenin soğuk havasıyla serinleşmişti. Kara batmadığımız için de yürüyüşte fazla yorulmuyor, normal bir tempoyla yol alıyorduk. Yüksek bir tepeyi tırmanırken epey zorlandık. Takım komutanı Ulaş yoldaş önde yolu açarak yürüyor ve bize moral veriyordu:

«Haydi arkadaşlar biraz daha gayret, tepeyi aşalım, tepenin diğer tarafında derin bir vadi var, orada ateş yakacağız.»

Bunun üzerine birlik yorgunluğunu unutmuş ve tepeyi aşmıştı.

Tepeden aşağı doğru inerken atış yapacağımız vadiye ulaşmak için adeta birbirimizle yarışıyorduk. Çünkü birazdan atış yarışı başlayacak, hedef vurmadaki başarı kabiliyetimiz ölçülecekti. Atış sahasına ulaştığımızda yüzeli metre uzaklıktaki bir taş hedef olarak belirlendi. İlk atışı hareket komutanlarımızdan Ulaş ve A... arkadaşlar yaptılar. Atışları başarılıydı. Sıra Haydar arkadaşa gelmişti, kendinden emin bir tarzda silahını kavramış ve atış pozisyonuna geçmişti. Birlik sorumlusu M... arkadaş, Haydar arkadaşa takılarak:

«Kesin vuracaksın, yoksa bir dahaki atış hakkını kaybedersin» dedi.

Haydar arkadaş gülümseyerek silahına biraz daha sarıldı, göz gez ve arpacıktan hedefi nişan alırken, M... arkadaşa dönerek:

«Heval silahıma daha alışmadım, atışını da daha denemediğim için kusuru fazla bende aramayın, ama yine de vurmaya çalışacağım» dedi ve hedefi tam ortasından vurarak devirdi.

Hepimiz sırasıyla belirlenen hedefe nişan alarak tek mermide hedefi vurmaya çalışıyorduk. Bir çoğumuz ilk kez silah kullanmamıza rağmen yine de başarılıydık. İsabetli atışlar sonucu hedef olarak konulan taş parçalanmıştı. Başarılı atışlardan sonra birbirimizi kutladık. Düşman hedeflerine yönelmede de aynı başarıyı göstereceğimizin inancıyla yolumuza devam ettik.

Derin bir vadinin içinde yürüyorduk. Önümüzde yüksek bir dağ vardı. Bu dağı aştıktan sonra hedeflediğimiz köye ulaşacaktık. Çok susamıştık, karla bunu gidermeye çalışıyorduk. Ama kar yedikçe daha çok susuyor, yorgun ve susuz yol alıyorduk. Güneş batmak üzereydi. Böyle yorgun ve susuz bir halde yüksek dağa yaklaşmıştık. Dağı aşamayacak kadar takatsızdık. Tırmanmaya başladığımız ilk saatte birçok arkadaş takattan düştü. Durumları biraz iyi olan arkadaşlar onların yardımına koşarak çantalarını aldılar. Böylece tüm birliğin karın üzerinde uzun süre beklemelerini önledik.

Gündüz kardan ıslanan elbiselerimiz gecenin aşırı soğuğunda donmuştu. En çok da ayaklarımız üşüyordu. Donma tehlikesini önlemek için her arkadaş çaba sarfediyor, yavaş bir tempoyla da olsa yürümeye devam ediyordu. Yürüdükçe önümüze yeni yeni tepeler çıkıyordu. Ulaş arkadaş yine her zamanki gibi önde yürüyor, «Haydi arkadaşlar bu sonuncu tepe, bu dağlar bizi yormamalı, biraz daha gayret edin çıkalım burayı» diyor ve böylece birliğin bir an evvel tepeye ulaşmasını sağlamaya çalışıyordu. O ara gerilerden Ar... arkadaş da hızlandı. O gün yeni giydiği ayakkabısını göstererek, «Lassa dört yıldızla yarışmak isteyen var mı» dedi ve öne fırladı. Onun bu çağrısına uyan arkadaşlar düşe-kalka harekete geçtiler. Yarışı «lassa dört yıldızlı» ayakkabıyla Ar... arkadaş kazansa da, sonuna kadar onunla yarışan birliğimiz de bitmek bilmeyen tepeleri aşarak dağın zirvesine ulaşmıştı. Ama bu sefer de dik bir iniş vardı... Zirvede fazla bekleyemezdik. Dondurucu soğuk havayı iliklerimize kadar hissediyorduk. Hemen harekete geçtik. Kar donduğu için kaygan olduğundan en ufak bir dikkatsizlik iki saatlik bir inişin bir dakikada bitmesine yol açabilirdi. Bunun için Musa arkadaş:

«Arkadaşlar emniyet kemerlerinizi sıkı bağlayın, yoksa yuvarlanırsınız. Tabii bu yuvarlanma öyle sıradan bir yuvarlanma olmaz, gideceğimiz köye uçarak dalış yaparsınız» dedi.

Bu sefer de dik inişte düşmemek için oldukça dikkatli yürüyor ve zorlanıyorduk. Bir türlü iniş bitmiyordu. Düşmemek için sarfettiğimiz çaba sonucu epey terlemiştik, havanın dondurucu etkisini bile duymuyorduk. Zorlu bir inişten sonra hedeflediğimiz köye ulaştık. Zaman geceyarısıydı. Günboyu iki yerde mola vermenin dışında hep yol yürüdüğümüzden oldukça yorgunduk. Onun için o günü köyde geçirmeyi kararlaştırdık. Köyde bir günlük bir dinlenmeden sonra, hepimiz dinçleşmiş ve yorgunluğumuzu atmıştık.

Çizdiğimiz geniş bir manevradan sonra tekrar ayrıldığımız üslenme alanına dönmek için yola koyulduk. Yine vadi boyunca uzanan bir derenin kenarında yol alıyoruz. Baharla birlikte yağmurların yağmasıyla karlar erimiş ve kıyısına vardığımız dere suyu coşmuş haliyle geçit vermiyordu. Ancak yüksek dağlardan koparak vadinin içini dolduran çığların dere yatağı üzerinde oluşturduğu köprüden geçiş yapabiliyoruz. Bazen kopan karlar gürleyerek akan su sesiyle birleşerek top seslerini andıran bir yankı yapıyor ve vadiyi korkunç bir sese boğuyordu. Çığdan oluşan köprüyü geçtikten sonra derenin öbür tarafından yürümeye başladık. Belli bir süre bu biçimde yola devam ettikten sonra çobanlarla karşılaştık. Birlik uygun bir yerde konumlandı. İki arkadaş çobanlardan bilgi almak için bizden ayrıldılar. Bu çobanlar vadinin ilk girişinde kurulan ve tek geçit noktası olan S... köyündendiler. Arkadaşlar geri döndüklerinde —çobanlardan aldıkları bilgilere göre— iki üç gün önce köyde konumlanmış bir düşman birliğinin bulunduğunu söylediler. Bu durum karşısında geçit yapmamızın mümkün olmadığını anladık. Akşama doğru üst tarafımızdaki evlere uğrayarak ihtiyaçlarımızı karşıladık. Sabaha karşı tekrar vadiye inerek uygun bir yerde konumlanıp, gelipgeçecek yolculardan bilgi almayı düşündük. Ancak o gün hiç yolcu geçmedi.

Ağpanus suyu giderek daha da kabarmıştı. Geçmemiz mümkün değildi. Bunun için bir noktada köprü olarak bırakılan bir ağacın üstünden geçiş yapmaya çalıştık. Önce birkaç arkadaş karşı tarafa geçti. Ardından Ulaş arkadaş sırat köprüsünü andıran bir tek ağacın üzerinden suyu geçmeye çalıştı. Ancak ağaç çok inceydi. Bunun için karşıdan karşıya gerilen şutika tutunarak ilerleyen Ulaş yoldaş, bir ara şutikın gevşemesiyle dengesi bozuldu ve çok şiddetli akan suyun içine düştü. Suya düşmesiyle tek elle ağaca sarılması bir oldu. Su öyle akıntılıydı ki, ağaca sımsıkı sarılan komutanımızı zorluyor ve delice akışıyla onu tutunduğu yerden koparmaya çalışıyordu. Ancak çok atik davranan Ulaş arkadaş, önce güçlü kollarıyla ağacı kavradı ve akıntıya karşı tüm gücünü sarfederek karşı tarafa geçmeyi başardı. Tüm birlik bu ani tehlike karşısında, önce adeta şoke olmuştu. Ne yapacağımızı şaşırmıştık. Çünkü o an yapabileceğimiz bir şey yoktu. Zaten yardım isteyen bir duruma girmeyen Ulaş arkadaş, çok kısa bir süre içinde kurtulmuştu. Bunun üzerine birlik başka bir geçit yeri buldu ve geçit buradan sağlandı.

Geçişi yaptıktan sonra, suyun öte yakasında karanlığın çökmesiyle birlikte yakınımızdaki evlere uğradık. Gece geç saatlere kadar köylülerle konuşup sohbet ettik. Gece evlerden ayrıldığımızda S... köyünü gündüz gözüyle gözetlemek amacıyla vadi boyu biraz ilerledikten sonra uygun bir yere konumlandık. Burada bir süre dinlenmeye koyulduk. Gürleyen su sesleri ve vadiyi çınlatarak dolduran çığların gümbürtüsü, doğanın vahşi güzelliğini iyice orta yere seriyordu.

Öğle saatlerinden sonra nöbetçiler, bir köylünün bize doğru geldiğini söylediler. Bunun üzerine iki arkadaş yola çıkıp gelen köylüden bilgi almak istediler. Köylü şehirden geliyordu ve S... köyünden geçmişti. Arkadaşlar köylüden bir yandan genel gelişmeler hakkında bilgi alırken, diğer yandan S... köyüyle ilgili malumat toplamaya çalışıyorlardı. Köylü, S... köyünün elli metre altından geçtiğini, hatta o köyden birisiyle sohbet ettiğini, ama herhangi anormal bir şey görmediğini ve duymadığını belirtti.

Yine de saat 15.30 civarında bir grup arkadaş köyü gözetlemek için ilerideki sırta gittiler ve ardından tüm birlik harekete geçti. Gözetlemede köyde herhangi bir şey görülmemişti. Bu gözetleme ve köylünün verdiği bilgi sonucu düşmanın köyden ayrıldığı kanısına vardık. Fakat yine de tedbiri elden kaçırmıyorduk. Bir öncü grup çıkararak köye gitmeyi kararlaştırdık. Öncü gruptan sonra ana güç de köye doğru yola koyuldu. Köye 1 km kala önden giden grupla birleştik. Henüz hiçbir tehlikeyle karşılaşmamıştık. Yürüyüş biçimi belirlenerek, öncüler önde yol alırken, tüm birlik onları takip ederek ilerliyordu. Bir tarafımızda geçit vermeyen A... suyu, öte tarafımızda ise dik bir yamaç vardı. Bunun için 20 metre mesafeyle caddede yürüyorduk.

Birliğimiz S... köyüne doğru bu tarzda ilerlerken, köyde konumlanan ve gizli hareket eden bir düşman birliği 1 km uzaklıkta birliğimizi farkederek büyük bir korku ve panik içinde alarma geçiyordu. Köy girişindeki yola pusu atan askerler mevzilerinde ecel terleri dökerken, köyün içinde gizlenen timin komutanı elindeki telsizle emir yağdırarak askerlere moral vermeye çalışıyordu. Ama aynı zamanda köylülere yalvarırcasına, «hiç korkmadan üzerimize geliyorlar bakın» diyordu. Elindeki dürbünü, «Bakın önden gelen kimdir, bana söyleyin» diyerek köylülere uzatıyordu. Daha sonra tekrar geri alarak, gözlerini dürbünden hiç ayırmadan önden yürüyen Ulaş yoldaşı izliyordu.

Ulaş arkadaş dağ gibi yapısıyla dimdik ve sert adımlarla olup bitenden habersiz köye doğru yürürken, tim komutanı artık korkusunu gizleme gereğini bile duymadan yere çömelerek titrek bir sesle:

«Vay be bu ne biçim genç, şimdiye kadar böyle cesaretli ve yürekli bir insan görmedim» diyor, hemen arkasından dürbünü yere bırakarak şaşkın ve korkuyla köylülere bakıyordu.

Uzun süre bu tarzda köylülere bakan tim komutanı sendeleyerek yerden kalkıyor, tekrar eline telsizi alarak pusuda bekleyen askerlerine emir veriyordu:

«Ne pahasına olursa olsun tam pusu noktasına girdikleri an öndekini mutlaka vurun» diyerek, arkasından ise kendini köylülerin içinde saklamaya çalışıyordu.

Pusuda bekleyen askerler ise direkt emre itaatsizlik göstermeseler de, mevzilendikleri pusu noktalarında gerillanın intikam mermilerinden nasıl korunacaklarının hesap ve planları içinde birbirlerine:

«Komutan kendini nasıl olsa güvenceye almış, bize de bol keseden emir yağdırıyor. Öyle kolaysa kendisi gelsin vursun bakalım» diye yakınıyorlardı.

Düşman güçleri korku ve panik içinde birliğin köye gireceği anı beklerken, birliğimiz de her şeyden habersiz köye doğru ilerliyordu. Akşama doğru saat 17.00 sularında köye yaklaştık. Öncülerimiz köye yüz metre kala istediğimiz yol hattını değiştirerek köyün hemen girişinde bulunan sırttaki patika yola girdiler. Biz de aynı biçimde öncüleri takip ederek adım adım köye yaklaşıyorduk. Bir noktada öncülerimizin arasındaki mesafe daraldı. Ulaş arkadaş birliğe dönerek:

«Arkadaşlar mesafeyi biraz daha açın, bizi geriden izleyin» dedi.

Birlik bu noktada geriye doğru mesafeyi açarak ve yavaş adımlarla öncüleri takip ederek ilerliyordu ki, o anda Ulaş arkadaş köyde bir askeri gördü, atik ve seri bir harekete geri döndü ve:

«Köyde düşman var. Birlik geri çekilsin» dedi.

Tam o anda tek bir mermi köyün içinde patladı. Korkudan ateş edemeyen düşman askeri başlarını dahi mevziden çıkarmamış, ancak birisi tek bir mermi sıkabilmişti. Düşmana ateş etme fırsatı vermeyen Ulaş ve Haydar arkadaşlar, birlik geri çekilirken oldukları yerde mevzilenmiş ateş ediyorlardı. İlk şoku atlatan düşman askerleri de aynı anda karşılık vermeye başladılar. Vadi silah sesleri ile dolup taşıyordu. Bu arada birliğimiz köyün girişindeki sırtın arkasına doğru kaymıştı. Ulaş ve Haydar arkadaşlar ise birliği savunmak için sırtın üst tarafını tutmaya çalışıyorlardı. Arkadaşlar sırta doğru çıkmaya çalışırken, pusuya yatan askerlerden bir kısmı mevzilerini terkedip yerde sürünüp köye doğru kaçıyorlardı. Diğer bir kısmı ise can telaşı içinde ateş ediyorlardı. Bir grup arkadaş sırtı üstten tutarak Ulaş ve Haydar arkadaşların savunmalı bir biçimde geri çekilmelerini sağlamaya çalıştı. Bu biçimde üstte mevzilenen bir pusu noktası etkisizleştirildi. Ancak Ulaş ve Haydar arkadaşlar artık yoğun bir ateş hattı içinde çıkamayacaklarını anlayarak savunmalı bir biçimde aşağı doğru kaymaya başladılar. Üstte mevzilenen A... ve M... arkadaşlar ise sırtın diğer tarafına kayarak düşman mevzilerine ateş etmeye devam ettiler. Ulaş ve Haydar arkadaşlar düşman askerleriyle göğüs göğüse çatışmayı sürdürüyor ve sloganlar haykırarak düşmanın üzerine doğru gidiyorlardı. Çatışma giderek şiddetlendi. Bu ortamda birlik, bir tarafı dik ve karlı yamaçla, diğer tarafı ise geçit vermeyen Ağpanus suyu ile tutulmuş düz caddede yoğun taramalar altında geri çekiliyordu. Etrafımızda geçen kurşunların vınlaması bizleri intikam duygusuyla dolduruyordu.

DEVAM EDECEK

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi'nde yaptığı değerlendirmeyi, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla yayınlıyoruz.

KÜRDİSTAN'DA AİLE KURUMU, KADIN SORUNU VE PARTİMİZİN DEVRİMCİ YAKLAŞIMI

Partimizin önünde bulunan önemli bir sorun da kadınların örgütlenmesi sorunudur. Kadınların mücadelemize katılım derecesi yüksektir. Özellikle elverişli koşullar oldukça, erkek kesimlerden daha yüksek bir katılımı gösterdikleri açık olan bir durumdur. Bu kadın kesimlerini örgütlemek, katılımlarını yoğunlaştırmak bir örgüt ve mücadele sorunudur. Bu konuda yaklaşımın ne olması gerektiğini daha önceki açıklamalarımızda ortaya koymuştuk. Bunların gerekleri yerine getirildiğinde, devrimimizin güçlü bir yedeği de harekete geçirilmiş olacaktır. Bu konuyu, yeniden ele almayacağız. Yapılması gerekenler daha önce belirtilmiş ve çözümlenmişti.

Sorunun diğer bir yönü ise, Parti saflarımıza bu konuda ortaya çıkan sorunlar ve Parti yaklaşımının gerektiği biçimde tutturulamamasıdır. Parti saflarımız, tüm topluma egemen olması gereken ilişkilerin yaşanması gereken bir alandır. Burada yaşanan doğru ilişkileri, toplumda egemen kılmamız mümkün olacaktır. Bu bakımdan Parti saflarımız, topluma adım adım taşınılacak olan ilişkileri çok önceden yaşamaya başlayacaktır. Toplumda gerçekleştirilmesi gereken değişiklikler önce burada yaşanacaktır. Bu nedenle, Parti saflarımızda diğer konularda olduğu gibi, bu konuda da doğru ilişkilerin yaşanmasına ve tutturulmasına önem veriyoruz.

Diğer konularda olduğu gibi, kadın hakları ve özgürlüğü sorunu konusunda da bir hayli kapsamlı çözümlemelerimiz oldu. Bu konuda yaşanması gereken doğru ilişkilerin neler olması gerektiğini ortaya koyduk. Bu konuda arzu edilen ilişkilerin yaşanmasından hala uzak olunması ve gelişen güncel durumun ortaya çıkardığı sorunlar, bu konu üzerinde de yeni değerlendirmeler yapmamızı gerekli kılıyor. Parti saflarımızda görülen yanlış ve yetersiz yaklaşımlar, bu konudaki doğru yaklaşımımızı, yeniden derinleştirerek ortaya koymamızı gerektiriyor.

Yaşadığımız önemli bir sorun da sosyal hareketlerde bir sorun olmakla birlikte siyasete de alabildiğine giren aile ve kadın sorunu olduğu biliniyor. Ve sorun çok önemli bir darboğazı da oluşturuyor. Aynı zamanda seviyeyi de epey tehdit eden ve bu yönlü gelişmelere kendini çok kötü vuran bir sorun durumundadır. Biz bu konuda da tamamen devrimi yakalamak ve devrimi yaşamak istiyoruz.

Daha üzerini açmadığımız hemen hemen ailenin gerici konumunu kullanarak adeta düşman tarafından el atılmadık bir devrimci kalmamış gibidir. Aile kanbağı, akraba ilişkileri vb. kullanılarak bu ilişkiler temelinde devrimci hareketimize karşı büyük bir saldırı vardır. Ve bu alan, gerçekten biraz da bizim toplumsal yapımızda ailenin işgal ettiği etkin konumu bilen düşman bunu iyi hesap ederek bilinçli, gittikçe daha da artan karşı-devrimci faaliyeti dolayısıyla bir gericilik alanı durumundadır. Düşman bu alana adeta dört elle sarılmıştır. Dünya genelinde de, yine bu sorun kullanılarak, kapitalizm yaşatılmak isteniyor. Kadın değişik tarzda metalaştırılarak, sömürü düzeninin sürüp gitmesinde son derece uygun bir araç durumuna getirebiliyor ve o yönlü değerlendiriyor. Sosyalizm buna belli çözümler getirmek istemesine rağmen, köklü bir çözüm getirmedikleri için sosyalist ülkelerde de halen varlığını sürdüren bir sorundur. Ama geri kalmış; emperyalizmin, sömürgeciliğin, faşizmin tahakkümü altındaki halklarda bu sorun, tamamen bir devrim sorunu haline gelmiştir. Aynı zamanda karşı-devrimin de en çok bel bağladığı bir olaydır. Örneğin; Türkiye'de "Özal hanedanı" diye bir kavram icat edilmiştir. Bu hanedan içinde, "Semra sultan" gibi kavramlar da geliştiriliyor. Sözümona "kadın dayanışma fonu", "kadın aile bakanlığı" gibi uyduruk kurumlar vasıtasıyla ve sanki yeni bir keşifmiş gib kadının keşfedilmesini gündemde tutuyorlar. 12 Eylül'de toplumun düşürülmüşlüğünün en çok gözetlendiği bir alan kadının metalaştırılmasının kendini hayli artan bir dozajda ortaya çıkarması ve

kadının kullanılmasıdır. Özgürlüğün çok kutsal ulusal boyutu yerine, "cinsel özgürlük" adı altında tamamen toplumu tehdit edecek kadar sahte kadın hareketleri ve bazı anlayışların veya yaygın pratiklerin yaşanması ve dayatılması sözkonusudur. Bunlar, hep karşı-devrimin etkili olmasının bir yöntemi olarak geliştiriliyor. Kürdistan'a baktığımızda; yine bu toplumun ahlaki yapısını değerlendirerek geleneksel de olsa, "namus" anlayışını çarpıtıp, bir yandan onu tamamen bozarken, diğer yandan da onu sürdürmesi, son tahlilde sahte bir aileciliği ve aile kurumuna sarılmayı dayatması sözkonusudur.

Tüm bunlar bir de, Partiye çok kötü yansıyor. Partinin bu konuda kendini fazla silahlandırmamış olması ve bu alanda belli bir sorunu yaşaması kötü kullanılmak isteniyor. Partileşme sürecinde olanların henüz çok genç oluşları, aileden yeni kopmaları, yine kadın-erkek ilişkilerindeki ağır feodal etkiler, ortaçağdan kalma ne varsa hepsinin ilişkilere damgasını vurması gibi hususlar aşılmak istendiğinde en soysuz burjuvazinin ikiyüzlüce ölçüleri, daha doğrusu ölçüsüzlüklerine kölece boyun eğilmesi, dolayısıyla devrimci yaklaşımın, sosyalist yaklaşımın uygulama gücüne ulaşmaması durumu ortaya çıkmıştır. Bu durum sorunu daha bir dikkatle ele almayı gerektirmektedir.

Biz, bu soruna da bazı çözümler getirdik; tartışmaya sunduk ve bildiğiniz gibi, bunlar biraz etkili oldu. Soruna yaklaşmak isteyen dışımızdaki çeşitli güçlerin de bu görüşlerden etkilenmeleri, bizi sorunu daha köklü olarak ele almaya itti. Hiç şüphesiz, bu konuda eğitim sınırlıdır. Bu konuda anlayışı oturtma, hayli çaba istiyor, cesaret ve güç istiyor. Belli ki, başlı başına bir mücadele sorunudur. Saflarımızda kadın-erkek eşitliği, ilişkilerin devrimcileştirilmesi önemini koruyor. Kadın sorununun ele alınışında, görevler bir türlü gereğince yerine getirilemiyor. Halbuki, devrimimizin gelişmesinde kesin olarak önemli bir rol oynaması gereken bu büyük kitleyi harekete geçirmenin büyük önemi sözkonusudur. Nasıl ki, "devrim kitlelerin eseridir" diyorsak bu aynı zamanda devrim sorunu, kadın kitlesinin devrime katılması sorunudur biçiminde de ifade edebiliriz. Şüphesiz bu kendiliğinden gerçekleşen bir katılım olmayacak Bizzat kadının yaşadığı geriliğe karşı bilinçlenmesi ve savaşımı temelinde olacaktır. Ve bu katılım, kadının kendi öz birliğinin, toplumsal özgürlüğe bağlanması oranında bir anlam ifade edecek ve değer kazanacaktır.

Halen kadrosal düzeyindeki faaliyetlerimizde bile doğru bir özgürlük anlayışının varlığından bahsetmek, hele hele bunun tam geliştiğini, ve bizde seçkin temsilciliğini bulduğunu söylemek hayli zordur. Yalnız, kadın açısından değil, erkek açısından da bu böyledir. Sınıflı toplumun özellikle de feodalizmin, erkeğe bu konuda tanıdığı ayrıcalığın bizde neredeyse kör bir önyargı biçiminde etkisini sürdürmesi ve bunun en olağan, doğal özellik gibi kavranması, bu bağlamda erkek önyargısının hayli güçlü olması, bu konuda erkeğin kişiliğini dönüştürme gereğine zor yönelmesi ve çoğunlukla da duygusal ilişki ötesini bir türlü kendisine kabul ettirememesi, eşit, özgür kişiliklerin ilişkisini geliştirmeye güç getirememesine, kolay olan tarafa yönelmesine yol açıyor. Bu da devrimcileşmeyi epey olumsuz yönden etkilemektedir.

Gerçekten kadın sorunu saflarımızda halen etkili olan, devrimci eğitim faaliyetiyle pratik mücadele içinde giderek günlük yaşantımızda da devrimcileşmeyi sağlamamız gereken bir alan konumundadır. Bu konuda yapılan değerlendirmeler, sorunun tarihsel, ekonomik, sosyal, siyasal boyutlarını ortaya koymuştur. Geliştirilecek bir tartışmanın çerçevesi orada çiziliyordu. Bireysel sorunlara uygulanmasını da her bireyin kendisine bırakıyordu. Bu konuda alınan mesafenin fazla gelişkin olmadığını söylemek, herhalde yanlış değildir. Çoğunuzun duygusal, tepkici yaklaşımında, bu sorunun çözümlenmemiş olmasının etkisi büyüktür. Aile ile sağlıklı bir kopuşun yapılamaması veya aile ile devrimci tarzda bir birleşmenin gerçekleştirilememesi belli bir rahatsızlık, gerginlik, aynı zamanda da zayıflık yaratıyor. Bizim böyle problemli bir ortamda ucuz çözümleri dayatmamanız beklenmemelidir. Burjuva çözüm yollarına kesinlikle başvurmamanız gerekir. Burjuva özgürlük, hele hele salt "cinsel özgürlük" yaklaşımı içinde bulunmamız, objektif olarak karşı-devrimciliktir.

Gerçekten 12 Eylül faşizminin "cinsel özgürlük" diye tüm basın-yayın organları vasıtasıyla körüklediği, neredeyse herkesin en çok uğraştığı bir konu da budur. Bazı burjuva yayın organlarına bakıyoruz; sanki tam sonuca gitmezlerse, herkes en büyük eksikliği yaşayacakmış gibi, bu konuya giriyorlar. Yani, adamın karnı aç, en ufacık bir kişisel hakkı bile yok, ama, cinsel soruna öyle bir daldırmış ki, toplumda tam bir afyonlama sözkonusudur. Hani bir zaman, nasıl "egemen sınıflar dini bir afyon olarak kullanıyor" idiyseler, aynı biçimde günümüzde de kadın, bir afyon gibi kullanılıyor. Eskiden bu rolü din görürken, bugün kadın görüyor. Tabii burada değer verilmesi ve özgür bir toplumun ölçütü olarak ele alınması gereken kadının toplumsal özgürlüğü değil, bilakis daha da köleleştirilmesi sözkonusudur. Ailenin özgürlüğünden ise bahs edilmez bile. Tamamen ailenin yozlaştırılması, metalaştırılması ve sevgi-saygı ortamından uzak bırakılması sözkonusudur. Yapılan; tamamen çok özenle eğitilmesi gereken bir kurumun, faşist sömürgeciliğin sürdürülmesinde kurumsal bir araç olarak kullanılmasıdır. Ciddi devrim sorunlarından zihinleri, ilgileri uzaklaştırmak için devrime akıtılması gereken çabanın, enerjinin çok soysuz bir biçimde bir gösteriye, çok gelişmiş bir reklam aracına; kadın nesnesine, yani ruhuna, kültürüne değil de, fiziğine yansıtılarak, tamamen etkisizleştirilmesi sözkonusudur.

Kapitalist-emperyalist sistemin genelde, özellikle 20. yüzyıldan itibaren gittikçe yoğunlaşan bir tempoyla kadını bu tarzda kullanması, onu bir reklam ve gösteri aracına dönüştürmesi olayı yaşanıyor. Dinin geçmişteki afyonlaştırıcı etkisi yerine, günümüzde kadının bir afyonlaştırıcı öge olarak kullanıldığı çok açıktır ve günümüze doğru en aşırı biçimlere sokulmuştur. Sinema, roman, müzik bu konuda böyle bir afyonlamanın aracı olarak kullanılıyor. Tamamen böyle yöneltilerek, içeriğinden boşaltılıp, çok zorunlu uyuşturmanın aracı haline getiriliyor.

Türkiye burjuvazisinin esas itibarıyla bu konuyu yetmişlerde, militan devrimci gelişmenin kendini dayattığı bir dönemde böyle ele alması tesadüfi değildir. Özellikle de 12 Eylül faşizminin soruna daha planlı, daha sistemli yönelmesi tamamen anlaşılırdır. Ve bu karşı-devrim amaçlıdır. "Toplumu uyuşturmak mı istiyorsun? Kadın-erkek ilişkilerini geliştir, kadını düşür." 12 Eylül'ün temel sloganlarından birisi budur ve bunun için televizyon, basın, sinema, edebiyatta ve günlük olarak bütün insani ilişkilerde bu konuyu tersyüz ederek körükler, çığırından çıkarır. Zayıf insan, zaten kendisinde değildir, onu ağzını yere çalarcasına düşürür ve istediği faşist rejimi sürdürür. Yapılan ve yapılmak istenen tastamam budur. Ve gerçekten bir toplumun düşürülmüşlük derecesi en çok kadın ve ailenin düşürülmüşlüğünde somutlaşır, ölçü budur. Ne kadar devrim süresine yaklaşılırsa, bu alanlarda yozlaşma da o oranda geliştirilir.

Özgürlüğe en çok muhtaç olunduğu; özellikle de siyasal, toplumsal ve ekonomik özgürlükler için kavganın en çok verilmesi gerekti-

ği bir dönemde, sahte özgürlük anlayışlarının hortlatıldığını çok iyi biliyoruz. Özgürlüğün sahte konuları, sahte biçimleri devreye konuluyor. Şimdi Türkiye'de burjuva aile ve kadın ilişkilerinde bir patlama sözkonusuymuş! Bu doğrudur ve bu patlamada temel rolü oynayan sapık ilişkilerin meşrulaştırılması için felsefenin, edebiyatın, psikolojinin hatta tıpın tüm gücünün seferber edilmesi sözkonusudur. Sahte sorunlar ve sahte cevap yolları uzmanlığı için, çok sayıda teşkilat geliştirilmiştir. Hatta, bunların birçoğu sanayi sektörü haline getirilmiştir.

Daha da açılabilinir, ama bu kadarı bile gerçeği ortaya koymak için yeterlidir. Bundan çıkarılması gereken sonuç; faşist sömürgeciliğe karşı devrimci savaşımı ele alırken, bu konuya da ilkeli yaklaşmak, bu temelde sahte çözüm yollarına, inkarcılığa kati surette sapmamak ve karşı-devrimin bu biçimdeki saldırısını gözardı etmemektir. Burada esas yapılacak olan bu faşist saldırıya karşı da devrim silahına sımsıkı şekilde sarılmaktır. Bu büyük önem taşıyor. Sorun, gerçekten her ne kadar karşı-devrim tarafından tamamen tersyüz edilerek, sahte bir "cinsel özgürlük" konumuna çıkarılmış ve herkes buna bulaştırılmak isteniyorsa da, bizim açımızdan sorun tamamen ulusal kurtuluş ve toplumsal özgürlük sorunudur. Bu genel sorunumuzun bir parçasıdır ve "cinsel özgürlük"ten de öteye, tamamen kişiler, yani kadın-erkek arasındaki eşitsizliğin giderilmesidir. Ki, bu eşitsizlik, ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel alanda, kısaca toplumsal yaşamın her düzeyine sinmiştir. Bu alanlardaki eşitsizliğe karşı doğru bir mücadele verilmeden bu sorun çözümlenemez. Bu açıdan bu alanlardaki eşitsizliğe karşı doğru bir mücadele gerekir. Yoksa sorun kesinlikle karşı-devrimin lanse etmek istediği gibi, bir "cinsel özgürlük" sorunu değildir. Hatta, bu tamamen özgürlüğü ortbas etmek, içeriğinden boşaltmak için yapılmaktadır. Dolayısıyla, faşizm çok güçlü bir potansiyel oluşturduğu için devrime mutlaka seferber edilmesi gereken ve katıldığında da devrimin zaferini mümkün kılacak olan bu kitleyi devrimin elinden almak, devrimi bu silahtan yoksun bırakmak için sinsi bir çaba içindedir. Ve bunun için bu sorun üzerinde çok çalıştığını, bu sorunun içeriğinden boşaltılmış biçimlerini ve sahtesini madrabazca dayattığını özenle görmek gerekiyor. Hele hele buna bir de toplumsal yapımızdaki o erken yaşlarda aile kurmanın bir anlayış olarak oldukça etkin olduğu da eklenirse, sorunun çözümü katbekat ağırlaşmaktadır. Ki, bu yalnızca ekonomik-sosyal nedenlerden değil, daha çok güçlü olmanın, prestij sahibi olmanın bir amacı ve ahlaki değer yargısı olarak görülmesinden kaynaklanıyor. Toplumda ailesi büyük olan, çocukları çok olan prestij sahibidir, kuvvet sahibidir, komşularına boyun eğdirir. Kısaca o, eski klan anlayışlarının hala sürüp gitmesi sorunu daha da içinden çıkılmaz hale getiriyor. Neden? Çünkü buna bir de günümüz tekelci kapitalizminin ailenin bu eski biçimiyle varlığını sürdürmesini olanaksız kılması, bu yolla daha büyük bir çelişkiyi aile içine sokarak herkesin de bir ailesi olduğuna göre, herkesi bu çelişkiye ortak etmesi bu içinden çıkılmaz durumu bir kat daha arttırıyor. Sokakta en yoz, lümpen kültür, aile içinde en ikiyüzlü bir namus ve aileye bağlılık anlayışı biçiminde karşımıza yalancı, sahte bir tutum olarak çıkar. Çünkü, bu tip aileyi devrimin emrine vermeden, namuslu, onurlu kılmak mümkün değildir. Zira, karşı-devrim mutlaka üzerinde oynar.

İşte son gelişmelerden anlıyoruz ki, bu kurumun karşı-devrime alet edilmesi konusu üzerinde uğraşılarak, sorunun düşman tarafından neredeyse, Partinin hemen bütün kadrolarını etkileyen bir konuma girilmesi sözkonusudur. "Bir devrimciyi mi etkisizleştirmek istiyorsunuz, ailesine el atın, bu işe ordan başlayın"; adeta bunun bir siyaset haline getirilmesi durumu yaşanıyor. "Zayıf konumda olan devrimciyi düşürmek mi istiyorsunuz, üzerine bir kadın sürün"; bunlar da sıkça başvurulan yöntemlerdir ve zamansız girildiğinde, kesinlikle altından çıkılamaz evlilikleri dayatıyor ki, en çok karşımıza çıkan budur. Bu da partileşmemizin karşısına direkt bir engel olarak dikiliyor.

Daha da genelleştirirsek, bizde aile-kadın ilişkisi, bir siyasal olaydır. Siyasallaşmayı ya engelleyen ya da eğer devrimcileştirilirse, buna katılma durumunda olan bir yapıdır. Bu bizde, herhangi bir ülkede olduğundan daha fazla böyledir. Hatta şuna indirgeyebiliriz: Bir devrimcinin aile-kadın ilişkisi, bu konudaki özü, biçimlenişi, gelişimi onun siyasallaşmasının da bir göstergesidir. Bu soruna bir devrimci tarafından doğru devrimci çözüm gösterilmişse, genelde o devrimci-militan güçlü birisidir. Bu sorunun çarpık bir temsilini mi yaşıyor, genelde o da çarpık bir devrimcidir.

Biz baştan beri bu konuya, ihtiyatlılıkla birlikte taktik bir huy ve siyasi formasyonumuzun bir gereği olarak, siyasi mücadelemiz içindeki yerini ön plana çıkarmak suretiyle yönelmede, gerekse birey olarak kadın olayını ele almada, ilişki geliştirmede sorunu bir siyasal özgürlük olayı olarak ön planda tuttuk. İşi mümkün olduğu ölçüde duygulardan, cinsler arası zorunlu ilişkilerden uzaklaştırmaya; işin sınıf özünü, ulusal kurtuluşla ilişkisini sürekli gözönüne getirmeye ve bu konuda kendini sürekli eğitmeye, mücadeleci kılmaya çalıştık ve bazı sonuçlara ulaştık. Eğer gerçekten bu konuda, bu yöntem bu yaklaşım yerine tamamen klasik Kürt aile anlayışına bağlı kalsaydık, Kürt erkeğindeki namus anlayışını esas alsaydık, PKK'nin işi çoktan bitikti. Kendi nefsimizde yaşattığımız, çözümlediğimiz gelişmeleri giderek Parti ortamına da yansıtmaya, doğru çözümleri buraya da taşırmaya çalıştığımız oranda düşmanın yaklaşımlarını, niyetlerini de ortaya çıkarmaya başladık. Ve gerçekten Partimiz çok önemli çözüm gücü haline geldi. Bu, öyle basit bir gelişme, veya çözüm değildir. Aslında büyük bir devrimdir.

Besey ANUŞ

Azime DEMİRTAŞ

Sakine KIRMIZITAŞ

Çiçek SELCAN

Türkan DERİN

Hanım YAVERKAYA

Nafiye ÖZ

Rahime KAHRAMAN

Ayten TEKİN

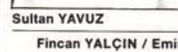
Aysel ARGUN

Sultan YAVUZ

Binevş AGAL

Fincan YALÇIN / Emine AYGÜN / Adife SAKAK

Parti bu konuda, genelde bir çözümü ne kadar yaşıyor? Şimdilik kesin bir şey söylemedik ama, bu konuda hakim kılınmak istenen ilke, ulaşılan çözüm, devrimci çözümdür. Şüphesiz bu mücadele ister. Tabii ki, sorunu salt bir aile gururu, erkeklik gururu, kadın gururu gibi ele almak için çok saf olmak gerekir. Hatırlıyoruz, bu konular geçmiş toplumsal yapıda, hatta halen de geçerlidir. Dışımızdan ailemize birisi küfür mü etti; bu büyük bir kan davasına yol açardı. Toplumda egemen olmanın, kendini en çok dile getirdiği yer, kadın üzerinde egemen olmadır. Bu konuda ne kadar güçlü olduğudur. Egemenliği buna dönüştürme yoluyla sahte egemenlik anlayışı, diktatörlük anlayışına ulaşıyorlar. Halbuki kendisini yaman gösteren erkek, aslında rejim ve her türlü toplumsal baskı karşısında yeniktir. Fakat kadın üzerinde egemenlik kurarak bu egemenlik oranında kendisini tamamen sahte ve aldatıcı bir egemenlik konumunda tutuyor. Bunu da çok yakından gördük. Aynı zamanda bu sahte egemenlik yüzünden nasıl çarpık aile ilişkilerine, içinden çıkılmaz, nefes almakta bile güçlük çekilen kadın-erkek ilişkilerine yol açıldığını gözlemledik. Ama biz, gerçekten çok ihtiyatlıydık ve bunları yaşamadık. Çünkü olayın bilincindeydik ve bu ilişkilerin karşımıza çıkmasına nefretimiz vardı. Bir türlü kendimize yediremedik. Ve daha o zamandan beri soruna devrimci tarzda yaklaşmak gerektiğini ortaya koyduk. Tabii ki, çoğunuzun böylesine bir eleştirisel yaklaşımı sözkonusu değildir, halen ağır feodal etkilerle birlikte, hayli duygu yüklü basit yaklaşımlar yaşanıyor. Eğer böyle devam ederse birçok darbenin yenilmesi kaçınılmaz hale gelir. Her şeyden önce kadro adayının kendisini bu konuda zaptedilmez tutkularından kurtarabilmesi, ya da bunları devrimci iradeye tabi kılması önem taşır. Duygusal yaklaşım yerine, bilimsel yaklaşıma ulaşabilmesi, onu nefsine yedirmesi, yani bir yerde kendi içinde, düşünce yapısında eşitliği kabul etmesi gerekir. Tabii bunu zor durumda olduğu için değil, Parti istediği için de değil; —Parti de ister— bir kendini devrimcileştirme sorunu olduğu için kabul etmesidir.

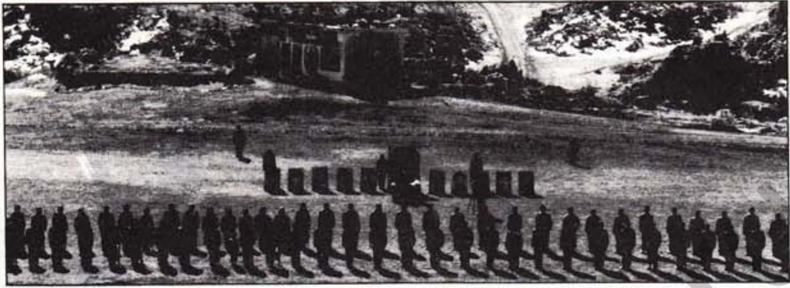
Bir de militanın zaaflı olmaması gerekir. Her şeyden önce, devrim yılları insanın her türlü olanaktan yoksun kaldığı, aile kurmadığı hatta kurulan ailenin bile bozulduğu yıllardır. Dolayısıyla toplumsal ilişkilerin çoğunun koptuğu, çok az ilişkinin ayakta kaldığı bu ortamda, yeni ilişkilerin de kan-ateş içinde kurulması mümkün olmadığına ve bütün bunların olumlu çözümünün ancak devrimin başarısı ve zaferiyle mümkün olacağına göre, militanın yıllarca kendini bu konuda ilişkisizlik içinde, yoksulluk içinde görmesi kaçınılmazdır. Militan bunu bilerek, bu temelde, "ailem gitti, nişanlım gitti", "evlilik sorunum ne olacak?" deyip, kendi kendini bu sorunun etkisi altında harap etmemelidir. Kendini harap edeceğine, "devrim yılları böyle yıllardır. Anadan, babadan, oğuldan, kızdan, eşden, dosttan kopma yıllarıdır. Bu zor yıllar yeni bir dünyanın kuruluşunda yaşanması kaçınılmaz olan bir evredir. Bu açıdan bu konuda büyük fedakarlık göstermek gerekir ve bu fedakarlığı yaşamak önemlidir" demelidir. Bu dönemlerde sadece eskiden değil, hatta eski olması da şart değildir, insan normal ilişkilerden de, çok sevdiklerinden de kopabilir. Militan kişi için bu doğaldır. Bu konuda da fedakarlık yapılır. Çok olanaklar da elde olsa militan diyecektir ki, "bizim için gerekli olan yeni toplumsal düzenlenişi sağlamak, yeni ilişkiyi sağlamak ve bunun temsil gücü olmaktır." Bu da başlı başına bir mücadele sorunudur. Güç ister, çaba ister. Militan bu büyüklüğü gösterecektir. Lafta değil, nefesine yedire yedire, bu konuda devrim döneminin kendisini yaşaya yaşaya pratikte de çözüm sahibi olacaktır. Bu çok zor süreçtir. Fakat yeninin doğuşunu sağlamak için bundan başka bir yol da yoktur. "Eskiyi olduğu gibi yaşayalım, yeniye ulaşmak için çabaya gerek yoktur" dersek, bununla devrim gelişir mi? Kendi kendimizi aldatmamak gerekir. İlk köyümüzden koptuğumuzda, birçok tutkuyla bağlı olduğumuz şeylerden kopmak zor geliyordu; bu nedenle biz de birkaç damla gözyaşı döktük ama, bir bakıyoruz ki tüm bunlar şimdi çok gereksizdir. Devrimci bir konumu yaşamak açısından bu kaçınılmazdır. Dostluğa, aileye, mahalli, hemşehrilik bağlarına değer vermediğimizden de değildi. Bunların artık geride bırakılması, aşılması gerektiği ve dev gibi Parti ilişkisi, ulusal kurtuluş ilişkisi, çağ ilişkisi kendisini dayattığı için eski ilişkilerden

Devamı 27. sayfada

Diyarbakır-Hani direniş şehitleri eğitim devresinde Parti Önderliğinin diploma töreni ve kapanış konuşması

"Fırtına gibi esen gerilla olmak, dönemi kazandıracak yöntemdir"

Mahsum Korkmaz Akademisi'nin değerli öğrencileri!

Parti ve ulusal kurtuluş tarihimizde her bakımdan içinde bulunduğumuz koşullara ve önümüzdeki görevlere hazırlanmamız için çok önemli bir görevi kısmen gerçekleştirmiş bulunuyoruz.

Büyük bir coşkuyla değerlendirme yapmak gerekirse, bizzat kendi özgücümüzü konuşturarak bugün gerçekleştirdiğimiz bu hazırlık, bizi kördüğüm olmuş kaderimizi çözmede en iddialı bir konuma getirmektedir. Tarihimizin devrimci çözümünde erişmiş bulunduğumuz bu seviye gerçekten kıvanç vericidir. İlk defa bu kadar derli toplu, kapsamlı bir biçimde görevlerin üzerine yürümeye hazırlanmış bulunuyoruz. Eğer bunları içinde bulunduğumuz dönemin, gerek düşman, gerek halkımız açısından ortaya çıkardığı gelişmeler ışığında değerlendirir ve dolayısıyla görevlerimize yüksek bir bilinç ve onu hayata geçirecek büyük irade gücüyle yaklaşırsak, göreceğiz ki, oynayacağımız rol, gerçekten şanlıdır.

Partimiz büyük çabalardan sonra bu son hazırlığı mümkün kılabilmiştir. Büyük inadımız, büyük çabalarımızla bugünleri ortaya çıkarabildik. Düşman bizi önümüzdeki dönemde arzuladığımız gelişmeyi sağlamaktan bütünüyle alıkoymak için elinden geleni yapmıştır, yapmaktadır. Ama bir santim gerilememiz şurda kalsın, bilakis ilerlemenin bizden yana olduğu bütünüyle açığa çıkmış durumdadır.

Biz, şüphesiz yaptığımızın bir hazırlık olduğunu çok iyi biliyoruz. Asıl büyük çabanın, başarı ve pratiğin bizzat kendisi olduğunu belirtiyoruz. Zulmün kapkaranlık dünyasından gelindiği bilinmektedir. Halkımız, halen dünyanın hiçbir halkının içinde bulunmadığı bir konumu yaşamaktadır. Düşman, acımasız, onu insan yerine koymayan, sadece baskıyı değil, ona her türlü hayvanca muameleyi layık gören bir uygulamanın içindedir. Son amaç olarak da, o asırlık, politikasını, son bir çırpınışla da olsa amacına ulaşması için onu tasfiyeye çalışmaktadır. Bu son derece tehlikeli ve hiçbir biçimde kabul edemeyeceğimiz ve içinde insanlıkla bağdaşmayan ne varsa onun, yani zulmün, insanın düşürülmüşlüğünün her çeşidinin bulunduğu ve gerçekten onunla savaşmak için her şeyin yapılması gerektiği, sıradan insani dürüstlüğün varlığı halinde bile insanın en büyük direnişleri göstermesinin tarihi bir görev olacağı bir durumdur. Baştan beri bizim bütün çıkışımız ve temel çağrımız budur. Bunu hiçbir zaman kabul etmedik, insan olmaya karar verdiğimiz, dürüst namuslu bir halk evladı olmaya karar verdiğimiz günden bugüne kadar, biz tamamen bu bilinçte ve kendimizi tanıyarak yaşadık.

Gelinen nokta, daha fazla bilinçlilik ve kararlılıktır. Azimle yürüme cesaretidir. Yüksek fedakarlık gücümüzdür. Böylesine önemli tarihi dönemlerde, kazanmanın bazı şartları vardır. Bunlar; önüne dikilen görevlere yaklaşımda doğru çözüm getirme ve son derece önderce oynanması gereken roldür. Bu rolün, bütünüyle açıklandığı biçimde oynanması, bunun için yine sıkça ve gerçekten düşürülmüşlüğümüzün esas nedeni olan ve bizzat düşmanın körüklediği, en önemli dönemlere kendimizi hiçbir biçimde kabul edilmemesi gereken yanılgılarla yaklaştırmamak ve ilerleme tutkumuzu doğru çabalarımızla bütünleştirerek böylesi dönemlere yansıtmadan aşmak olağanüstü bir önem taşır.

Sizlerin bu dünyanın içinden daha dün geldiğiniz biliniyor. Ve bunun ağır etkilemesi altında olup, ondan birçok olumsuz putlar kaptığınız çok açıktır. Ama bugün gerçekten bundan epey kopmuş ve kendi kaderini çizme konusunda epey netleşmiş, bilinç kazanmış, irade gücü haline gelmiş bir durumda olduğunuz bir o kadar da gerçektir. Yine durum böyleyken, o halde biz ne demeliyiz?

Şimdiye kadar denilebilir ki, Partimizi aydınlatmada, görevler konusunda, onların doğru gerçekleştirilmesinde, gerçekleştirilirken de, kabul edilmemesi gereken yanlışlarımızı ve hatalarımızı aşmada üstün çabalar sergiledi. Bütün gücünüzle elbette bunlar üzerinde duracak, azami sonuçları alacaksınız. Bir kez daha, biz yine düşmana karşı mücadelenin gereklerini yerine getirmek zorunda olduğumuz bilinci ve bizzat kendi beynimizle, yüreğimizle kazanmamız gereken tarihi görevleriniz üzerine yürürken, o ne düşünmektedir? Bunun mutlaka derin bilincinde olmak gereği vardır. O son bir çabayla ve gerçekten siyonizmin Filistin halkına, Güney Afrika ırkçılığının siyah Afrika halkına yaptığının da çok çok ötesinde, o içine sığınmış olduğu gerici tarihsel zırhıyla ve dayanmış olduğu uluslararası gericilikle ittifak halinde, adeta bir hırsızın mal çalması gibi, bu büyük yok etme politikasını, her türlü baskı ve sahtekarlıkla birlikte kotarmak istiyor. Bu herhangi bir kotarma değildir. Son bir takatla bütün insani değerleri çiğneyerek ve ne kadar avantajı varsa hepsini sadece ve sadece bu tasfiye ve imha işinde kullanarak hainane emeli gerçekleştirmek istemektedir.

Çok iyi biliniyor ki, insanlığa karşı gerçek bir soykırım olan bu politikayı sürdürmek mümkün değildir. Ama, şu da çok iyi biliniyor ki, bir yılan gibi ağzına aldığı, lakin, halen tam çiğneyip yutamadığı bir lokma gibi bu halkı yara-bere içinde bırakmıştır. Kendisinin karşısına dikip ağzında —ve eğer inerse— midesinde parçalaması, onu gebertmesi de sözkonusu olabilir. Şunu da biliyor: O çok büyük bir lokmayı çiğneyemeyeceği, çiğnerse midesinde bile eritemeyeceğini bildiği halde bunu yapıyor. Ama ne de olsa, bir vahşidir; vahşiler yemede sınır tanımazlar. Bu tip yaratıklar sadece ısırırlar, zehirlerler, yutulduysa yutuldu, yutulmadıysa bırak ölü yaşasın. Bu fazla umurlarında değildir.

Türk faşist sömürgeciliğinin bu tarihsel karakteri en tehlikeli bir biçimde günümüzde karşımıza çıkmıştır. Fakat baştan beri büyük çıkışımızın gerekçesi olan bu politika sürdürülemez. Çağa, bu kadar insanlık suçu olan bir soykırım dayatılamaz. Sınırlı bir silkiniş, biraz kendi kimliğine kavuşma bile onları suçüstü yakalamaya kafidir. Dolayısıyla ne pahasına olursa olsun, tarihin bu her şeyiyle çiğnenmesi anını biz ona pahalıya ödettirmeliyiz. Tek birimiz de olsa, gerekeni yapmalıyız ve bu tutum insanidir. En insanidir, en gerekli olanıdır ve mutlaka da sonuç aldıracaktır. Başka hiçbir şey PKK'nin çıkışını izah edemez ve nitekim bugün ortaya çıkan da tamamen bu iddianın gerçekleşmesidir.

TC'nin yürüttüğü politika beyhudedir ve lakin asırlık bir gelenektir; dünyanın üç kıtasında bütün dünya halklarının üzerinde büyük bir egemenlik deneyimi var. Hepsi de kurtulmuş elinde, en sona halkımız kalmış. "Artık bu kadarı elimden gitti, ben bunu rahatlıkla yutmalıyım. Başka bir seçenek bırakacak durumda değilim" diyor ve bu emelini gerçekleştirme iddiasını yaşıyor. Daha fazla bölünme, gururuna çok ağır geliyor. O milliyetçilik dediğimiz, o kendini insanlığın içinde tek sanan, bu tipik faşist ideolojinin bir özelliği olarak vatanın birlik-bütünlüğü uğruna —sözümona aslında böyle bir şey yoktur, iddiası budur— yapmayacağı hiçbir çılgınlık yoktur. Bu da faşizmin bir iddiasıdır, uygulamasıdır. Çok çeşitli nedenlerle o tarihindeki bütün egemenlik altına almanın, bunun için yaptığı büyük katliamların, yine egemenliğinin parçalanmaya yüz tuttuğu bu dönemde de büyük katliamların büyük tecrübesine sahiptir.

İşte bu tecrübenin son hışımla tam başarı için halkımız üzerinde denenmesi sözkonusudur. Ve bunun da son dönemini yaşamaktadır. Bu politika, gerçekten insanımızı her türlü insani değerden, ulusal-toplumsal gelişmeden uzaklaştıran, dünyanın en eski halkı olduğumuz halde, bugün dünyanın her yönüyle en gerisinde seyreden bir halk konumuna, hani dili olmayan dağlı halk diye bir tabir de ortaya çıktı. Bir Batılı yazar, bunu böyle belirtiyor. Gerçekten dili olmayan bir dağlı halk durumuna gelmemize yolaçan bir politikadır. Bu, küçük bir kabilenin bile yaşadığı bir durum değildir. TC'nin bu kadar büyük bir suçu halkımız üzerinde işlemesi sözkonusudur. Eğer bunun bilinci ve hesabının sorulması çabası olmazsa, bizim yaşamın hiçbir belirtisine sahip olmayacağımız, iddialarımızın ise tamamen kof olacağı çok açıktır.

Bütün bunlar bizi son derece duyarlı ve sorumlu kılar, mutlaka gereklerinin yerine getirilmesini ve onsuz hiçbir yaşam belirtisine bile sahip olamayacağımızı açıklar.

Düşmanın bu tip tarihinin nasıl geliştiğini biraz biliyoruz. Ve yine günümüzde kendine bazı müttefikler seçmiş, bazı politikalar icra ediyor. Uluslararası ittifak politikasının özünde bu gerici ve gerçekten günümüzde bütünüyle faşist politikasının bir gereği olmaktan öteye bir şey değildir. Geliştirmek istediği bütün dış ilişki, ittifak, hainane, yok edici bir politikayı uygulamak ve ayakta tutmak içindir. Bundan ötürü bu politikaları geliştirdikçe geliştirmek istiyor ve gerçekten onunla ilişki, ittifak içinde olanlar onun bu hainane, imha edici politikasının pek de farkında değiller. Neden değiller? Sömürü, emperyalist çıkar, uluslararası tekeller kördür. En az kendileri de bu suça iştirak etmişlerdir. Kararları için bu desteği TC'den esirgemeyecek kadar gericidirler. Devlet çıkarları yüzünden sosyalist ülkelerin bile, dış politikası gerekirse tek laf dahi etmeyecek kadar oportünistçedir. Ve çıkarcıdır. İlişki mi gelişiyor, bunun için her şey mübahtır. Bu, büyük bir ilkesizliktir ve bu uluslararası sosyalist harekete dayatılan ve kabul edilmemesi gereken en büyük hastalıklardan birisidir.

İşte düşman, bunu da çok kötü kullanıyor. O, bu ittifakları, ilişkileri günümüzde her zamankinden daha fazla, güya kendisine göre bu sorunun halledilmesinde kullanmaya çalışıyor. Örneğin, en son klasik kuvvetlerin indirilmesi sorunu ortaya çıktığında, Sovyet hudundaki bütün birliklerin azaltılmasını kabul ediyor. Yalnız ve yalnız Kürdistan sınırlarında dilediği kadar kuvvet bulundurmasını bir NATO-Varşova Paktı'nın silahsızlandırma politikası içinde ön görüşmeler, bir ön protokol yoluyla çözüme kavuşturmaya ve kabul ettirmeye çalışıyor ve kabul ediliyor. Bu şunu gösterir: İki temel ittifak, düşman açısından değerlendirildiğinde, kullanılmak istenildiğinde, bu ittifaklarla ilişkiden temel alınan ilke, sadece Kürdistan halkının üzerinde güç kazanmak ve bunu sınırsız baskıyı daha da sürdürmenin hizmetine koşmaktır. İspatlanan da budur. En son olarak bu karşımıza çıkıyor. Başta da niyeti budur. O, sosyalizmden korkarken en çok bir gün gelir, o faşist emellerinin geri tepilmesinde bir tehlike ve bir müttefik olur diye bu ittifaka yani NATO'ya girdi, benzeri bütün dış politikasını böyle ayarladı.

Şimdi dünya biraz değişikliğe mi gidiyor, yumuşama belirtileri mi ortaya çıkıyor. Bu sefer telaşla NATO'yu bırakıyor, iste "gerekirse NATO'yu gözden geçiririz, yeter ki bu bizim hainane politikamıza göz yumulsun." Bu sefer hani, tıpkı kurtuluş savaşında olduğu gibi, "Doğu'ya, sosyalist ülkelere yaslanırım" buna öykünüyor. Eğer bir inceleme imkanı olsa görülecektir ki bütünüyle devletin önde gelen kadrosu yakın ve içinden geçtiğimiz dönemde tüm gücünü böyle seferber etmektedir. Bununla kurtarmak istediği ise sadece kısa bir süredir ve bu kısa sürede gerçekleştirmek istediği bir halkın değişik bir biçimde, biraz daha örtbas edilmiş soykırımıdır.

İçinde yaşadığımız ve yakın kısa dönem içinde gerçekten çok alçakça, ondan da öteye vahşiyane, barbarca bir politika dünyada belki de son kez halkımız üzerinde sonuç almak ister. Halkımızın içinde bulunduğu büyük geri konum, bunun yol açtığı bilinçsizlik, her türlü düşürülmüşlük, halsizlik, mecalsizlik, iradesizlik, şaşırtılmışlık, neyi nasıl yapacağını bilmekten alıkonulmuşluk, kendi çıkarını göremeyecek kadar her türlü provokasyona uğramışlık, düşmanın çıkarını günlük olarak ve her yönüyle yaşamak zorunda bırakılmışlık, TC'ye belli bir cesaret vermekte, ancak kendisi için bilinçlenmeye ilk adımını atmış olması ve bunun için biraz çaba, biraz örgütlenme gereğini duyması, bu yönüyle bir gelişmeyi yaşaması onu çıldırtmakta ve "başını bir kaldırırsa bütün dünyasını yıkarak sonunu getireceğin görmektedir. Bu bir anlamda doğrudur. O yüzyıllık imparatorluk geleneği günümüzde cumhuriyetle birlikte faşistleşen ve daha azgın hale gelen bu gelenek, dirilmemecesine yok olup gidecek. Bu şovenizmdir. Bu, ancak faşist ideolojilerin türetebileceği bir şovenist milliyetçiliktir.

Onunla birlikte şüphesiz Türk halkına bir şey olmayacak ama, bunu ulus olarak yokolma-varolma sorunu biçiminde görüyor ve gösteriyor ki, bu, her faşist rejimin yaptığı bir değerlendirmedir. Bütün ulusa şunu söylüyor: "Eğer bunlar başkaldırır da bunu önleyemezsek, ulus olarak varlığımızın sonu olur." Ve inandırmak için he şeyi yapıyor. Devletin bütün dayandığı olanakları bunun için kullanıyor. Ve geliyoruz, 12 Eylül faşizmine.

Bu rejim, şüphesiz gıdasını imparatorluktan, Kemalizmden alır, kendisi zaten bunların en gerici, en tükenmiş, en çürümüş, yoz bir ürünüdür, dönemidir. O iliklerine kadar bu felsefeyle ömrünün sonuna gelmiş bir politikanın sahibi olarak, ona son bir yaşam hakkı vermenin sorumlu gücü olarak tarih sahnesine çıktı. Bunlar biliniyor, faşist ordunun sürü güdüsüyle birbirine bağlı kesimleri, ekonominin gerçekten en soyguncu, tamamen parayla oynayan, hiç çalışmadan tarihin görülmemiş vurgununu yapan kesimdir ki, bu vurgunlar ne Osmanlı İmparatorluğunda, ne cumhuriyetin daha önceki dönemlerinde sözkonusudur. Bunu birazcık düşünmesini bilen bütün burjuva aydınları görüyor. Devlet biçiminde ordu egemenliği, faşizmi —ordu eliyle faşizmi— ekonomi içinde en asalak, en kapkaççı ve gerçekten haraca bağlayan bir holdingci-tekelci ve yeni yetme bir güruh yaratmıştır ve bu güruh iliklerine kadar vatanı soyuyor, satıyor, komisyonculuk alıyor. Bu, onu milyarder kılıyor. Tarihini satıyor, en güzelim beldelerini satıyor. Yaşayanlar yabancılardır, Türkiye halkı da değildir. Ve yine tarihin hiçbir döneminde Türkiye halkı, kendi efendileri tarafından bu kadar dışarıya satılmadı ve başındakiler bu kadar vurgun-haraç yemedi, bu bir gerçektir.

Son derece gözü dönmüş güruhtur bunlar. En kutsal, en dokunulmaması gereken değerleri, özcesi her şeylerini satılığa çıkardılar. Bugün Türkiye'de artık en son satılacak ne kalmış? İnsanların organları. Yeryüzünde ilk defa bu Türkiye'de oluyor. Ve herkes organlarını satmak için Batı'ya gidiyor. Hani, ahlakını çiğneyip kendini satabilir, mali-mülkünü elden ucuz çıkarabilir. Fakat, fiziki gövdesinin bazı organlarını satmak daha yeni ortaya çıkıyor. Bu güruhun Türkiye insanını ne hale getirdiğinin yine çok açık bir örneği oluyor. Bunların gerçekten vatanseverlikle de ilgileri yoktur. Türk vatanseverlikleriyle de ilgisi yoktur. Hiçbir zaman Türk halkının bugün yaşadığı topraklar dışarıya bu kadar peşkeş çekilmemiş, yabancı sermayenin egemenliğine —turizmciliği geliştirme adı altında— sokulmamıştır. Kendilerine göre dört milyon yabancı geliyor, bundan ötürü, bütün güzelim beldeleri bunlara hasrettiler. Neymiş? İşte para geliyormuş! Para geliyor ama, bu güruha geliyor.

Ve yine Türkiye insanı üzerine hiçbir zaman bu dönemdeki kadar beyinsizleştirme, yüreksizleştirme politikası gerçekleştirilmedi. Bu daha çok önemlidir. Çocuk insanlar ortaya çıkarılmış. Çocuklara da burada toz kondurmamak gerekir, çünkü onlar ne de olsa ileride büyüyüp akıllanacaklar, yürekli hale geleceklerdir. Kaldı ki, çocukların da aklı ve yüreği, yine bunlar eliyle çocuklaştırılan ama cüceleştirilerek çocuklaştırılanlarınkinden çok ilerdedir. Bunlar, Türkiye insanını bu kadar küçülttüler. Gerçekten Türkiye insanı bugün dünyada en küçültülen, hem de gözden düşürülerek bütün insani değerlerinden soyutlandırılarak küçültülen insandır. Gerçekten eğer biraz akıllı olsalardı, biraz direnç gösterselerdi, insani özelliklerini yaşar olsalardı, isyan etmemeleri için hiçbir neden yoktu. Bugün en gerici monarşilerde bile, yüzde onluk bir hayat pahalılığı bir isyandır. Türkiye'de nerdeyse bu her gün yüzde ondur, yüzde beştir. Ama Türkiye'de ses yoktur. Bu Türkiye insanının küçültülmüşlüğünün, zayıf düşürülmüşlüğünün diğer açık bir göstergesidir.

Düşürülmüşlük, her düzeydedir. Beyinde olduğu gibi, yürekte de temel anlayışta olduğu kadar ahlaktadır, siyasette olduğu kadar ekonomidedir. İnsanlar Batı'da sömürülür ama, sömürü hiçbir yerde bu kadar değildir. Sömürü, ekonomik içerikli olabilir. Hiçbir zaman ahlaki düzeye kadar —bu kadar— indirgenemez. Siyasi baskılar her yerde vardır ama, hiçbir yerde Türkiye'de olduğu kadar depolitizasyon, politikadan uzaklaştırma, tersine faşist politikacılığı bir figüran gibi onlara oynatma gerçekleştirilememiştir.

Türk faşizminin gelişim tarihi biraz iyi incelenirse, dünyada bir eşi daha olmadığı ortaya çıkıyor. Gerçekten Hitler üzerine çok şey söylenmiştir, insanları nasıl faşistleştirdiği, hepsini bir koro halinde ayağa kaldırdığı, yürüttüğü; evet, bunlar çok iyi konulmuştur. Dünyada bu konuda son derece aydınlatılmıştır, ama gerçekten hiçbir yerde Türk faşizminin örtbas edilmesi kadar ve kendisini olduğundan başka türlü göstermesi ve bunu da önemli oranda başarması kadar büyük bir tarihi sahtekarlık da görülmemiştir. Gerçekten böyle bir şey hiçbir yerde görülmemiştir. Bu, Türk faşizminin bütün dayanaklarıyla ne kadar usta, ne kadar tehlikeli olduğunu da ortaya çıkarıyor. Bu bir gerçektir.

İşte bu düşman günümüzde bu niteliklerini en çok kusarak sonuç almak istiyor. Kendi halkına bunu yapan, kendisi için başkaldırı halinde bir ölüm-kalım durumuyla karşı karşıya geldiğini her gün histerik bir biçimde söyleyen, halkımız karşısında neler yapmayacaktır?

Eğer, Hitler'in esir kamplarındaki kırım hareketlerini yürütmüyorsa, bu insani bazı özellikleri yaşadığı, soykırım suçunu işlemekten uzak bir durumda olduğunu göstermez. Bilakis, yaşarken soykırım ustalığının en ustaca geliştirdiğinden ötürü bunu yapmıyor. Fiziki bir-iki soykırım bu işi bitirirdi, ya halkımız lehine bitirirdi, ya da aleyhine. Bu bir sonuçlanmadır, çözümlenmedir. Böyle sonuçlandırmıyor. Bu bizim için çok iyi olurdu. Bir soykırım, ona karşı büyük bir direnme: Ve bu da bir kurtuluştur.

Yaşarken soykırımı yürütmek asimilasyondan tutalım, işkencenin hiçbir biçiminin esirgenmediği bir soykırımı yürütmek! Yalnız tutukluların üzerinde dokuz yıldır bir idam ipini sallıyor. Bu bir soykırım tehditidir. Ve gerçekleşmesinden bin kat daha kötüdür. Ve yeryüzünde bir örneği daha yoktur; ne tarihte, ne günümüzde. Dokuz yıl sen idam ipini sallayıp her sabah "seni öldüreceğim", bir insana bunu hissettir, işkencenin en vahşisini uygulamış sayılırsın ve tüm halkımız üzerinde bugün bu, en yaygınca ve en vahşice uygulanıyor. Ve gerçekten yaşamak artık mucize de değil, ya bir çılgınlık ürünü olabilir ya da bir işkence ürünü olabilir. Bugün işte çılgınca bir işkence durumu yaşanıyor.

Buna biz daha çok küçükken yaşam diyemiyorduk. Ben kendim, dehşetle kaçıyordum. Henüz bilinçlenme yoktu ortada, fakat kendini hissettiriyordu.

Evet, çılgınca bir işkenceli konumdur. Halkın yaşadığı aklı başında olanların, birazcık kendine saygısı olanların yaşayacakları bir yaşantı değildir. Bu anlamda büyük vahşi, barbar bir güçle onun elinde böylesine çılgınca bir işkenceli konumu yaşayan halkın, yaşadığı savaşımını yaşıyoruz. Bu statüyü şimdiye kadar şu veya bu sessizlikle, sahtekarlıkla, sindirmekle, aldatarak biraz getirebildi. Partimiz buna "artık yok, bu biçimde götüremezsin" dedi. Bu büyük çıkışı yaptı. Ve dedi ki, "savaş bundan sonra daha değişik olacak"

O bunu sezdi, duydu ve daha fazla olarak "bunu daha değişik bir biçimde sonuçlandıramaz mıyım, bunun için elden gelen son kozlarımı oynayamaz mıyım" biçiminde bir arayışa yöneldi. 12 Eylül faşizmi bunun adıdır. Türkiye'nin belki de bir çırpıda tasfiye edilecek o mahalli halk güçlerini rahatlıkla, hiç de böyle bir rejime başvurmadan tasfiye edeceğini, o kendine sivil-burjuva, bugün, "muhalifleri" diyenler de biliyor. Niye her şey 13 Eylül'de halledildi de 11 Eylül'de halledilmedi? "Kasıt var" diyorlar. Ve biraz da doğru. Ama söylemek istemedikleri diğer gerçek şu: 12 Eylül faşizmi aslında bir halkın tarihi bir aşamayı yaşamasının öngününden geçtiğini gördüğü için bu rejime sarıldı. 12 Eylül faşizminin o tarihten devraldığı bütün ittifaklarında yansıyan Türk burjuvazisinin bütün ruhunu kendi şahsında bir kez daha somutlaştırıp daha sonuç alıcı, bitirici hale getirmesi de bundandır.

Ve biz, ne kadar geri, bilinçsiz, kendi kaderimiz konusunda iddiasız olursak olalım, işkenceli yaşamı kabul edersek edelim, yine de birileri ortaya çıkıp "bu biçimiyle sürdürülemez, dolayısıyla faşizmin bu en son temsilcilerine karşı da yapılması gereken işlerimiz vardır, devam edilmelidir" diyecekti. Böylesi bir durumun ortaya çıkması da sözkonusu olabilirdi. Bizim bu faşizme karşı direnişimiz daha sonra böyle gelişti. Bu şüphesiz, en azından düşmanın iliklerine kadar yaşadığı ve politika diye hortlattığı çılgınlıkları karşısında bizim de son takatimizle son nefesimizle ona karşı dikilmeyi bilmemiz, yapılması gerekenleri yapmamız gerekirdi. Hiçbir bahaneyle bundan uzaklaştırılamazdı. Böylesine bir dönemin gerekleri yapılacaktır. Kararlılığı ve halkımız adına olumlu yönde "olmazsa olmaz" koşuluyla, yani, "tümüyle fiziksel yok olma koşuludur ama, bu politikanın varlığı altında yaşamak kabul edilemezdir" yaklaşımı ile yaklaşmak, bilinç duyma, ruhu yitirmeme, yaşam emarelerimize güç kazandırmaktır. Partimizin de politikası buydu. Bu iddiamızı biz de, son derece güçlü geliştirmek istedik. Yola çıktığımız zemini bilmiyor değiliz. Yine ayağa kaldırmak istediğimiz halkın yara-bere içinde, verecek çok az şeyi olduğunu da biliyoruz. Ama yine kendine saygılı olmanın başka bir seçeneği olmadığını da biliyoruz. Bu bizi çok sınırlı olanaklar içinde yapılması gerekenin azami yapılması zorunluluğuyla karşı karşıya getirdi. "Ölüm-kalım günüdür, çok sınırlı ve gerçekten nefes nefese bir şeyler yapılabilinecek mi, kurtarılabilinecek mi?" Bu soruyu yöneltiyor ve gerçekten her tarafı yokluyoruz. Ufak bir direnme imkanı, ufak bir savaşım aracı görülüyor mu, bundan başkası da yapılamazdı.

Gözümüzün önünde bir halk tarihin karanlıklarında kaybettirilmek isteniyor, ne kadar geri ve konuşamaz, düşünemez, elini kaldıramaz durumda da olsak, kendimize her türlü düşürülmüşlüğü yakıştırsak da, yine de bir insan kulu çıkıp, "yahu bu böyle götürülmemelidir, böylesine ucuz bir yitiriliş kabul edilmemelidir" diyecekti ve sahip çıkılan rol da buydu. Partimizin bu yaklaşımı, temeldir. Sizleri bu noktaya getiren de bu politikanın zorunlu bir sonucudur ve bu politikanın dışında hiçbir yaklaşım, Kürdistan halkının yitirilişine bir çare olamaz. Bugün gerçekler bunu herkese biraz daha açık gösteriyor ama, baştan da biz bunun bilinci, şuuru içindeydik. Bu bizi yönlendirdi. Bu bizi değil saatlik, günlük, aylık; baştan günümüze kadar bir maraton yarışı içinde tehlikeyi olduğu kadar zaferi de yine öyle gören, Atina'ya haber götüren maratoncunun durumu gibi koşar bir vaziyette tuttu ve bizi bu hızla günümüze getirdi. Koşumuz yerindedir, yapılması gerekendir.

Bugün her zamankinden daha fazla ne kadar yerinde, ne kadar son bir çırpınışla bir halkın insanlık ailesinin içinde yaşamaya değer konumda olduğu, bunun çabasının mutlaka sergilenmesi gerektiğini yalnız biz değil, halkımız da anlamış bulunuyor ve gerçekten hala "çok vicdanlıydılar, iyi, adil kararların sahibiydiler" diyemeyeceğimiz, çağımızın güçleri de görmeye başlıyorlar. Bu anlamda biraz kazandık. Kazanılan nedir? kazanılan bir ulusal bağımsızlık değildir, bir halk özgürlüğü değildir. Biz daha bunun çok gerisindeyiz ama, yine en az bunlar kadar değerli kazanımlar vardır. Bu, işte böylesine zulmün alacakaranlığında, en kötü bir biçimde, Hitler kamplarındaki soykırımlarından da daha tehlikeli bir insanlık suçu olan soykırımla yitiriliyoruz. Bu iddia, bunun yürütücü gücünün ulaşmak istediği, gerçekleştirmek istediğini tam başaramaması anlamında biz kazanmışız. Bu, bizim onun dayattığı bu yok etmeyi parçalamamız, bunun için gerekli olan bilinç ve irade gücünü, bu politikayı en azından bu biçimiyle sürdürmeme, konumunu yaratan halk gerçekliğini ve çağında dikkatini çekmeyi başarmamız anlamında kazanmışız. Mesela, herhangi bir halkın başında direnişi götürmek değildir. Mesele, rahatlıkla örgütlenmeye ve direnmeye çekilebilecek bir halkın zaferi de değildir. Bunlar, dünyada çokça görülmüştür ve kolay örgütlenip kolay savaşabilmişlerdir. Kazançları da, kayıpları da kendilerine göre fazla zor değildir. Neden? Çünkü, kendi gerçekleri onlara bu durumu yarattıracak kadar diridir. Fazla acılı değildir. Güç dengeleri bu kadar dengesiz değildir. Uluslararası gerçeklik onlara o kadar kapalı değildir. Ama bütün bunlar bizim için sözkonusu olduğunda, olumsuz! Uluslararası gerçeklik, halkın kendi gerçekliğine yaklaşımı olumsuzdur. Ve tabii bütün bunlar sonuçta neyi yaratır? Bir dava konusunu. Bu konuya başını koyacak adamların o denli olmaması veya olsa da çok zayıf ortaya çıkacağını ifade eder.

İşte bizim zaferimizin değeri eğer iyi anlaşılmak isteniliyorsa, bu kıyaslamayı gözönüne getirmek gerekir. Hem de özgül gerçeklerimizi gözönüne getirerek değerini bilmek, yaşatmak gerekir. Peki, düşmanın kaybı tam mıdır? Güncel olarak en kısa vadede almak istediği sonuç konusunda iddiasını tamamen yitirmiş midir? Asla!

Yine biz, Partimiz, onun önderliğindeki halkımız bu kazanımımızı, tam sonuca, emin olabileceğimiz bir noktaya getirebilmiş miyiz? Yani, daha yüksek bir aşamayı üzerinde bina edeceğimiz, düşmanın bu çılgınlığını tamamen bertaraf edeceğimiz bir konuma ulaşmış mıyız? Tam öyledir, cevabını veremeyiz. Şüphesiz, önemli başarılar yaşandı, bu bir gerçektir. Dost-düşman da bunu biliyor. Lakin, garantileme tam başarılamamıştır. Neden? Kıyasıya ve biz tam başarıyla bu anlamda ulaşma iddiamızı sonuçlandırmak isterken, o da, o asırlık vahşet politikasını sonuçlandırmak için son çabasından vazgeçmiş değildir. Dolayısıyla savaş, bu dönem içinde çok kısa da olsa, çok acımasızdır ve çok büyük bir dikkat ister. Şimdi düşmanın niye günümüzde görülmemiş bütün o politikalarını yeniden gözden geçirip sadece ve sadece bu sorunu halletmek istediğini daha iyi anlıyoruz. Bir bakıyorsun, para mı gerekli; banknot matbaasını çalıştırıyor, "al trilyonlar, insan satın almak istersen, dağıt bu parayı" diyor. İşte ekonomisi bunun için iflas ediyor. Ama, çok kısa da olsa bir süreyi kurtarmak istiyor. Bunu başarmak onun için çok önemlidir. O kadar para bu iş için harcansa da, onun için pek mühim değildir. Mühim olan, bu anı kurtarmadır. Ve kendine göre, bu bir politikadır. Birdenbire ordusunu yayıyor, iki sistemin uzlaşmasını da bu konuda kendisi için en iblisane bir politikaya dönüştürüp "dağ-taş her tarafa asker doldururum" diyor. Buna sığınmak istiyor. Aslında askeri savaşın kurallarıyla da fazla bağdaşmıyor. Herkes, " Bu kadar ordu beslemenin hiçbir anlamı yok, dünyada gerçekten bunun geçerliliği kalmamıştır" derken: Herkes silah indirimi, asker indirimine giderken, bunun "modernizasyon" adı altında yaptığı ordusunu daha da şişirmedir. Bu durumunu askeri işlere "mahalli savunma birlikleri" adı altında bütün toplumu koşturmak istemesi, çok daha iyi izah ediyor. Ama bu kadar şişirme yapması izah edilemiyor. Burjuva aydın geçinenler bile "bu nedir" diyor. Tabii kendi faşistlerini politikaları konusunda ve kafaları bu konuda biraz da kireçlenmiş olduğu için, öyle eğitilip öyle büyütüldükleri için, anlayamazlar. Ama yine de bu bir gerçektir. O, halen sonuç almak iddiasındadır.

Bu güruh, biliyorsunuz, resmi temsilcilerini bugün karşımıza Evren-Özal biçiminde çıkarıyor. Ama bunlar da biraz açığa çıkmış, resmi temsil düzeyinde olanlardır. Daha gerisindekiler var. Bunların da politikasına yatırım yapanlar vardır. Bazılarında çekingenlik başlamıştır. Düzenin içinde ve düzenin dışında, bu kadar uzun süreli "destek yaptık", "ama daha fazlası kuşkuludur, toplumu olduğu gibi patlamaya götürür" diyorlar. "Uluslararası tekellerin; dünya bankası, İMF gibi temsilcilerinin sözcüleri bunu açıkça belirtiyorlar. Dünyada başta istikrarı yaratıyorlar. Benzerlerinde olduğu gibi tam sonuç alacaklar ama, şimdi yürütülen bambaşkadır" diyorlar. Evet, bambaşkadır, Neden? Çünkü, sonuç almak istediği konu bambaşkadır da ondan. Ve şimdi bu silah ters tepmeye başlıyor. Verilen tüm desteğin, istenilen sonucu da sağlamadığı ortada, fakat bunlar habire "destekle, tehlike var, daha halledilmedi" diyorlar. Ama gerisinde bunlar var. Bunlar, suç ortaklarıdır. Sık sık Washington'a gider, Davos'a gider, Bonn'a gider, Londra'ya gider, Paris'e gider: O emrindeki efendilerini ikna edip bu savurganlık politikası mı, enflasyon mu, hangisi olursa olsun, birçok iflas etmiş özelliği sözkonusu olduğu halde, "bu yılı da kurtaralım, 1988 kritiktir", "bizim için ölüm-kalım yılıdır" deniliyor. Aslında bunların öyle aç olmadıkları da biliniyor. Milyarlarına her gün milyar kattıkları da biliniyor, "en kritik yıl" derken, aslında meselenin ekonomik olmadığı da biliniyor, ama işlerine öyle geldiği için, böyle belirtiyorlar. Yılın kritikliği, bu çılgın politikanın varlığına biraz daha göz yummaları anlamına geliyor bunlar için. Generaller güruhu ayrımsız bu politikanın arkasındadır. Sivil politikacı figüranlar; sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi, bu işkenceyi, bu insanlık dışı durumları çok iyi bildikleri halde, suskundurlar. "Haydi biraz daha sonuçlandırsınlar da, her şey olup bitsin" örtbas etme suçuna tamamen kendilerini dahil etmişlerdir. Kendine hacı-hoca sıfatını yakıştıranlarsa, halktan-

haktan, islamdan, şundan-bundan bahsederler. Bunlar da bu suçluluk politikasının ortaklarındandırlar. Onlar da bu kumaştandırlar. Vurguncu takımıdırlar ve zaten bu politikanın gereği olarak en çok bunlar sömürüyorlar. Şaşırıyorlar, "toplumu bu kadar sömüren ANAP nasıl yüzde otuz oy alabiliyor. Dünyanın hiçbir ülkesinde yüzde beşten fazlasını alamaz, ama Türkiye'de niye yüzde otuz alıyor?" Evet bu güruh, bu vurguncu takımı rüşvetle bu kadar insanı ANAP şebekesi içinde bir arada tutabilir. Para çok, uluslararası tekellerden, bankalardan geliyor. Merkez Bankası çeviriyor makinaları ve banknotları sırasıra diziyor. Ve bununla ne kadar insan satın alınabilir? Yüzde doksanı da satın alınabilir. İsterlerse onu da yapabilirler. Ama şimdilik bu oran yeterli olduğu için, "bu kadar kafidir" diyorlar. Biz Türk devletinin bu haliyle normal bir devlet olmaktan çıktığını, ekonomisinin de artık burjuva-kapitalist anlamda da bir ekonomi olmadığını, artık bir suçlu şebekenin yaşamını görülmemiş savurganlıkta, lükste çılgınlıkla karşılayan bir düzen olduğunu veya en büyük düzensizlik içinde, bir güruhu böylesine maceralı bir hayat yaşamasını sağlayan bir ekonomik yapı olduğunu, söyledik. Şimdi karşımızda duranlar normal anlamda ne burjuva devletinin temsilcileridir, ne de bunlar her düzeyde bir düzeni temsil ediyorlar. Karşımızdakiler kendilerini bir kumara, bir maceraya veriyorlar. İşte kendilerini insanlık suçu olan bir politikanın emrine vermişlerdir. Bu güruh günümüzün belki de en son yöntemleriyle kendi emekçileri üzerinde ve Kürdistan halkı üzerinde en büyük çılgınlığı yürütmek isteyen faşist bir şebeke, gerçek anlamda bir çete, hem de gerçek anlamda bir terörist çete durumundadır. Bu güruh, hırsızlıkta, çalıp-çarpmada tam bir şebeke: İnsan ahlaklarıyla oynamada, onu düşürmede tam bir ahlaksızlar güruhu, halkın bütün sosyal yaşantısı üzerinde her türlü oyunu oynayan bir tarikatçılar güruhu, siyasette tükendiği, politika olmaktan çıktığı, ne varsa onu politika diye icat eden bir politik çete veya apolitik bir çete; yöntemleri en aşırı, militarist dediğimiz, yani elinde en öldürücü aletler bulunan soykırımcılar güruhu, çetesi toplamı olan; bunun için bilimi kullanan, bunun için politikayı, ekonomiyi, kültürü, ahlakı, dini, imanı vb. her şeyi kullanan bir çete. Ama suç ortakları bilinçli-bilinçsiz olan bir çetedir. Bu çete, her şeyi yapar. Bunu çok iyi bilmek ve deşifre etmek gerekir. Faşisttir, "sosyalistim" der, "Zaten biz devrim yapıyoruz" diyorlar. Tıpkı Hitlerin Nasyonal Sosyalizm'i gibi, bunlar da Kürt halkının imhasını yürütüyor, "Kürt dilinin konuşulması serbesttir" diyor. Yarın partisi de kurulabilir diyecek. Faşizme yaraşır bir sav! Bütün gerçeklerle oynamayı asla beis görmez ve aynı zamanda korkaktır, siliktir, panikçidir, biraz direnme görünce kedi gibi köşesinde miyavlar. Bu çetenin en elebaşıları olan ve generallerin, komutanların, timlerin böyle oldukları da ortaya çıkıyor. Savundukları dünya o kadar alçakça, o kadar savunulmaz dünyadır ki, üzerine biraz hışımla gidildiğinde altına çökecek tiplerdir. Nedeni de bu suçluların, hırsızların bütün gücü, görülmemeleri ve tespit edilememelerindendir. Görüldükleri tesbit edildikleri, yakalarına yapışıldığı anda bunların işi bitiktir. Zaten bizim bu kadar orantısız bir güç dengesine rağmen, biraz bunların yakasına sarılmak istememizin bunlarda yarattığı korkunun izahı da ancak bununla mümkündür.

Ama aynı zamanda gözü karadırlar. Baktılar biz karşılarında korkuyoruz, siniyoruz, o zaman bizi yutarlar. Nitekim bu da birçok yerde ortaya çıkmıştır. Biz eğer karşısında biraz sinmiş olsaydık, bizi yutardı. Bu da iyi biliniyor. Şimdi bu çetesel özelliklerini halen sürdürme sevdasındadır. Evren-Özal kliğinin resmi temsilciliğini yaptığı ve arkasında genel kurmaylığıyla, muhalefet partileriyle, MİT'iyle, uluslararası tekelleriyle, holdingleriyle ve envayi türlü gerici uşak maşalarıyla bu çete önümüzdeki birkaç yılı, PKK'nin tasfiyesi için planlıyor. Dolayısıyla PKK'nin temsil ettiği bütün insani değerleri bugün Kürdistan halkına, yarın da daha fazla Türkiye halkına malletmek, insan kalma iddiasında olanları ayakta tutmak için harcadığı çabayı, "sona erdiremezsem sonum gelir" mantığıyla hareket ediyor. Ya bizim büyük insani çıkışımızın tam başarısı, ya bu çetenin başarısı. O halde, kavga çok anlamlı, çok tarihi, çok tayin edici ve aynı zamanda bitirici bir dönemin içindedir. Bu çete, toplumdan soyutlanıyor, her gün bir sürü suçu burjuva basınında ortaya çıkıyor. İnsanlar nefes alamaz duruma getirilişlerini benimsemediklerini, her gün "yeter" dedikleri, olumsuz da olsa çeşitli tepkilerinden ortaya koyuyorlar. Şirazesinden çıkan toplum, bir çatışmanın, bir patlamanın, bütün tohumlarını yeşertmeye başladığı "tehlike çanları çalıyor" biçiminde ifade edilebilecek bir durumu yaşıyor. Uluslararası dayanaklarının "artık bu çılgınlığa biz fazla alet olmak istemeyiz" dedikleri bir yılı yaşıyoruz. Bir toplumu toplum yapan bütün değerlerin aşımının son noktaya gelmesi sözkonusudur. Dolayısıyla bu güruh akıllı bir direnmeyle bütün bu çelişkilerinin başına yıkılarak rahatlıkla tarihin gündeminden çıkarılıp boğulacağı bir durumu yaşıyor. Bu çok önemli bir durumdur. Ve parayla, kaba kuvvetle önlenemez.

Bir yerde zor, artık en anlamsız, en kabul edilemez duruma gelmişse, arkasında bir dünya imparatorluğu da olsa onu sürdüremez. Bunlar bugün bu noktaya gelmişler, bu hastalığa yakalanmışlardır. Kurtulmaları da biraz zordur. Tek şarta bağlıdır, o da direniş kıvılcımı olan, elinde meşale ile etrafı aydınlatan hareketimizin bu meşalesini ne olursa olsun söndürülmesidir. Buna da güç getiremediğine göre, ve daha da parlayıp milyonların ışıklı yolu olmasını önleyemediğine göre, o zaman bunların tükenişi esaslıdır ve giderek kesinleşir. Böyledir diye, tekrardan vurguluyoruz ki; bunlar suçlarını hem de daha tehlikeli bir biçimde sürdürmekten geri kalmayacaklardır. Bunlar kendilerinin biraz reformcu olduklarını, hatta biraz da ılımlılığa düştüklerini söylerler. Bunun iddiasındadırlar. Bu kesinlikle büyük bir yalandır, faşist bir yalandır. Kurdun kendini kuzu göstermesine benzeyen ama esasında onu avlamak için içine girdiği tutumdur. Aldanmadık, aldatmamaya çalışacağız. Önümüzdeki günlerde yapılacak seçimlerle halkın nezdinde o bütün baskılarına ve o bütün satın almalarına rağmen, çok daha fazla tecrit olacağının, bu zayıflılığının ortaya çıkmasının korkusunu yaşıyorlar. Yeni bir temsil sorununu çözmüş değiller. Çünkü aşınmış "cumhurbaşkanlığının ömrünü uzatacak mıyız, yoksa başka bir durum mu olsun; asker mi olsun, sivil mi olsun"; halen bunu halletmiş değildirler. Neden, çetenin işleri karışık da ondan! Bunda zorlanacaklar.

Bu bir-iki yıl içinde özel savaşı, özel olarak biraz daha geliştirmek istiyorlar. Özel savaş demeye de gerek yok, çünkü bunların yüzyıllardır uyguladığı aslında özel savaştır. Biz bunu ortaya çıkarmak istiyoruz. Biraz daha adını verip gerçekliğini tanıtmaya çalışıyoruz. Daha fazlasını yapamazlar. O halde buradan ortaya çıkan sonuç; bunların bütün dayanaklarının çürümeye, gerilemeye yüz tuttuğu, ama çetesel özelliklerinden ötürü, büyük suçluluk psikolojisinden ötürü, yakayı ele vermemek için sonuna kadar direnebilecekleridir. Yaşananlar bunu ortaya koymaktadır. Bunlar bu durumlarını biraz daha hafifletmek için sözümona bazı tavizlere yelteniyorlar: "Komünist partisine" icazet, "Kürtçülüğe icazet!" Bu kesinlikle sahtekarlıktır. Sanki ılımlılaşacaklarmış gibi, sanki bu büyük suçlarını örtbas edebilirlermiş gibi, kendilerini demokrat olarak yutturmak istiyorlar. Kurtla-kuzu hikayesi! Yutulmayacağız! O halde, geriye bizim ne yapmamız gerektiği kalıyor, bu çok önemlidir. Mücadeleyi bilinen bütün yönleriyle biz buraya getirdik. Ve gerçekleri her zamankinden daha fazla hem açığa çıkardık, hem de azami gereklerini yapmaya çalıştık. Bütün bu yapılanlar, bir sonuç değil, çok önemli bir durumun hem açığa çıkarılması hem de günümüzde halkımızı nihai olarak itmek istedikleri sonucu önleme çabalarıdır. Onu açığa çıkartan, öyle bir yitirilmenin olmaması gerektiği konusunda halkı ikna etme, bu anlamda bir çaba, aynı zamanda sonuçtur. Ama üzerindeki politikayı tamamen kaldırma, onu tamamen kendisi için savaşır bir konuma getirme ve bunu kesintisiz kılma konusunda ise, bir başlangıçtır.

Halkımızı çağdaş halkların kurtuluş mücadelesi süreci içine sokma, bunu giderek nihai zafer doğrultusunda yeni adımlarla ilerletme anlamında taze bir başlangıç içindeyiz. Dolayısıyla içinden geçtiğimiz süreci, bizim de son derece gerçekçi değerlendirmemize büyük ihtiyaç vardır. Bu biraz böyle tanımlanabilir. Düşman, "rahatlıkla başarabileceğimiz" dediği halde, başarıyı yakalayamamıştır. Bu konuda kesin başarısızdır. Ama, iddiasını da yitirmemiştir. Biz belki de, en çok faşizmin bu döneminde kendi gerçekliğimizi ortaya çıkarmada bir gelişme sağladık. Ama bu gelişme hiçbir zaman faşist imha tehlikesini tamamen bertaraf etme aşamasına ulaşmamıştır. İşte, önümüzdeki çok kısa dönemin özel savaşçılığı da ve ona karşı bizim kutsal ulusal kurtuluş savaşçılığımız da, böylesine bir tanımla ifade ediliyor. Ve doğrudur. O halde, bizim de bu kısa süreyi kazanmak için neleri nasıl yapacağımızı ve mutlaka başarmak zorunda olduğumuzu bilmemiz gerekiyor. Bilmenin de ötesinde belirlenen görevi başarmaktan başka çaremizin olmadığı da ortaya çıkıyor. Bu herhangi bir başarma değildir. Herhangi bir hareketi yükseltme de değildir. Bu, asırlık bir yok etme politikasının tasfiyesi anlamında bir başarmadır. Yine halkımızın kaderini nihai olarak çözmede, bir daha geriye dönmeyecek noktayı aşması, bunu yaşaması anlamında bir kazanma olacaktır. Ulusal ve toplumsal hareketlerde, bir-iki yıl gibi kesin tarih belirlemeleri fazla gerçekçi değildir. Ama önümüzdeki iki yıl, önemli bir dönemeçtir. Şimdiye kadar yapılanlar bunun için ancak bir başlangıç olabilir ve bundan sonra kısa dönemde mutlaka başarılması gereken de, böyle tanımlanabilir.

Peki bu kısa dönemi biz nasıl kazanacağız? Bu kadar hayati gerekleri yerine getirilmesi gereken bu görevi nasıl başaracağız? İşte şimdiye kadarki parti içi bütün eğitim, bütün parti tecrübesi, savaşımı bu soruya biraz açıklık getirmek içindir. Özellikle bizim son yıllarda olanca gücümüzle çözümlemeye cevap verir hale getirmeye çalıştığımız ve her zamankinden daha fazla da cevap verilen, dolayısıyla pratik başarıyı da beraberinde getiren yaklaşımımız esas oluyor. Bu, büyük bir duyarlılıkla, aynı zamanda ihtiyatla ve çoğunlukla gereklerini az yerine getirdiğimiz hususlarımızdandır. Yerine getireceğimiz görevlerin bu noktada daha iyi görülmesi ve mutlaka başarılması için yolun-yöntemin belirlenmesi oluyor. Gerçekten sizlerle, bu devremizle daha da tam sonuçlandırdığımız, hiçbir yanlış anlamaya, yanılsamaya imkan vermeyecek olan çözümlemelerin her yönüyle nasıl görülüp değerlendirerek, gereklerinin yerine getirileceğinin bilince çıkarılması, hayata geçirilmesi bu yakın dönemin kazanılması oluyor.

Bu son devremizle birlikte yaşadığımız, Kongre değerinde bir çözümlenme ve kararlılık durumu oldu. Birinci Konferansımızdan çok daha kapsamlı, doyurucu, gerek kendini gözden geçirme, gerekse önümüzdeki taktik evreyi kazanmak açısından güçlenen, hem çözümleyen, hem kararlaştıran, hem de aynı zamanda çalışmalarını yetkin bir planlamaya ulaştıran bir devre oluyor. Görülüyor ki; bu sıradan bir parti çalışması değildir. Hatta Partimizin benzer geçmiş dönemlerdeki atılımları gibi, bir dönemin atılım hazırlığı da değildir. Ve hatta ulusal kurtuluş mücadelemizin önemli bir evresinin hazırlığı da değildir. Tüm bunları kapsayan ama, bunların daha da ilerisinde, tanımlamaya çalıştığımız faşizmin asırlık imha politikasını tasfiye ve bizim ulusal kurtuluş politikamızın kesintisiz zaferini gereken bütün koşullara bağlayan, bunun hazırlığını yetkin yapan ve kazanma konusunda artık işin pratiğe havale edildiği bir dönemin başlangıcı oluyor. Partimizin bir zirvesel gelişmesi, bu anlamda bütün faaliyetlerin dökümü, çözümlenmesi ve yeniden kararlaştırılması oluyor. Ulusal kurtuluşumuzun bu anlamda en hayati bir evresi oluyor. Ulusal kurtuluşumuzun bu evrede gerçekten şimdiye kadar tanık olmadığı çözümleri sözkonusu olacaktır. Sadece faşist imha politikasının mutlak geriletilmesini değil, tasfiyesini, giderek aynı zamanda kene gibi yakasına yapışan bütün çözümsüzlüğü ile kördüğüm üzerine kördüğüm vurarak bu yapıyı nefes alamaz duruma getiren, ulusal kurtuluşçuluk adına, hatta solculuk adına, ne kadar güçten düşürücü, adeta

HANİ DİRENİŞ ŞEHİTLERİ

düşmanın iddialarına ve politikalarına geçerlilik kazandıracak ne varsa onu temsil etme cüretkarlığını gösteren, dünya halklarının ulusal kurtuluş mücadelesinin zirveye ulaştığı bir dönemde bizi başaşağı çöküşe götüren ve utanılası bir milliyetçilikte diyemeyeceğimiz, hatta sahtesinden bile daha da beter bir aile çıkarı temelinde oluşmuş hanedan, şahıs gruplar güruhunun bir o kadar iç engellerle düşmana son derece politikasını başarma imkanı verdiği, dolayısıyla aşılması halinde en azından o kadar etkili olacak bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde bir gelişmeye de tanık olacaktır. Yani iç engellerle halkımızın büyük enerjisini boşa harcayan, kendi kendisiyle çelişen, durumu daha da içinden çıkılamaz hale getiren, halkımızın kutsal kurtuluş problemlerini ancak düşmanın yaptığı haraç-mezat bir ticaret konusu haline getiren bu durumu da aşacağız. Geçtiğimiz yıl ve yaşadığımız günler bunların büyük çöküşünü de ortaya koyuyor.

Çöken sadece bazı şahıslar, örgütler değil; çöken en az düşman kadar kabul edilmemesi gereken asırlık bir gericiliktir. Bu, kişiliği ile ahlakı ile, çıkarıyla, örgüt ve örgütsüzlüğü ile, teslimiyeti ile bir çöküştür. Halkımızın en yüzkarası, en iflah olmaz, aynı zamanda kolay kolay onu bırakmayan, hiçbir sınır tanımadan onu alıp satmak için bir ticaret metası gibi kullanmaktan çekinmeyen bu kara lekenin de tasfiyesi sözkonusu oluyor. Bunlar en azından düşmanı bir halkı kendi elleriyle, hem de silahlı olarak teslim edecek kadar teslimiyetçidirler. Faşizmin işbirlikçileridirler ve bunu bütün bir ülke halkına kabul ettirmenin çılgınlığına sapacak kadar aile çıkarlarına, şahsi çıkarlarına düşkündürler. Az tehlike değildirler.

Bunlara karşı da, Partimizin büyük bir savaşımı sözkonusu oldu. Başından beri bunların, bu bela konumunu gördük, ürküntü duyduk. Düşmanı daha da güçlendirmekten başka bir şey yapmadıklarını, düşmana umut, halka ise umutsuzluk yarattıklarını, bunun sahibi olduklarını çok iyi ortaya koyduk ve günümüzdeki bu konudaki mücadelemiz de tarihi bir aşamaya geliyor. Bunların sonu, büyük halk hareketinin başlamasıyla geliyor. İşte böylesine bir başlangıcı ve kazanılması gereken sıcağı sıcağına bir dönemi de yaşıyoruz, yaşayacağız.

Görülüyor ki, yakın dönem mutlaka kazanılmayı istiyor. Hangi silahlarla kazanılacaktır? Bunları, bu zirvesel anlama gelebilecek devre eğitimde iyi koymaya çalıştık. Üç temel silahın, her zamankinden daha fazla kullanılır hale geldiğini, hem de en ince özelliklerini bilerek ve bu temelde sonuç alabilecek bir biçimde kullanmaya yatkın bir hale getirdiğimizi göstermeye çalıştık. Parti, Cephe, Ordu silahlarının, gerçekten de halkımızın elinde artık bir kavram olmaktan, hayali görülen ama ulaşılmayan bir silah olmaktan çıkıp eline tutuşturduğu, günlük olarak savaşımını yürütebileceği, hem de düşmanın bütün silahlarına rahatlıkla karşı koyabilecek denli yetkinleşen silahlarımız haline gelmeleri sözkonusudur.

PKK, basit bir silah değildir. Bütün mücadelesi ancak kutsallık terimleriyle, destansı, kahramansı kelimelerle tanımlanabilir. Halkımızın cephe silahına ulaşması, böylesi bir Partinin önderliğinde mümkün hale geliyor. Ordusunun, gerillasının nasıl oluştuğuna candan tanığız. Bu silahlar tecrübesiz! Bu silahları ellerine alanlar yanılgılı yaklaşıyorlar. Bunlar konuldu. Bu silahlarla oynanmaması gerektiği, herhangi bir biçimde kullanılmayacağı konusunda biz gereken en derin anlamı vermeye çalıştık. Tekrar açmayacağız. Mutlak anlamda bir Parti emridir, kavranıp uygulanacaktır biçiminde bir sonuç belirleyecektir. Ulusal kurtuluş bu temel silahlarla kazanılacağı için bu emir tartışılmaz ve gerekleri en incelikli planlamalarca ve yine çabalar en verimli kullanılarak kazanılır deriz. Burada tartışma, hatta çözümleme değil, uygulama esastır. Mutlak kazanmamız gereken böylesi bir dönemde kim kendinde bu silahlara yanılgıyla yaklaşma ve kullanma cesaretini bulabilir? Eğer insanlığından vazgeçmiş birisi değilse, eğer düşmanın düşürdüğü birisi değilse, kim; hem de öncü düzeyinde yanılgılı yaklaşacak, eksik yaklaşacak ve bu silahları konuşturmayacak, bu silahları düşmana kusturmayacak? Bu hangi yürek sahibidir, hangi beyin sahibidir? Eğer bunlar böyle olursa, bunlar ne yürek, ne de beyin sahibidirler. Bunlar sefil ve serseridirler ve bunların değil PKK saflarında, halkımızın saflarında bile yerleri yoktur. O halde, silahlar kolay hazırlanmamıştır. Kolay elimize verilmiyor, kahramanca çabaların ürünüdür ve ancak kahramanca özgür olarak bu silahlar alınır, işletilir. Ve düşman, bütün hile, entrika; hem de alacakaranlıkta dünyayı bile aldatarak halkımızı ve halen bizi bile etkileyerek, oyuna getirerek, hatta bazen kılığımızı giyip, bizden bile görünerek arkadan hançerlemek de dahil, denenmedik hiçbir şey bırakmadan bu silahlara anlam vermememiz için ne lazımsa onu yapıyor. Bir de biz buna kendi yanılgılarımızla destek olamayız. Bu konuda hiç kimsenin hiçbir gerekçeyle savaşımımıza kendini sonuna yapması düşünülemez bile. Sıradan bir mertlik, bırak mertliği "ben de varım" diyen bir kavga adamı bile bu konuda büyük eylemin sahibi olabilir. Bu konuda biz yine haddinden fazla durmaya çalıştık. Bunun nedeni şudur: Baştan beri eğitiminizi belli bir duruma kadar ilerletmeniz gerekirdi. Düşmanla savaşım anlayış ve yeteneklerinizi geliştirmeniz gerekirdi. Her türlü yanılgıyla ve kendini her türlü bela edecek (Partinin başına) bir yaklaşım içinde tutmaya hiç mi hiç hakkımız yoktur. Çok daha iyi belirtmeliyiz ki, artık hiç birimiz, hiçbir yerde kutsal devrimci savaşımıza bu tür yaklaşımlara müsaade etmemeliyiz. Silahlar verilmiş, iyi konuşturulursa asırlık intikamlar alınır. Bunlar Parti, Cephe, Ordu silahlarıdır. Gerçekten biraz daha tarih bilinçli, biraz daha sağduyulu olunca "kendimi yanıltmamalıyım" dendiğinde büyük başarıların sahibi olmak içten bile değildir. Bu olmadığı gibi, bir de gaflet içine girilme sözkonusu oldu. Bir yetmezlik, yani sanki düşmanın bize dayattığı "biz layık değiliz" gibi bir durumu biz kendimize yakıştırmak istedik. İşte, kabul edilmeyecek olan budur. İşte hiç kimsenin, hiçbir gerekçeyle karşımıza gelip, "ben böyle birisiyim" diyememesi gereken nokta burasıdır. Ben her zaman şunu söyledim: Biz daha ilk olarak kendimizi tanımaya başladığımızdan beri, bir tutumun sahibiydik ve halen tutumumuz o tutumdur. Bunun bilinçle, pratikle fazla alakası yoktur. İnsan olmaya karar vermek demektir. Kendimizi düşkün kılan, hiçbir biçimde savunulmaması gereken bir yaşamın içinde kalmaya hiçbir biçimde rıza göstermeme, "bana yeni bir yaşam gerekli, yeni yaşamın doğru yolda bulunması gerekli" diyenin tavrı içinde olmak demektir. Zor mudur? Hayır! Çok mu bilinç ister? Yine hayır! Çok cesaret de istemez. Yalnız ve yalnız bize dayatılan her türlü alçaltıcı yaşama hayır diyecek bir tavır ister. İşte bu sizlere doğru yolda yürüme, güçlü tavır sahibi olma, savaşımın bilgi ile, tecrübe ile geliştirmek için, bütün esaslı çıkış imkanlarını verecektir. Bunu isterken son derece haklıyız ve yerinde bir şey istiyoruz. Görülüyor ki, buna katılmayacak olan, bırakalım bir parti önderi olmasını, sıradan halkımızın bir üyesi bile olamaz. Hainler dışında onu haraç-mezat satanlar dışında herkes katılacaktır. O halde, rahatlıkla ulaşılabilecek bu tavrı en ufacık bir ikirciklilik, kararsızlık duymadan ve bugün her zamankinden daha fazla hem netleşmiş, güç kazanmış, hem de muazzam bilinç ve örgütlülüğe kavuşmuş elimizdeki bir silah olarak değerlendiriyoruz ve öyle katılıyoruz. Bu bir gerçektir ve gerçekten bize sunulabilecek en değerli armağandır. Önümüzdeki dönemde biz yeniden katılacaksak, eskiden yanılgılı katılım yapanlar varsa, yanılgılarını düzeltip yine bu temelde katılmayı becerecekler ve bu silahlara bu sefer daha sağlam sarılacaklardır. Bunun birçok nedeni vardır. Çünkü, bilinçle katılıyoruz ve tecrübemiz son derece yetkinleşmiştir. Aynı zamanda cesaret kazanılmış, milyonlar kalkıyor, yalnız değiliz, suçlu panik içindedir, dolayısıyla bundan sonra bu silahlara hem zengin bir tecrübe, hem güncel olarak düşmanın yaşadığı panikçi durum, hem de halkımızın büyük desteği altında sarılıyoruz. Onları bu temelde kuşanıyoruz. O halde, yerindedir. Her zamankinden daha fazla bu silahı kuşanmak ve onunla düşmandan yüzyılların intikamını almak, bu intikam için saldırmak ve sonuç almak bu nedenle mümkündür diyoruz.

Bu savaşımın bütün cephelerden; Partinin örgütlendirilmesinde halk cephemizin, gerillamızın örgütlendirilmesinden, yurtiçi-yurtdışı bütün faaliyetlerimizin organizesine ve planlı yürütülmesine kadar, bunlardan kendini sorumlu tutan her bireyimizin, önündeki dönemin tarihi değerini bilerek adımını atması gerekir. Bu, eğer kendimize biraz önderlik rolünü de yakıştırıyorsak, —ki yakıştırmak zorundayız— Parti adına yola çıkanların, önderlik konumunda olanların mutlaka yerine getirmek zorunda oldukları bir görevdir. Bu dönemi böyle kavramanın, bu dönemi kazanacak silahları böyle kavratmanın, onları böylesi ellere vermenin ve onları böyle savaştırmanın tarihi yükümlükleri vardır. Sözümüz önderleredir ve biz önderlerin halkımız içinde mutlaka boy vermesi gerektiğini, hele hele bu dönem için bunun vazgeçilmez olduğunu tekrarlıyoruz. Ve bu çok görkemli bir görevdir. İnsanlar niçin vardırlar, böylesi günler için! Halk evlatları niçin vardırlar, böyle günlerde bir şeyler yapmak için! Kahramanlar ne zaman ortaya çıkar, böyle günlerde ortaya çıkarlar! Halklar ne zaman kahramanlaşır? Böylesi dönemlerde kahramanlaşırlar! İnsan soyunun en yaratıcı, fedakar, cesaretli dönemi ne zamandır? Bu dönemdir! Önderler bunu şahıslarında temsil etmek, onun ışığı olmak, onun fedakarlık, cesaret örneği olmak, onun ustası, emirkomuta gücü olmak ve her ne pahasına olursa olsun, onu yürütmenin sahibi olmak durumundadırlar. İşte önder bunlara deniliyor. Ve şerefli bir görevdir. Hepinizin yaşamının en anlamlı karşılığı oluyor.

Biz bu rolü bu sefer iyi oynayacağız. Tarih bunu emrediyor. Halk her gün kendimizin yanılgıları, eksikliklerinden kurtulmamızı, önderler gibi hareket etmemizin vazgeçilmezliğini ortaya koyuyor. Bunu, "sorundur, zordur, şöyledir" diye ele almak, bizim tutumumuz olamaz. Bu, büyük bir şans, bir onur işareti olarak önümüze çıkmıştır. Zaptetmemiz gerekir. Ne mutlu öyle birisine demek gerekir. Ve bunun için azami yarışçılığın en iyisi böyle yapılır. Sonuç böyle alınır. "Zafer bu temeldedir" dercesine bu yarış yapılır ve kazanılır. Bundan daha gerisi bize yakışır mı? Yakışmaz! İnanıyoruz ki, halkımız da her zamankinden daha fazla Parti yolunda bilinçlenmiştir. Bir iradeye sahip olmuştur. Ve bunu çoğu öncülerimizden bile daha iyi ortaya koyuyor. Biz, şüphesiz bunu yeterli görmeyeceğiz. Yediden-yetmişe kadın-erkek, ihtiyar-genç, her bölgeden, yurt içinden ve yurt dışından hepsinin birliğine gücü oranında, gönülden dua etmekten tutalım, bir haine hançer saplamaya kadar, evinde onu bir hücre gibi kullanıp, yurtseverlik dersini işlemesinden, o aileyi bir savaşım çekirdeğine dönüştürmeye kadar ve yarış olarak her bir aileden bir evladını savaşa seferber etmeye; maddi katkı yapmıyorsa, engin manevi desteği ile katılmaya, en ahlaklı yaşam olarak Parti yolunda yürümeye, bunun sürekli teşvikini yapmaya, yetmişlik ihtiyarlar da güç getiremiyorsa "oğullarım, kızlarım en iyi yol bu yoldur, asla bırakmamalısınız" demeye, çocukların oyun düzeninden tutalım, cenaze törenlerimize, düğünlerimize —hem her şey yurtseverliğe hizmet ettiği anlamda düğündür— bundan başka düşünce kabul etmemekten tutalım, en dini cemaatlerimizin toplantılarına kadar, hepsi eğer yaşantısını ve bunun gücünü kendi birliğinde somutlaştırır ve ifade ederse, konuşturur ve savaştırırsa halkımız, sadece kendisi için yapılması gereken en doğrusunu yapıyor ve onunla ancak ve ancak kazanabilecektir. Kazanmak için mutlaka böyle yapmak zorundadır. İşte önümüzdeki dönemde halkımız her zamankinden daha fazla bunu böyle kavrayacak, böyle anlayacak, böyle kavratmaya çalışacaktır ve kavramayana, arasında gözünün bebeği de olsa yer vermemeye temel bir ahlaki ilke sayacaktır. Kurtuluşun ancak bu olduğunu görecek ve gerçekten başka hiçbir nedenle, hiçbir gerekçeyle bütün bir yaşamın gölgelenmesine başka yaşamların dayatılmasına rıza göstermeyecektir. Halkımız bunu göstermelidir. Çoğunca düşürülmek istenen, çoğunca uzaklaştırılmak istenen bu konumun ilk defa önüne çıktığını, büyük direnişimizle bunun mümkün hale geldiğini görmeli tümüyle yürekten katılmalı ve çabasını bunun için sergilemelidir.

Gerillamıza bir-iki söz daha söylemek gerekir. Bu silahın bütünsel anlamı, bütün bu anlatımların içindedir. Bu silah, salt bir askeri silah değildir. Salt bir vurma-kırma silahı değildir. Fiziki tasfiye silahı da değildir. Bu silah gerçekten şerefin sembolüdür. Ahlaklı yaşamın, birliğimizin, politikleşmemizin, cesaretin, fedakarlığın ve elde ayakta toplanıp, tutulabilecek ne varsa, hepsinin temsilinin ta kendisidir. Hepimizin bütün çabalarının bir sonucu, bir özetidir. Bütün bilimin, bütün gelişmemizin içinde odaklaştığı en aydınlıklı, en değerli varlığımızdır. İşte bunun temsilcisi olmak, bunun yaşamını temsil etmek, bu nedenle çok önemlidir. Orada yalnız bir kişi yaşamıyor, orada yalnız bir kişi savaşmıyor, orada savaşan bir halktır, orada savaşan Partinin bütün değerleridir. Orada fışkıran bir kişinin umudu değildir, olumsuzluk da kişinin olumsuzluğu değildir, oradaki umut, coşku, kararlılık, eylemlilik tamamen bir halkın kendine gelmesidir, bir halkın savaşımına katılmasıdır. Şehitlerimizin savaş gücü halindeki komutasıdır. Oradaki olumsuzluk, bize köleliği yakıştıran, bize eskiyi yakıştıran ne varsa onun hortlatılmasıdır. Bir kişinin değildir, kesinlikle! Eğer bunlar böyleyse, o zaman olumluluk için savaşın doğru yaşanması ve gerektiği açıktır. Hiç birimizin, hiçbir gerekçeyle en ufacık bir olumsuzluğu yansıtmayacağımız da o denli açıktır. Dayandığı politik çerçeve, dayandığı parti, dayandığı halk, dayandığı tarihi süreç önündeki canalıcı görev, bunu şart kılıyor.

Dostlar dünyası herhalde gerçeğimizi her zamankinden daha fazla farketmeye çalışacaktır. Ve gerçekten halkımız inkara, yutulmaya layık değil, insanlık ailesine kazanılmaya layıktır. Ve hem de sömürüye bulaşmamış, kitli bir suça iştirak etmemiş, insanlığını yaşamaktan başka hiçbir şey yapmamış, ama bunda başarılı olmamış, dolayısıyla dünyanın belki de en insani ve insanın muhtaç olduğu temel değerleri kendi kurtuluş mücadelesinde ortaya çıkarmasını bilecek bir halk olduğunu da görecektir. Ve öyle kabul edecektir ki, bu da insanlık için az bir kazanım değildir.

Kendilerine karşı her zamankinden sorumlu olduğumuz ve yaşamlarını yaşayan gerçek komutanlar olarak anmamız gereken şehitlerimiz için ve özel olarak da 1988'in şehitleri için bu dönemi kazanacağız.

Başlangıçları olarak onları anarken, daha çok da onların bu dönemin kazanılmasının gerekçeleri olduklarını ve bizzat dönemi kazananların şehitlerimiz olduğunu iyi bilince çıkarmak, anılarını da ancak bu dönemi kazanmakla yaşatacağımızı ve yerine getireceğimizi bilmek büyük önem taşıyor.

Şehitler üzerine biz başlangıçta çok şey söyledik, anılarına kapsamlı değerlendirmeler yapmaya çalıştık. Artık günümüzde bunu bile yetersiz görüyoruz. Onlar artık eylemimizde konuşmalı, onlar artık çözümlenen, kararlaştırılanın uygulanması, pratiği, savaşımın kendisi olmalıdırlar. Şehitlerimiz en çözümlenmiş, dolayısıyla karar olmuş gerçeklerimizdirler. Çözümleme ve karardırlar, dolayısıyla uygulanması gereken gerçeğin ta kendisidirler. Çözümlenme ve uygulanma eğer bu kadar onların şahsında somutlaşmışsa, o halde, onlara karşı bizim görevimiz yalnız ve yalnız yaşamlarında kanıtlanan ve kararlılığın uygulanması olabilir. Bunun dışında bir anmayı geçersiz buluyoruz. Neden? İşte yine dönemin emredici hususları, alacakaranlıkta çakan bir şimşek oldular. Işık saçtılar, ölümün karanlık dehlizinden aydınlık geleceğe köprü kurdular. Hiç kimsenin cesaret etmediği doruklara tırmanmada yolaçıcı oldular. İşte bu anlamda bu ilk dönemlerde onların yaşamını bütün yönleriyle ele alıp, bu yaşamlarının anlamını tahlil etmek ve bazı sonuçlar çıkarmak doğruydu, yerindeydi. Biz onu yaptık.

Büyük şehitlerimiz için verdiğimiz bazı sözler vardı. İlk büyük direniş şehitlerimizden Haki KARER'in anısına dedik Parti ilan edilecektir, yapıldı.

Mazlum, Hayri, Kemallerin anısına 12 Eylül faşizmine karşı en büyük kararlılık, direniş gerçekleştirilecektir, o da gerçekleştirildi.

Mahsum KORKMAZ'ın anısına gerilla geliştirilecektir dedik, bugün o söz de gerçekleşiyor. Biz bir söz daha vermeliyiz; bu da, genel

olarak şehitler, özel olarak da 1988 boyunca ve günümüze kadar ve olasıdır yarının, öbür günün şehitleri de olabilir, onların anısına da en fazla layık olmanın sözü olacaktır. Bu söz, yakın dönemin zaferle kazanılması sözüdür. Hiç uzun yazılar yazmaya gerek bile yoktur. Buna fazla bakmayacağız bile. Bu da yapılır, ama esas yapılması gerekenin özü, onları böylesine bir döneme sığdırmak, onları böyle bir dönemin ruhu, cesareti, emri, ustalığı, sürekli denetleyicisi olarak görmek ve değerlendirmektir. Ve unutmayalım ki, 1988 gerilla mücadelemiz ve bütün olarak da ulusal kurtuluş mücadelemiz, dolayısıyla halkımız ve Partimiz açısından bir kader yılıydı.

Düşman, faşist imha kararlılığını tam zafere götürmek isterken, 1988 direnişçiliği de işte bunu boşa çıkarmanın özel, kendi içinde anlamı çok büyük olan, özgürlük şahadetliğinin özünü oluşturduğu görkemli bir direnişçiliktir. 1988 direnişi gelişmeseydi ve onun sonuçları bugüne taşırılmasaydı, gerçekleşecek olan sadece özel savaşımın bazı başarıları değil, hakkımızdaki en tehlikeli hüküm olan —en yok edici hüküm olan— faşizmin imha kararıydı. İşte bu karar boşa çıkarılıyor, Neyle? Esas itibarıyla silahlı direniş, gerilla savaşımıyla, dolayısıyla biz bu direniş şehitlerimizin anılarını yaşatırken, başta gerillamız olmak üzere, sarsılmaz, sürekli gelişen, zafer üstüne zafer kazanan, bütün eksiklerinden, boş pratikçilikten tutalım, her türlü kuralsızlığa kadar, bütün bunlardan kurtulan bir konumun sahibi olmak zorundayız. Bunun için de olumlu olarak bugün vardığımız ve şehitlerimizin de adeta emrettiği türden, fırtına gibi esen bir gerilla olmak, uygulama gücü olmak, bu anlamda Partinin direniş çizgisinin militan bir temsilcisi ve uygulayıcısı olmak, düşmanın bile kendisini şaşkınlıktan kurtarmayacağı, dolayısıyla çok şeyini kaybedeceği bir konumda, onunla savaşmak tek doğru yoldur. Ve kazandıracak biricik yöntemdir. Sadece şehitlerimizin anısı değil, bununla birlikte büyük zindan direnişçiliği de her türlü nitelemenin üstündedir. Ve büyük bir yaşamı temsil ediyorlar. Faşizme karşı zindan koşullarında savaşarak insanlık onurunu, halkımızın şeref ve onurunu, Partimizin en değerli evlatları olarak yaşıyorlar. Onların da beklentilerine verilecek en uygun karşılık, fırtına gibi esen bir savaşçılıktır. Halkımıza —her gün görüyorsunuz— hayvanlara bile uygulanmayacak muamele dayatılıyor. Bu çılgınlığın en son noktasıdır. Ve halkımızın nefreti ilk defa bu kadar gelişebiliyor, ona da karşılık vermenin biricik yolu, bu fırtına türü savaşçılıktır. Bu ne demektir? Bu, bütün çözümlemelerde açığa çıkartılıp giderilmesi gereken, ayrıca bizi tamamen güçlendirecek olan özelliklere sarılmak, yeniden yaratıcı başlangıçları yaratmak, onu bütünüyle yaşamak demektir.

Bu somutlaştığında sadece gerillanın gelişimi olmayacaktır. Halkımızın ayaklanması, her türlü eylemliliği olmayacaktır, bu topyekün ve her zamankinden daha fazla kendimiz olduğumuz, kendimizi kazandığımız, asırlık kayıplarımızın kazanılmasının nasıl olduğunu gördüğümüz ve uygun adımlarla kazanmayı bildiğimiz ve bundan da vazgeçmemek için dersimizi tam aldığımız ve bir daha asla o lanetli durumlara uğramamak için iyi belirlediğimiz bir dönemin, bir halk kahramanlığı döneminin yaşanması olacaktır.

Mutlaka yine hatalar olur, ama hiçbir zaman bu şanlı görevin yerine getirilmesinden bizi alıkoymayacaktır. Yine kayıplarımız olacaktır. Bunlar sadece ve sadece daha fazla kazanmamıza hizmet edecek, bizi ona zorlayacaktır. Eksiklik, hata ve kayıpların içinden dersler çıkarılacak ve bunlar bizi mutlaka daha fazla başarılara götürecektir. Böyle ele alırsak; hatadan da, eksiklikten de, kayıplardan da korkmayız. Korkumuz bu tür olumsuzluklardan ders almama, gafleti yaşama, kayıplar önlenebilecekken, bunları önleyememe hususundadır. Tarihi önderlik konumumuza, kahramanca çıkışımıza uygun olmayan tutum ve davranışlar içine girme konusundadır. Bunlar sergilenmeyecektir. O halde, başta Partimizin bütün değerli militanları, çalışanları, olmak üzere bütün halkımız bugün her zamankinden daha fazla yetkinleştirdiği, eline aldığı, anlamını çok iyi kavradığı bu yepyeni Parti, Cephe ve Ordu silahıyla savaşacak ve kazanmasını bilecektir.

Biz şimdiye kadar bütün gücümüzle bunu yaşamaya, yaşatmaya çalıştık. Şüphesiz bundan sonra da yapacağımız daha fazla, hem de artmış tecrübemizi, olanaklarımızı iyi kullanarak bu görevi sürdürmek olacaktır. Ne dış engeller, ne iç engeller bizi bu yoldan alıkoyabilir. Hiçbiri alıkoyacak durumda değildir. Hepinizi tekrar bu konuda uyarmak isteriz, biz, bu konumumuzun ve her değerimizin sıradan taraftarlarımızdan tutalım, en yüce şehidimize, şehitlik değerimize kadar sıradan bir dostluktan tutalım, halkımızın bugünkü engin desteğine kadar anlamını çok iyi bildik, ama yine de bunu, bir kişinin rolünü nasıl en iyi yerine getireceğini her gün, her saat düşünerek bu konuma getirdik.

Biz, önderlik gerçeği doğru kavranmalı, doğru uygulanmalıdır derken, bu sadece ne bir şahsın hayat hikayesidir, ne de sadece bazı manevi kuvvetleri atfederek veya çabayla, emekle, sanki ilişkisi yokmuş gibi değerlendirerek, sadece övücü yaklaşımlarla veya herhangi bir geleneksel değerlendirme tarzıyla kavranılıp uygulanacak bir konum değildir. Kaldı ki, biz kendimiz bir önderlik yaratmak istiyoruz. Halen tam oldu, bitti diye bir iddiamız da yoktur. Ve buna tenezzül de edilmez, yapılması gereken bunun doğru kavranışını ve uygulanış biçimlerini ortaya koymaktır. Bir emekçi gibi gece-gündüz amansız olarak bunun peşindeyiz. Bize göre emeğe en büyük saygı, doğru bir önderliği gerçekleştirmektir. Kavramda onu yaşamak, onu uygulamada gerçekleştirmektir.

Biz bununla uğraşıyoruz, dolayısıyla kendimizde olduğu kadar, bu faaliyetin içinde yer alan herkese de bunu yaşatmaya, gerçekleştirmeye çalışacağız. Bu, bu gerçeğin özgül yanıdır. Onun için aldatıcı, yanılgılı yaklaşmamak, herhangi bir önderlik kavrayışıyla da sürece yaklaşmamak gerekiyor. Ne şahsımızda bunu tamamen görmek, "budur, oldu-bitti" demek ama, ne de büyük bir inşa çabası vardır, bizzat yürüttüğümüz bir çaba vardır. Bunu ya övücü ya da kendine göre yerici veya geleneksel otorite anlayışlarıyla, hatta günümüzde birçok alanda geçerli önderlik anlayışıyla karıştırmamak gerekir. Gerçeklerimiz özgüldür, özgündür. Önderliği de biraz öyle geliştirmek zorundadır. Biz bunu biraz yansıtmaya çalışıyoruz. Dolayısıyla kavramaya, yaşatmaya, gerçekleştirmeye büyük özen göstermeniz gerekir. Kendiniz için, bu sanatta bir adım daha ilerlemek için bu şarttır. Çünkü buna siz hem mecbursunuz, hem de kendinizi layık görmelisiniz. Kendim bu sahayı zaman zaman işgal etmeye çalışırken, en büyük zorlukları duyuyorum. Çünkü çok büyük sorumluluk ister. Çünkü tamamen kendi kendine hakim olmayı, her bakımdan doğruyu, iyiyi güzeli yaşamayı şart kılar. Onun için kolay değildir, onun için büyük dirayet, olgunluk, bütün değerleri ne pahasına olursa olsun temsili ister. Yok, kendimi şöyle değerlendirdim, şöyle yaklaştım, diyemeyiz. Hayır! Bu rolden kaçınılmadığı için hepinizden daha zor durumda olduğumuz halde, niye yaşamaya çalışıyoruz? Kaçınmak, başka türlü yaklaşmak bir yol olsaydı, herhalde onu bizden daha fazla beceren olmazdı. Başka çıkış yolları olsaydı, bu kadar bu işin başında olan bir kişi, o yollara sapardı, dolayısıyla sapmaya, başka türlü kavramaya, yürümeye hiç birimizin hakkı yoktur.

Bu önderlik gerçeği, bir tarih emridir. Yeniden kendimizi kazanmanın vazgeçilmez gereğidir. O açıdan hem de kendimize yakıştırmaya, kavramaya, yaratma ve sonuna kadar gerçekleştirmeye mecburuz. Hiç kimse geçmiş özelliklerim şöyle, yetişme tarzım böyle diyerek, emredici bu konuma ulaşmamızı savsaklayamaz. Gereğini yerine getirmemezlik edemez.

Her şeyden önce halkımızın bağımsızlığı en önce kendi kişiliğimizde gerçekleştirilmelidir ve bunun da önderlikle mümkün olduğu bilinerek önderler gibi yaşamayı bileceğiz. Bu asla, örneği çokça görülen, sadece bir buyruk verme değildir. Büyük hizmettir, biz buna örnek olmaya çalıştık. Kendini düşürmemedir. Halk kollektivizmini en yüce aşamada yaşamadır. Onun bilincini, onun gözü-kulağı olmasını bilmedir. Bununla biz insanlığımızı kazanacağız, önderliğin temel dersi budur.

Biz, biraz vermeye çalıştık, siz daha fazlasını özümsemeye çalışmalısınız. İnsanlık kavgasını başka türlü kazanamazsınız. Bu tümüyle toplum gerçeğinin incelenmesi, halkların bütün engin tecrübelerinin incelenmesi bizi bu noktaya getiriyor ve böyle yaşayıp kazanmamızın zorunluluğunu dayatıyor.

O halde; her zamankinden daha fazla aydınlanmış yolda ve Parti-Cephe-Ordu silahıyla silahlanmaya, savaşmaya yetkin olduğumuz, zorunlu olduğumuz, o denli de onurla ve zaferle kapatmak, kazanarak ve taze başlangıçlar yapmak için en coşkulu yaşam dönemlerinden birisi haline getirmeniz gereken ve bunu bütün Partimizin militanları, sempatizanlarıyla, halkımızın bütün sınıf ve tabakalarıyla yakın geçmişte geri kalmış, sapmış ama, bu görkemli döneme katılma iradesini gösteren, daha dün bizi kötü gören, kötü göstermek isteyen, hatta karşısında görenler de, eğer böyle bilinç, iman tazelerlerse, onların da bu halkın saflarında, içinde yerleri olduğuna, dostlarımızın da bizi böyle tanımaya ve dostluklarının gereğini böyle yapmaya, bu tarzda, bu vahşi barbar faşist rejimin bize layık gördüğü ve hiçbir gerekçesinin olmadığı, bilakis insanlığın bir yüzkarası durumuna son vermek için emredildiği gibi savaşmaya ve kazanmaya çağırıyoruz.

Böylece devremizin sonuna gelirken; temelinin iyi atılması gereğine büyük önem verdiğimiz ve inandığımız bir sonuca ulaşmış bulunuyoruz. Bu devreyi böyle yaşayan sizler, devrenin bütün içeriğinde olanca açıklığıyla dile getirdiği gibi, dönemin üzerine doğru yürümeye en hazırlıklı, en iddialı bir konuma gelmiş bulunuyorsunuz ve gerçekten Partimizin tarihinde denebilir ki, nicelik ve nitelikçe en kapsamlı hazırlık bu devrede yaşanmıştır. Sizler bunu yaşama şansına ulaştığınız gibi, bunu en tarihi bir dönemin içinden geçerken ve de önümüzde en vazgeçilmez, çok onurlu, görkemli yaşanarak kazanılması gereken bir görev döneminin başlangıcında yaşadınız. Size, bütün Partiye, halka olduğundan daha özgül bir görev düşmektedir. Bu, bütün bu belirlenenleri hayata geçirmenin, en şanslı, şanslı olduğu kadar zorunlu ve onurlu görevdir. Burada sözler verdiniz, antlar içtiniz, bunun anlamı, görevi kazanmadır. Bunun anlamı döneme arzulandığı, belirtildiği ve emredildiği gibi fırtınalı, çok ustaca girişi ve gelişmeyi gerçekleştirmeyi sağlamaktır. Bu görevinizi gerçekten yerine getirmede, örnek bir rol sahibi olmanız için eskiye oranla hem çok gerçekçi, hem de buna yine epey yetkin hale gelmiş bir konumda bulunuyorsunuz. Savaşa bu konumda girişiyorsunuz.

Aynı zamanda yılın ilk hamleci devresidir. Tarih biraz daha hızlı ve de lehimize gelişeceğe benziyor. Yalnız benziyor da değil, bunun gerçek olması için de, öncü yaklaşımı içinde olan ve bu anlamda ulaşacağı bütün görev alanlarına bu yüce emirleri taşımakla mükellef olanlar bilmelidirler ki, sıradan bir devrimci görevle değil, çok yönlü başarma olanakları çok fazla, özgürlüğe tırmanmaktan, kazanımları sürekliléştirmekten, bunun için çok sayıda insanımızı bu hamleye katmaktan, özgürlüğü bu biçimde kavramaktan ve mutlaka başarmak için gereklerini yerine getirmekten sorumludurlar. Şimdiye kadarki noksanlıklarınız, yetmezlikleriniz, verdiğiniz sözler temelinde giderilmek durumundadır. Fazla engel de yoktur. Düşmanı, düşmandan daha iyi tanıyorsunuz, eskisi gibi düşmana yanılgılı yaklaşım da aşılmıştır. Savaş tarzımıza daha yatkınız, kaba hatalar zor yapılır, doğru çalışma esasları çok belirgindir. Bunlar bizim için görevlerimizi başarmada iddialı olmamızın açık gerekçeleridir. Geçen devrelerden de 1987 başlangıcı, 1988 keza aynı Bahar Atılımını gerçekleştirecek devrelerle biz yakından ilgilendik. Ortak bir çalışma içinden de geçtik. Şüphesiz kutsal ulusal direnişimize, Partimizin önderliğine yaraşır bir biçimde savaştılar, önemli bir kısmı şehit düştü. Ama yine mutlaka vermemiz gereken sayıda idiler diyemeyiz. Yine, hak etmediğimiz kayıplar, çok kazanabileceğimiz durumlar vardı. Bunlar da kaderdi denilemez. Yine çok sayıda insanımızı yanımıza çekebilirdik ve saflarımızda önemli bir gelişmeyi yaşayabilirdik. Bunlar elimizdeydi, bunlar yeterince yerine getirilemediği için üzüldük. Böyle yapılmamalıydı. Biraz daha kararlaştırdığımız, planladığımız gibi hareket edilmeliydi. İşte buradan çıkaracağımız önemli bir ders vardır. Bu seferimiz bizi bir daha böyle bir sonucu yaşamaktan alıkoymalıdır. Dolayısıyla böyle kaybedilmemeliydi. Bu kadar sayıda kayıp verilmemeliydi. Önümüzdeki dönemde kayıplar yerindedir, kazanımlar azami sağlanmıştır, militan bu konuda, rolünü layıkıyla oynamıştır demek için bu devremiz yine çabasını Parti tarihimizde en özgün olarak yansıtabilmeli, hayata geçirebilmelidir.

Bu temelde, bizlerle geçekten kendi mücadele tarihimizde de çok önemli bir aşamayı ifa ettik. Hepimizin birbirimize sorumlulukları daha derinlik kazanmıştır; birimiz hepimizi yaşarız; hepimiz birimizi yaşarız. Bu aynı zamanda halkımızın büyük bir direniş ve birlik ruhu olmuştur. İnanıyoruz ki, tamamen sizin de yaşadığınız gerçeklik budur. Bu temelde önümüzdeki döneme yürümenin daha ayrıntılı hazırlıkları içindeyiz. Bunun için; biraz daha dönem üzerinde yoğunlaşacağız. Plan, tasarı gücümüzü geliştireceğiz, buna da azami dikkat gösterilecektir. Bütünüyle ulaşmaya çalıştığımız sonuçları, değerlendirmeleri yeniden, nüfuz ederek, kendinizi güçlü çıkarmak için daha fazla hatalardan, kabul edilmezliklerden arındırarak, olumlu sonuçları daha fazla yakalayarak tamamlamaya çalışacaksınız. Bu mümkündür ve burada bu kısa süre içinde sağlanmalıdır. Doğru bir inceleme tarzınız olmalı, kendinizi bireysel ve grupsal bütün faaliyetlerde en verimli kılmanın konumu içinde olmalısınız. Biz, elden geleni yaptığımıza inanıyoruz. Sizler de elinizden geleni yapmalısınız. Sadece savaşırım sorusunu çözümlemiş olarak değil de, kendini, savaşı uygun tarzda en yerinde taktiklerle yürüteceğim noktasında ikna etmelisiniz ve şimdiden yaşamınızın bir deneyim olduğunu bilip, bunun için bu deneyimlerle her gün daha fazla bu savaşım gerçeğine kendinizi yakınlaştırmalısınız. Unutmamak gerekir ki, savaş bir oyundur, bu da aynı zamanda bir plan işidir. Önceden öngörmektir, olası aleyhimize gelişebilecek durumları öngörerek, çeşitli dönemlerde —bu eylem de olabilir— gidişatı lehimize çevirmektir. Bunlar hep görevlerimizdendir. Bütün bunlar için veriler size sunulmuştur. Kaba bir bilgilenmesini değil, daha çok pratiğe özgü sonuçlarını almak için çalışma tarzınız en çok üzerinde durulan husustur. Dönemi zaferle kapatabilecek noktaya getirebilmek için biraz daha kendinize yüklenin, özümseyin davranışlarınıza, üslup ve hitabetten tutalım, yürüyüşünüze kadar dikkat edin, her adımınızı planlı atmaya özen gösterin. Yalnız kendiniz için değil, başta sorumlu çalışma biriminiz olmak üzere, elinizin ulaşabileceği bütün görev sahalarına önerilerinizle, yetkiniz varsa emirlerinizle, onları doğru bir konumda tutmaya ve bunun doğru bir Parti tavrı olduğunu, bundan asla vazgeçmemek gerektiğini kavratmaya, egemen kılmaya itina göstermelisiniz. Bunun da önemli bir örgütsel görev olduğunu bilerek hayata geçirmelisiniz.

Yine, inanıyoruz ki, çok kapsamlı dersler verilmiştir. Bütün sonuçları bir öneri, bir emir olarak görecek, onu yalnız bir öğrenci olarak değil, halkımızın bir öğretmeni olarak özümsemeye ve uygulatmaya çalışacaksınız.

Yoldaşlığımız bu temelde gelişecektir. Biz, her zaman üstün başarılarla geleceğimizi yaratacağımızı çok iyi biliyoruz. Ve devremizin ana planlamaya aldığı, onun taktik önderliğini sizlere tebliğ ettiğimiz gelecek Kongremize kadar biz bu dönemin özünde bu devrenin yer aldığı ve onun önderliğinde kazanılması gerektiği biçimindeki belirlemelerimize sadık kalıyoruz. Her zamandan daha fazla yakın geleceğe hakim olmanın ve Parti politikasını buna hakim kılmanın engin çabası içindeyiz. Bunu, birlikte ideolojik, politik, örgütsel, askeri değerlendirmeye tabi tuttuk. Ve bunun da gerçek bir yoldaşlık bağı olduğunu gördük. Hepinizin söz vermesi ve kararlılık durumu kesindir. Bundan kuşku yoktur, bunu ne tartıştık, ne de buna hakkımızın olduğunu söylüyoruz. Ama, doğru pratik için biz çok konuştuk ve bunu da yapmak için birçok yükümlülüklerimiz vardır. Birlikte yapmaya çalışacağız ve başaracağımıza inanıyorum. Bu temelde bundan sonraki bütün çalışmalarınızda üstün başarılar diliyorum.

31.01.1989

PKK GENEL SEKRETERİ ABDULLAH ÖCALAN YOLDAŞ DEĞERLENDİRİYOR

DEVRİMCİ VURUŞ TARZI KAHRAMANCA OLMALI

21-28 Mart tarihleri PKK III. Kongresi tarafından KAHRAMANLIK HAFTASI olarak kabul edildi. Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin tüm kahramanlarının anıldığı bu hafta vesilesiyle, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın kahramanlık üzerine yaptığı değerlendirmeyi yayınlıyoruz.

Yiğitlik kavramını da biz zaman zaman ele aldık. Bugün bu konuyu daha da açma gereğini duyuyoruz. Yiğitlik, kahramanlık, mertlik her ne kadar genelde moral ve ahlaki kavram gibi ele alınsa da, bizde çok ciddi siyasal kavram haline gelmiştir.

Bir de, bir halk kahramanlığı seviyesine çıkarttığımız bir pratiğimiz var. PKK'nin pratiği, eşine ender rastlanan bir kahramanlık, aynı zamanda da yiğitlik ve mertlik pratiğidir. Bu açıdan PKK'deki yiğitlik, olağan, herkesin cesaret edip sergileyebileceği bir yiğitlik değildir. Onu, insanlık tarihinde yerli yerine oturtmaya çalışıyoruz. Ve inanıyoruz ki, PKK'de şahlanan yiğitlik, insan yeteneklerinin azami derecede bir ifadesidir. İnsan soyunun, amansız bir baskı gücüne, hatta doğa amansızlığına karşı, günümüz ölçülerinde olsun, hatta tarihte ortaya çıkmış insan eyleminde olsun, sergilediği fedakarlık ve cesaret ancak kahramanlık tabiriyle değerlendirilebilir. Bundan aşağısı, kesinlikle gerçekçi değildir. Birçok nedenden dolayı bu böyledir. Bir halkın yüzlerce yıl, her şeyiyle tarih sahnesi dışına itildiği ve günümüze doğru geldiğimizde, bu uçurumun kapatılmasının neredeyse olanaksız görüldüğü ve bu olanaksızlığın halkın neredeyse bütün fertlerince bir kader olarak kanıksandığı, sonuçlarından kurtulmanın ise imkansız olduğu biçiminde bir genel yargıya ulaşıldığı; "Biz kim, kimlik kim, özgürlük kim?" diye bunların adını bile ağzına almaya cesaret edemediği, dolayısıyla herkesin adeta, vebadan kaçar gibi kendi gerçeğinden kaçtığı bir halk gerçekliğinde böylesine korkunç bir zemin üzerinde ulusal kurtuluş için savaşmaya cesaret etmek açık ki, kahramanlığın alasıdır. Yine, düşmanın her gün "yaklaşırsanız yanarsınız, geçmişinize bakın, başınıza gelecek olanları kestirin. Uçaklarımız, tanklarımız vardır. Sizin neyiniz vardır? İttifaklarımız, paramız, her şeyimiz vardır. Sizin yoksulluktan başka neyiniz vardır?" deyip, nispetsiz bir konumda olduğunu, sürekli haykırdığı, hakkın-hukukun ve mazlumun yanında yer alması gerekenlerin buna itibar bile göstermedikleri, "var mısın, yok musun, yardıma ihtiyacın var mıdır?" demeyi dahi akıllarına getirmedikleri bir dönemde, bu zor koşullarda gerçekten cep delik, cepken delik, kendimizi bir çobana bile kabul ettirmekte çok zorlandığımız, nereye gidersek gidelim kapıların yüzümüze kapatıldığı, bir umutsuzluk ortamında ulusal kurtuluş doğrultusuna girmek, çok açıkça görülüyor ki büyük bir cesaret, fedakarlık işidir. Bunun için olağanüstü bir gayret gerekir, eğer, birisi "çılgın" değilse ve kendini "yitirmemişse" bu işe girişmek zorundadır. Çünkü bu, aynı zamanda büyük bir bilinç işidir. Hem de kimsenin aklına getiremeyeceği kadar büyük bir bilinç! Bu bilinci edinmek için bile, en azından bir o kadar cesaret ve çaba gerekir. İşte böylesine bir yola yönelmek, kahramanlıktan başka bir anlama gelmez! Hele hele böylesine bir dönemde ancak, bir halkın milyonlarcasının cesaret edebileceği, dolayısıyla omuzlayabileceği çok ağır ve büyük bir davayı, bir şehit adayımızın omuzlaması ve sömürgeci ordulara karşı, ancak savaşan bir halkın olabileceği bir konumu, bir şehidimizin yaşaması, tamı tamamına yine kahramanlık kavramına girer.

Yine bu dönemlere, halkların tarihinde ender rastlanır. Bir örnek verirsek: Yunanistan tarihinde antik dönemde bir kahramanlık çağından bahsedilir; bunun anlamı uygarlığa ilk adımı atmadır. İnsanın doğa güçlerinin esiri olmaktan çıkıp, her türlü rastlantıya bağlı olan ve toplum gücü haline gelmenin sancılarını çektiği bir konumdan uygarlığa geçmesidir. Uygarlığın şafak vaktinde yapılan yeni bir doğuştur. Böyle bir dönemde elbetteki atılan bütün insanlık adımları kahramanca olur. Dolayısıyla bu çağa da kahramanlık çağı adı verilir. Bunun insanlık tarihine yansıması çok güçlüdür. Günümüze kadar gelen heykellerde, edebi eserlerde, insan dimağını daha o zamandan meşgul etmeye başlamış felsefi sorunlarda dinsel yaklaşımlarda, hatta denilebilir ki, temel uygarlık kavramlarında kendisini göstermektedir. Bu insanlık tarihinde büyük bir adımdır. Bütün insanlığın gelişmesinde etkili olmuştur; dolayısıyla kahramancadır.

İslamiyetin de ilk doğuşunda buna benzer kahramanlıkları vardır. Muhammed kendini zor-bela Mekke'den Medine'ye atmıştır; eğer bir gün daha fazla Mekke'de kalsa, aslında saldırı ile komploya uğrayıp gidecektir. Hatta yoldayken, dinlendiği mağara bile basılır. Mağaradadır, ama ihtimal vermezler, "böcek ağları vardır, oraya girmez" denilir. Ve bu kadar ucuz kurtulur. Daha sonraki yıllarda ordularının üç kıtaya yayılmasını düşünün, ama başlangıç böyledir. Medine'de yapılan ilk eylem nedir? O, Bedir Savaş'ıdır. Bu savaş aslında bizim bugünkü militanlarımızdan bile fazla ileri olmayan ve zor-bela derlenen birkaç kişiyle başarılır. O zamanın yerleşik çıkar sahipleri olan tüccar kesiminin bir kervanının Medine yakınlarından geçtiği haber alınır ve yolu kesilip saldırılır. Bu aynı zamanda ilk soygun eylemidir. Kervan vurulur, ve malları ganimet olarak İslamiyet adına kamulaştırılır. Böylece İslamiyet ilk defa bir maddi güce kavuşur. Ve bir zaferin verdiği heyecanla o, Mekke'den çıkışın yarattığı gerginlik, yerini güvene bırakır. Bu, ayetlere, surelere konu olur. Fakat olayın özü böyledir. Ve daha sonraki "gazve"ler bundan cesaret alınarak geliştirilir. On yıllık gibi kısa bir sürede dönemin en güçlü imparatorlukları olan Bizans ve Sasani İmparatorluklarına, "gelin İslamiyete girin" çağrısı yapılır.

Şimdi, bizim bir-iki belediye başkanını bile çağrıyla saflarımıza çekmekte ne kadar yetersiz kaldığımızı görürsek, imparatorları boyun eğmeye davet etmenin ne kadar büyük bir olay olduğunu daha iyi anlarız. Kaldı ki, daveti kabul etmezse arkasından İslamın kılıcı gösterilir ve bu sefer ya İslamiyeti kabul edeceksiniz, ya da "vurun kafire" denilir. Üzerine saldırılır, İslam devrimi zorla dayatılır. Bu dönem de bir kahramanlık dönemidir.

Halen bizde, hepimizin cenkler biçiminde az-çok aşina olduğumuz

savaş sahnelerinin hepsinde geçerli olan kahramanlıktır. Eski "cahiliye" çağında, Arabistan çölünde bütün insanlığı etkileyecek olan uygarlığı bir adım daha ileriye götürecek, büyük bir çağın temeli atılıyor, dolayısıyla eylemcileri çok ataktır. Öze sarılışları gerçekten heybetlidir. Ve bir "kafirin" üzerine gittiklerinde, dergaha "illahe-ilallah" çekersin, Müslüman olursun, "ya kılıçla doğrarım seni." Ülkemizde kaç militanımız bu tarzda "gavur Müslümanlaştırdı?" Ger çekten bir "kafirlik"durumu yaşanıyor, TC'yi yaşamak herhalde "cahiliye" çağının zındıklarından daha iyi değildir. Biz vuruş tarzından bahsederken gerçekten tarihi örnekler göstermeye çalıştık. Militan, haine, işbirlikçiye, köleye yalvarmayı bir devrimci üslup haline getirmez, çünkü bu üslup devrimci değildir. Devrimcinin konumu budur uygulayacaksın deriz. Bu da bizim üsubumuzdur. Elinizde çağın en gelişkin halk silahı olacak ve biz bu silahı doğru kullanmasını bilemeyeceğiz. Bunu kendimize yakıştırmayız. Kahramanlıkla militanlığı kendi özgülümüzde karşılaştıralım. Militanlarımızın henüz çoğunlukla kahramanlık ölçülerine ulaşamadıklarını göreceğiz. Bizce, doğrusu şudur: TC'nin kafirliği, Yunan kahramanlık çağındaki ilkellikten, barbarlıktan, daha az tehlikeli değildir. İsamiyet çağındaki cehaletten daha az tehlikeli, geriletici de değildir. Bunların hepsine fark atar, yine Rus Çarlığı'nın, Fransız monarşisinin kokuşmuşluğundan daha az kokuşmuş, daha az halk düşmanı bir konumda da değildir. O halde, bunun mensuplarına ve işbirlikçilerine yönelik bizim saldırılarımızın dili de kahramanlığa özgü olmalıdır. Kaldı ki, PKK'nin direniş pratiği ayakta olan, kabul gören, onaylanan, yol aldıran kahramanca tarzda olan bir pratiktir.

Büyük zindan şehitleri, dağlarda en amansız koşullarda son nefeslerini direnişle geçirenler, yaşamlarını bütün eski düzeniyle ilişkilerini bir çırpıda kopartanlar, benlik davasını bir çırpıda yerle bir edenler, kahramanlara özgü bir yaklaşımın sahipleridirler. Bize böylesine bir yaklaşım gerekli midir? Evet, hem de çok gereklidir. Nedenlerini koyduk, bütünüyle yönelmemiz gereken doğrultu kahramanca bir atılım doğrultusudur.

Tarihin benzer konumu yaşayan bütün çağlarında ve bu çağların çözümleyici önder güçlerin de onların içinden çıktıkları halklarda çözümler kahramanca olmuştur. Ve bunların etkileri de uzun tarihi süreçleri, yüzyılları almıştır. Kendimiz için böyle bir çağdan bahsedebilir miyiz? Kesinlikle bahsedebiliriz! Halkımız kendi tarihinde ilk defa proletarya ve ulusal kurtuluş hareketleri çağında, mutlaka bin yıllık köleliği ile hesaplaşarak kahramanca bir atılım ve çıkışın sahibi olmalıdır. Devrim teorisinden, ister günümüz devrimleri, ister tarihsel bütün devrimlerden olsun çıkarılacak biricik sonuç; konumu böyle olan halkın kahramanca adımları atmaya cesaret etmeden, bir halk kahramanlığı dönemini yaşamadan asla özgür olmayacağıdır. Bizim gibi bir halkın durumu sözkonusu olduğunda, bu daha da geçerlidir. Böyle bir dönem yaşanmazsa, halkın kendini tarih sahnesinden tamamen tasfiye olmaktan kurtarması asla mümkün olamaz, giderek tasfiye kaçınılmaz olur.

Halk kahramanlığını hemen sağlamak, çok çeşitli nedenlerden ötürü mümkün olmadığına göre, halkın kahramanlığını bir avuç öncüde temsil etmenin bu kahramanlığa yol açacağı, açığa çıkması için böylesi bir kahramanlık isteyeceği bu denli anlaşılırdır. Halk, ayağa kalkmakta zorlanıyor, bilinci kıt, silahı yok, yol göstereni yoktur. Bu durumda mutlaka birileri silahını kuşanıp halkın önünde fırlayacaktır. Biliyorsunuz ilk savaşlar, öncü kolun savaşlarıdır. Türkler bile Anadolu'yu istila ederken, onlarca yıla sığan öncü savaş kollarıyla, avcı birlikleriyle birçok köyü, kenti düşürdüler. "Ganimettir" dediler, "İslamiyet adınadır" dediler, ama aslında kendi aşiret, kabile ve hanedan çıkarları, hatta ulusal çıkarları için yaptılar bütün bunları. Hem de birkaç yıl değil yüzyılları bulan bir ganimettir bu. Halen kalıntıları vardır. Hatta fırsat bulsalar, şurda-burda bu talancılığı uygularlar. Ve onlar da bu dönemlerini kahramanlık olarak değerlendirirler. Haksızlık temelinde de olsa, başka bir halkın tasfiyesi temelinde de olsa, gerçekten kahramanca bir atılımla yapmışlardır. —Diyeceksiniz, buna kahramanlık mı denir, vahşet mi denir?— Şu anlamda bir kahramanlık içerir; eskiyi aşan bir toplumsal düzenlenişi dayatıyorlar. Daha İslamiyetin bir ilerleme etkeni olduğu dönemi çok sınırlı da olsa kullanıyor. Battal Gazi ve öyle bir sürü menkibe vardır. Bu dönemin Bizans Anadolu'sunda, Bizans kapılarını açmada ortaya fırlayan yiğitliklere verilen addır. Gazi denir ama aslında bu ifade edilmek istenilir. Tabii ki, daha sonra bu, kahramanlık adı altında her türlü çapulculuğa, her türlü haksızlığa, katliamcılığa dönüşmüştür. Bir Hitler'e kimse kahraman diyemez, o en büyük vahşidir. Kahramanlığı da tabii ki, bu vahşi saldırılardan ayırt etmek gerekir. Kahramanlık her zaman daha ileri olanı daha eski olana, daha ileri bir düzeni daha eski bir düzene karşı yaratmada o, düzeni aşmada gösterilen yiğitliktir; işe öncü kol düzeyinde bir keşif birliğinin mutlaka koşturulması gerektiği anda yürütülen savaş tamamen bu nitelikte bir savaştır.

Dolayısıyla halkımız adına bir öncü grubun, bütün tarihsel örneklerde görüldüğü gibi, halkın tamamen tarih dışına itilmek tehlikesinin yaşandığı bir dönemde büyük bir faşist gerici güce karşı ileriye fırlaması, büyük bir kahramanlık olayıdır. Dolayısıyla PKK militanlığının sıradan, benzeri bazı ülkelerde rastlanılabilecek bir militanlık olmadığı, tarihi kapsamı ve halkımızın yaşadığı güncel gerçeklik dikkate alındığında, bunun tamamen kahramanlık seviyesinde bir militanlık olduğu ortaya çıkmaktadır. Kahramanların savaşım tarzı, sıradan askerlerin savaşımından ayrıdır. Hatta sıradan partizanların savaşımından da ayrıdır. Bunu da görmek gerekir. Cesaret göstermeyi, hamle yapmayı, büyük doğruluğun sahibi olmayı, söz ve eylemin içiçeliğini ister; kolay kolay aldanmayan, değil kendini aylarca uğraştıran, kötürüm kılan, düşkünlüğü semtine bile yaklaştırmayan bir tavrın sahibi olunmasını ister. Bu açıdan görkemlidir, olgundur, ve verdiği bütün sözlerinde, attığı bütün adımlarında bir heybet vardır. Öğreticidir, ilham kaynağıdır. O her şey ile savaşan bir silahtır. Büyük zulüm düzenini ilk kılıç darbeleriyle sarsacaktır. Bundan başka türlü olmasının da bu nedenle imkanı yoktur. Vahşi ormanlarda azgın canavarlarla savaşan bir yol açıcıdır. Önü tehlikelerle, uçurumlarla dolu bir yolda düşman, arkasından halkı da düşürtmeden yürüyen ve hedefine sağlam ulaştırıncaya kadar öncü savaşını başarıyla vermesi gereken biridir. Bu durum, kesinlikle bizim için şimdiye kadar olduğu gibi, halen içinde yaşadığımız süreçte de kahramanlara özgü bir savaşım verilmesi zorunluluğunu çok açıkça ortaya çıkarıyor. Sıradan bir savaşçılığı kendimize yakıştıramayız, hele hele salt bir asker gibi savaşmasıyla da yetinemeyiz, bütün yönleriyle duyguda, düşüncede, parti yaşamında ve günlük yaşamda, halkı tamamen yüreğinde ve beyninde hem yaşatan, hem savaştıran bir seviyeye ulaşmayı hedef alıyoruz.

Savaşçı yeteneklerimizi kahramanların savaşçı yeteneklerine ulaştırmamız büyük önem taşıyor. Vuruş tarzımızın, kahramanlığın vuruş tarzına dönüştürülmesine büyük ihtiyaç vardır. Birliklerimizin düzeninin kahramanlık ölçülerinde olmasının birey kadar önemi vardır. Öncü birlikler, kahramanca birlikler olacaklardır. Bundan aşağısının dönemi zaferle kapatmaya, halkın savaşımını, halkın kahramanlığına dönüştürmeye yetmeyeceğini bilecek, öncü birliğini kahramanlar birliğine dönüştürme gereği vardır. Baştan günümüze kadar bu temelde oluşan kahramanlara özgü bir savaşımı, militanlığı esas alarak, Parti hareketimizin, bu nitelikli gelişmesini tamamen yaşamak, herhangi bir sıradan savaşçılıkla yetinmemek, tamamen halk kahramanlığına ulaşmak, halkın ancak kendi büyük eylemiyle, kendisine dayatılan yok olmayı, kapatmasını sağlamak için öncünün kahramanlaşmasını bütün yaşamımızda göstermemiz bunu tehdit eden bu her türlü yetmezliği mahkum etmemiz, savaşım tarzımızı sürekli yoğunlaşan vuruş tarzıyla karşılamamız gerekir. Bunu herhangi bireysel bir marifet değil, halk savaşımızın gücü ve olanakları ile yapabiliriz. Halk savaşımızın bu evresini ve gereklerini yerine getirmek zorundayız. Zorunlu bir evre olarak kavrayıp başarımızın bu temelde sağlanacağını kesin bilmeliyiz. Ve böyle savaşan kahramanlar topluluğuna ulaşmak için hepimiz elimizden geleni yapmalıyız.

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ, FEDERAL ALMAN DEVLETİNİN SALDIRILARI VE PKK DAVASI

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

II. BÖLÜM

İKİ SAVAŞ ARASI DÖNEMDE ALMAN-TÜRK İLİŞKİLERİ

Alman ve Türk egemenleri sınırlarını genişletmek için girdikleri savaştan yenik olarak çıktılar. Böylece savaşla elde etmek istedikleri yeni toprakları ele geçirme istekleri de yarıda kaldı. Savaşın sonuçlanması her iki devletin egemen sınıflarının yenilgisinin de ilanı oldu. Ama, bu durum her iki egemen sınıfın hülyalarını gerçekleştirmekten vazgeçtikleri anlamına gelmiyor. Savaş yenilgisi, gerek Türk, gerekse de Alman egemen sınıflarındaki yeni topraklar ele geçirme isteklerini daha da kamçıladı. İki savaş arası dönem, işte bu isteklerin gerçekleştirilmesi için yeniden girişimleri sürdürdükleri bir dönemdir.

I. Dünya Savaşı sonrasında dünya çapında önemli değişiklikler de meydana geldi. Bu değişiklikler, Alman ve Türk egemenlerinin ilişkilerine de yansıdı. 19. yy. sonlarında kurulan ilişkinin bir benzerini, her iki gücün yeni koşullarda sürdürmesi mümkün olmadı. Ama, her iki egemen sınıf da birbirlerinden öyle çok uzak da değillerdi. İlişkilerini bir savaş ortaklığına dönüştürmemiş olsalar da, ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel ilişkiler 19. yy. sonlarındakini de aşmıştı. Savaş sonrasında Alman emperyalizminin Türkiye'ye yönelimi daha bir yoğunluk kazanmıştı.

Savaş sonrası değişen koşulları, Türk ve Alman egemen sınıflarının içinde bulundukları durumu, bu dönem ilişkilerine yön veren ortak çıkarları daha iyi görmek açısından izah etmekte yarar var.

Savaş sonrasında Türk ve Alman egemenlerinin durumu

I. Dünya Savaşı sonrasında Çarlık Rusya'sı toprakları üzerinde yeni bir devletin, proletarya diktatörlüğünün yükselişine tanık olundu. Bu, dünya çapında iki sistemin, sosyalist ve emperyalist sistemin doğuşunun da başlangıcı oldu. Lenin önderliğinde Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin kurulması, yeni bir çağın doğuşuna da yol açtı. Ekim Devrimi'nin etkisi, sadece Çarlık Rusyası toprakları ile sınırlı kalmadı; dünya çapında etkili oldu.

Savaş sonrasında Ekim Devrimi'nin zaferinin pekişmesi, imparatorluk topraklarının geride kalan Misak-ı Milli toprakları üzerinde bir TC devletinin doğuşuna da elverişli koşullar yarattı. Bolşeviklerin kazandığı zafer, yabancı işgale uğrayan Anadolu halklarının ulusal kurtuluş mücadelesine girişmesine de bir kamçı etkisi yaptı. Başta Türk ve Kürt halkları olmak üzere, Anadolu'da yaşayan diğer halkların da yabancı işgale karşı direnmelerinde Bolşevik devriminin etkisi büyüktür.

Savaş sonrasında, Kürt halkını "iki halkın devleti" gibi vaadlerle yanına almayı başaran M. Kemal, ulusal kurtuluş hareketinin başına geçerek TC'nin kuruluşuna gitmiştir. M. Kemal, önce imparatorluğun yaşatılmasına çalışmış, padişaha karşı büyük bir muhalefet olduğunu görünce, bu kez muhalefetin başına geçmiştir. Başta, bir ulusal kurtuluşu hedeflememiştir. Padişahtan aldığı icazetle Anadolu'ya gider. Burada, padişaha karşı öfkenin büyüklüğünü görünce de, bu kez karşısında yer alır. M. Kemal'in bu özelliği, Türk burjuvazisinin feodal devlet ve emperyalizmle işbirliği içinde oluşması, TC'nin kuruluşu ve sonrası durumunu da belirleyen özelliklerdir.

M. Kemal, daha İngilizlerle savaş içerisinde ilişki kurmuş, bağlılığını ifade etmiştir. Burdan çıkan sonuç şu: Ekim Devrimi'nin yakın etkisi altında başlayan Türk ulusal kurtuluş hareketi, M. Kemal önderliğine geçmiş ve bu hareket yarım kalmış, gelişmemiştir. Burjuva devrimlerinin anti-feodal ve milli yanı olmasına rağmen, M. Kemal hem feodalizme karş değil, hem de emperyalizmle işbirliği içerisindedir. Bu özelliğini, komünistleri katlederek, Yeşil Ordu gibi hareketleri tasfiye ederek de göstermiştir.

Savaş sonrasında TC'nin durumu böyledir. Başa geçen M. Kemal azgın bir halk, işçi, komünist düşmanıdır. İlk elde komünistleri ve ilericileri katletmesi, Kürt halkı üzerine saldırılar düzenlemesi de bu özelliğini gösteriyor. M. Kemal'in özünde faşizm vardır. Eğer Kemalizm, o günkü koşullarda bunu açığa vurmamışsa, koşulların buna imkan tanımamasında aramak gerekir.

Türk burjuvazisinin doğuşunda bu eğilimler vardır. Emperyalist amaçlar peşinde koşması, ülke içerisinde azgın bir halk düşmanlığı yapması, mayasının faşizme götürecek nüveleri içinde taşıdığına da bir örnektir. TC'nin kuruluş yıllarındaki iç ve dış koşullar, SSCB'nin emperyalizmin saldırılarına karşı destek vermesi, içte proletaryanın ciddi bir tehdit haline gelmiş olması, Kemalizmin mayasının faşizme tutma sürecini geciktirdi. Gerçi, aynı dönemde M. Kemal komünistleri katlederek, Kürt halkını kırımdan geçirerek, halk düşmanlığı yaparak, bu konuda işaret de vermedi değil.

Diğer taraftan Alman burjuvazisinin savaş sonrasında yükselişi vardır. Daha önceki bölümlerde, her iki devletin burjuvazisinin doğuşu ve iktidar olma biçimlerinin birbirlerine benzediğini belirtmiştik. İşte bu benzerlik, ilk yıllarla kalmayıp daha sonraki dönemde de devam etti.

I. Dünya Savaşı sonrasında Alman emperyalist burjuvazisinde de faşist eğilimler gelişmeye başladı. Hitler'in yükselişi ve sonradan iktidara oturması da bu eğilimin bir sonucudur. Hitler, savaştan yenik çıkan, yaralı canavarın kızgınlığına benzer bir azgınlıkla dünya pazarına yeniden egemen olmak isteyen faşist-tekelci burjuvazinin bir temsilcisiydi. Alman emperyalist burjuvazisi yeni bir maceraya sürüklenen gemilerine kaptan olarak, egemenlik duygularına hitap eden Hitler'i seçtiler.

Hitler'in başa geçmesini, diğer ülkelerin emperyalist burjuvazisi de körükledi. Hitler'in anti-komünist propagandası, SSCB'ye saldırı ve tehditleri, bu emperyalist ülkelerin de faşizmin gelişmesini altan alta körüklemelerini birlikte getirdi. Böyle olunca, bu ülkeler Hitler'in silahlanmasına, savaş kışkırtıcılığını yapmasına göz yumdular.

1930'lu yıllara gelindiğinde her iki egemen sınıfın birbirine yakınlaşması daha da artar. Tamamıyla faşist bir yüzle ortaya çıkan Alman emperyalistleri savaş kışkırtıcılığını alabildiğine yaparken, hazırlıklarını da sürdürürler. Türk egemen sınıfları için ise durum farklıdır. Yine, Almanya'nın yanındadır, en yakın destekleyicisidir. Ama, Almanya ile birlikte bir savaşa girmeyi göze alamayacak bir durumdadır. Açığa vuramadığı faşist özü, Türk burjuvazisinin Hitler'e ve hülyalarına daha fazla yakınlaştırır.

Faşist Almanya ile TC arasındaki ilişkiler

Almanya'da Hitler'in başa gelmesi, II. bir dünya savaşının kaçınılmaz olduğunu da gösterdi. Hitler, savaş hazırlıklarını açıktan yürütmeye başladı. Yeni saldırı hazırlıkları ve planları yaparken, bazı ülkeler de ilişkilerini geliştirmeye önem verdi. Bunlardan biri de "silah kardeşliği" yapmış olduğu Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıntıları üzerinde yükselme olanağı bulmuş olan TC'ydi. Hitler'in TC'nin, yeniden en yakın müttefiki olarak seçmesi bir tesadüf değildi. Bunda geçmişte Alman-Türk ilişkilerinin sıklığı kadar, her iki burjuvazinin de faşist bir mayadan oluşmalarının etkisi de büyüktür. Bu nedenle, M. Kemal'in başında olduğu TC ile ilişkileri geliştirmeye, Hitler sıkı bir önem verir.

M.Kemal'e övgü dizen ve insanlık tarafından nefretle anılan Hitler...

Madalyonun diğer bir yüzünde ise, Almanya'nın "Drang nach Osten" **Doğu'ya açılım** politikası vardır. *"Alman emperyalistleri, 1933 yılında faşist diktatörlüğün kurulmasından sonra Avrupa'da egemenliği ele geçirme ve son olarak da dünya egemenliğine ulaşma yolundaki savaşımlarının ikinci dönemine başladıklarında, Wilhelm döneminin Bağdat Demiryolu politikasına da başvurdular... Alman tekelcileri, faşist yoldan 'yeni bir düzene sokmak' istedikleri Avrupa ile sımsıkı bağlamaya çalıştıkları Türkiye, İran ve Arap ülkelerini zengin ve aynı zamanda ucuz hammadde kaynakları olarak görüyorlardı... Alman generalleri, I. Dünya Savaşında olduğu gibi, İngiltere ve Fransa'nın Yakındoğu'daki durumunu, Güney ve Kuzey Hindistan ile olan bağlarını Türkiye'yi çıkış noktası yaparak tehlikeye sokmak istiyorlardı. Ayrıca, Yakındoğu'ya giderek sosyalist Sovyet devletinin güney kanadına saldırma olanağı da doğuyordu."*[22] Almanya bu olanağı kullanmak için Türkiye'ye yeniden yakınlaşmaya başladı. Bu, yıllardır hayalini kurduğu Doğuya açılım politikasına da denk düşüyordu.

Abdulhamit'in yerini M. Kemal, Wilhelm II'nin yerini Hitler almış olsa da, faşist Almanya'yla TC arasındaki ilişkiler, öncesini aratmayacak düzeye ulaşır. Yöntemler aynıdır. Tekniğin gelişmesi, Alman emperyalizminin TC'ye nüfuz etme yöntemlerini çeşitlendirecektir. Yöntemler çeşitlense de özündeki ilişkiler aynı uygulamalar temelinde gelişecektir. Wilhelm'in Abdulhamit'e sunduğu desteğin bir benzerini de Hitler, M. Kemal'e sundu. Hitler'in Wilhelm'den aşağı kalan yanı TC'nin başkentine ziyaret düzenlememesiydi.

Almanya'da faşist diktatörlüğün işbaşına gelmesi ile birlikte, Dışişleri Bakanlığı ile propaganda Bakanlığına bağlı dış ülkelere yönelik çalışmaları yürütecek bir kumanda merkezi kuruldu. Bu kumanda merkezinin asıl amacı, Nazi devletinin propagandasını yürütmek ve etkinliğini geliştirmeye yardımcı olmaktı. Almanya'nın emperyalist saldırganlığını, bu daireler yönlendiriyordu, bunların yanısıra, Haber ve Basın Dairesi, Enformasyon Dairesi, Nazi Partisinin dış politika dairesi gibi kuruluşlar da, bu çalışmalara katılıyorlardı.

Bu kuruluşlar, yöneldikleri ülkelerde faşist çevrelerle ilişki kurarak, Nazi propagandasını yürütüyorlardı. Konumuzun ilgisi olan TC'ye de aynı daireler eliyle girecektir. Türk egemenleri ile geliştirilen ilişkinin birçok ülkeden farklı yanları vardır. Tarihsel Türk-Alman dostluğu I. Dünya Savaşındaki silah arkadaşlığı, Nazi propagandasının en fazla kullanacakları yönler olacaktır.

Hitler'in propaganda kuruluşları Türkiye'yi bir müttefik veya dost ülke haline getirmek için sıkı bir propagandaya giriştiler. Bunun için ilk başvurdukları yöntemler ise, tarihsel dostluğu yeniden canlandırmak oldu. Hitler'in propaganda kuruluşları, Prusya Kralı Friederich II'nin Osmanlı Padişahı ile yaptığı anlaşmayı bulup çıkarmanın yanısıra, Moltke, von der Goltz, Liman Von Sonders gibi Alman askeri danışmanlarına övgüler dizerek bunların temelini attığı dostluk ilişkilerinden bahsediyorlardı. Almanya bu yoğun propagandasına Türkiye içinden de taraftar buldu. Örneğin, Berlin'deki Türk büyükelçisi Hüsrev Gerede *"Prusya'nın askeri eğitim ruhunun Türk insanının özüne uygun düştüğünü"*[23] söyleyecekti. Bir bakıma bu söz doğrudur. Prusya burjuvazisi ile Türk burjuvazisi arasındaki ruhsal yakınlık, Hitler ile M. Kemal arasında da vardır. Hitler açıktan faşizme yönelmiş, M. Kemal ise bu özünü açığa vuracak koşullara sahip olmamıştır. M. Kemal savaştan önce ölmeseydi, belki Ortadoğu'nun Hitler'i olarak savaşa girerdi. M. Kemal'in özündeki faşist ruh, saldırganlık fırsat bulduğunda her an böyle bir gelişmeye yol açabilecekti. M. Kemal'in SSCB ile olan dostluk ilişkilerini bırakıp hızla anti-komünist yüzünü daha belirgin olarak açığa vurması, Almanya'ya eskisinden daha fazla yakınlaşması böyle bir sonucu olanaksız kılmıyordu.

Hitler, 1933 Temmuz'unda görüştüğü Türk parlamentosunun Dışişleri Komisyonu Başkanına, M. Kemal'in verdiği savaşın kendisini çok aydınlattığını söyler. Bu sözler, M. Kemal ile Hitler arasındaki yakınlığı da göstermektedir.

Hitler'in bu açıklamasından sonra, Goebbels'in propagandacıları yeni malzemelere kavuştular. Hitler ile M. Kemal'i "iki büyük ulusal kahraman" olarak gösteren faşist propagandacılar, bütün özelliklerinin ikisinin tek adammış gibi birbirine uyduğundan da bahsetmeye başladılar. Bunların yanısıra, Alman faşistleri, Avrupa'da kurmak istedikleri yeni düzen içerisinde Kemalizme ve Türkiye'ye yer olduğunu belirtmekten de geri kalmıyorlardı. Alman propagandası, savaş hazırlıkları arttıkça yoğunlaşıyordu.

Bu propagandalar, Alman burjuvazisiyle ilişkiye yatkın olan Türk egemenleri üzerinde beklenen etkiyi kısa sürede yapacaktır. Ancak, Türk burjuvazisi bu kez kurnaz davranacaktır. Açıktan savaşın bir taraftarı olmayacaktır. Ama Almanya'ya en aktif desteği sunan devletlerin başında gelmekten geri kalmayacaktır.

Türk burjuvazisinin açıktan savaş taraftarlığı yapmasının nedeni Türk burjuvazisinin savaş istemediği değildir. Tam tersine, yeni topraklar ele geçirme ve hep hayalini kurduğu Musul ve Kerkük'e yeniden sahip olma büyük bir arzusuydu. Ekonomik ve askeri olarak zayıf olması, yeni bir dünya savaşına girmesi durumunda elindeki son toprakları da kaybetme tehlikesi, Türk burjuvazisini böylesi bir yaklaşım içerisine sokmuştur. Almanya'nın kesin zaferi kazanacağına inansaydı, bir an durmaz yanında yer alırdı. Ama böyle bir güvencesi olmayınca da, savaşın bir tarafı olmaktan kaçınmıştır.

Buna rağmen, savaş öncesinde Almanya'yla ile olan ekonomik ilişkileri büyük miktara yükselir. Almanya, 1933-38 yılları arasında Türkiye'nin başlıca hammadde alıcısı ve başlıca sanayi tesisleri satıcısı durumuna gelir. I. Dünya savaşı öngününde de Osmanlı ve Alman İmparatorlukları arasındaki ilişkilerin düzeyi de bu boyutlardaydı. Ekonomik ilişkilerdeki bu gelişme kendisini diğer alanlarda da gösterecektir.

Alman faşist propagandasının el attığı en önemli bir alan propaganda ve haberleşme araçlarıydı. Dışişleri Bakanlığının siyaset dairesinde Yakındoğu şubesinin 1939'a kadar müdürlüğünü yapmış olan Werner-Otto von Herting'in girişimleri bu konuda örnektir. Herting, Türkiye'nin Arap alfabesi yerine Latin alfabesini seçmesini propaganda bakımından son derece elverişli bir durum olarak görüyordu. Bunun yanısıra, Herting'den önce de bu konuya dikkat çekenler oldu. "Deutscher Orient-Verein"de (Alman Doğu Derneği)

Türkiye'de Alman propagandasının geliştirilmesine önem verilmesini istedi.

Almanya bunun üzerine Türkiye'de yaygın bir propaganda faaliyetine girişti. Türkçe yayınlanan **Yeni Dünya** gazetesinin yanısıra, **Beyoğlu, İstanbul, Signal** gibi gazeteler de Fransızca, İngilizce, Almanca ve Türkçe olarak çıkıyorlardı. Bunların yanında **Turkische Post**, yalnız Almanca yayınlanıyordu. Völkischer Beobachter, Deutsche Allgemeine Zeitung gibi gazeteler de Türkiye'de satılıyordu. Altı tane Alman heber ajansı da bültenlerinde Türkiye'yi işliyor ve Türkiye'deki gazetelere haber dağıtıyorlardı.

Almanya yaygın bir seferberlik biçiminde Türkiye'ye basın organları soktu. Yoğun propagandanın yanısıra, Türk basınının üzerinde de giderek etkinlik kurmaya başladılar. Özellikle de Alman tekelci sermayesi bu işe sıkı sarıldı. Daha 1933 yılında Deutsche Bank **Türkische Post** gazetesine 500 TL'lik yardımını 1000 TL'ye çıkardı. Hatta, gazetenin genel müdürünü, Alman tekellerinin çıkarlarını yeterince gözetlemediği için değiştirecektir.

Türk basınını etkileme yönünde de Alman faşistlerin gösterdiği çaba az değildi. Alman faşistleri kendi gazetelerinde daha çok nüfusun çok az bir kısmının okuryazar olduğu Türkiye'de Türk gazetelerinin iş göreceğini kavramışlardı. Türk aydınlarını yanına alması, Almanya'ya da küçümsenmez bir olanak sunacaktı. Basın Almanya adına, Alman faşist propagandasını yürütecekti. Bu bakımdan Alman faşistleri Türk basınını etki altına alma çabaları içerisine girdiler.

Alman tekelleri çeşitli yöntemlerle Türk basınını etki altına aldılar. 1944 yılına kadar, Türkiye'nin en büyük ticaret ortağı olan Alman tekelleri basına verdikleri ilanlarla, basını ekonomik olarak kendilerine bağladılar. Yine, Türk basınının ihtiyacı olan kağıtlar da Almanya'dan geliyordu. İşte Almanya bu imkanını kullanarak, kağıtları kendi politikasını destekleyen güçlere aktarıyordu. İlanları geri çekme ve kağıt kozları ile Almanya basın üzerindeki etkinliğini de kurdu.

Almanya'nın basın üzerinde etkinliğini kurmasının diğer bir yolu da rüşvet dağıtılmasıydı. Basın ve radyoda çalışanlara dağıtılan yüksek miktardaki rüşvetler, faşist Almanya lehine haberlerin çıkmasını sağladı. Alman faşistleri bununla da kalmayacak, Anadolu Haberler Ajansı'nda çalışan 26 Yahudi memurun işine son verilmesini de sağlayacaklar.

Diğer alanlarda da faşist Alman propagandacıları etkinlik göstereceklerdir. Film, tiyatro gibi alanlarda da Alman etkinliğini geliştirmeye büyük çaba harcayacaklardır. Alman filmleri ve tiyatro temsilleri, özellikle savaş yıllarına doğru hızla Türkiye'ye akacaktır. Eğitim alanında Alman okulları açılacak, Alman öğretmenler Türkiye'ye gelecektir. Almanya, ilerde kendisine bağlı çalışabilecek bir kadronun oluşturulmasına büyük önem veriyordu. Bu nedenle, okulların açılmasını önemli görüyordu. Alman okullarının yanısıra, İstanbul Üniversitesi gibi yüksek okulların açılmasına da Alman eğitimcileri önayak oluyordu. Böylece, Türkiye üzerindeki nüfuz oranını daha da geliştirmek istiyorlardı. Türkiye'ye gelen eğitimcilerin, Nazi zulmünden kaçanların dışındakiler, Nazifaşist görüşlüydüler. Bunlar faşist Almanya'nın ve faşizmin propagandasını yapıyorlardı.

Almanya'nın Türkiye'deki faaliyetleri tabii ki bunlarla sınırlı değildi. Hemen her alanda yaygın bir çalışma içerisindeydi. Tarihsel "Türk-Alman dostluğu" Almanya'nın Türkiye'ye girişini çok kolaylaştırmıştı. Almanya ile Türkiye arasındaki, bu sıkı işbirliği, savaşın sonuna kadar devam etti. Almanya'nın II. Dünya Savaşını da kaybetmesi, Türk-Alman ilişkilerinde geçici bir duraklamaya yol açtı. Bu da o günün koşulları içinde zorunlu bir pauzeydi.

II. Dünya Savaşında Türk egemenlerinin Alman ve diğer emperyalistlerle ilişkileri

Alman faşistleri savaş hazırlıklarını yoğunlaştırdıkları bir dönemde, I. Dünya Savaşındaki müttefiklerini de yanlarında savaşa katmaya büyük önem verdiler. Hitler, M. Kemal'le yürüttüğü çabalarını, İnönü döneminde de devam ettirdi. Hitler, 4 Mart 1941 tarihinde İnönü'ye gönderdiği mesajında tarihsel "silah kardeşliği" tezine bir kez daha başvurdu. Böylece, eski silah arkadaşını, yeniden yanında görme isteğini açıktan vurgulamaya başladı.

Bu ilişkilere rağmen, zaman zaman Türk ve Alman egemenleri birbirinden uzaklaştılar. Bunda en önemli etken Türk burjuvazisinin savaşın durumuna göre tavır takınmasıydı. Türk egemenleri, müttefik kuvvetlerle Alman faşistleri arasında gidip-gelerek savaşta tarafsız kalmayı başardılar. Bu arada ustaca yararlandıkları durum nedeniyle vurgunlar vurdular.

Daha 1939 yılının başlarında Türk egemenleri kendisini savaşa çekmek isteyen her iki kuvvetten bazı tavizler koparmaya başladı. Örneğin; Fransa, Türkiye'nin Almanya'nın yanında savaşa girmemesi için Hatay sancağını Türk egemenlerine bıraktı. Türkiye bu taviz karşısında Almanya'nın yanında savaşa girmedi. Ancak, tarafsız görünüm altında Almanya'nın savaşta acil ihtiyaç hissettiği ürünleri satmaktan da geri kalmadı.

Fransa'nın Hatay'ı Türkiye'ye bırakması Almanya tarafından tepkiyle karşılandı. Almanya bu adımın bir İngiliz, Fransız, Türk ittifakına yol açmasından çekiniyordu. Bunu önlemek için bir yandan Arapları kışkırtırken, diğer yandan ise Türk egemenlerine karşı tehditlerde bulunuyordu.

Türk hükümetine basın yoluyla yapılan bir uyarıda şöyle deniyordu: *"Türkiye'nin doğal gelişmesi, ne Balkanlar, Oniki Ada, ne de Kuzey-Doğu yönünde olabilir; bunun yönü ancak ve yalnız Güneydoğu, Irak ve Musul'a gider. Ankara, politikasında, bu gerçeği gözönünde tutmalı, İngiltere ve Fransa'nın onun bu biricik gelişme olanağından döndürmesine razı olmamalıdır."*[24] Alman faşistlerinin Türk hükümetine karşı bu tutumları, Bağdat Demiryolunun Alman hülyasına açacağı topraklardan vazgeçmediklerinin de bir göstergesidir. Musul, Kerkük, Bağdat ve Basra Körfezi, Almanya'nın I. Dünya Savaşında da inmek istediği bölgelerdi. Aynı şekilde Türk egemenlerinin de bu topraklarda gözü vardı. İşte, Almanya bu tarihsel arzuyu yeniden canlandırmak, Türk egemenlerini bu temelde yanına almak için yeniden bu propagandaya sarıldı.

Almanya, Musul'a, Basra'ya kendi orduları ile inmekten çok, TC'yi kullanarak ulaşmak istiyordu. Tarihsel arzuları sık sık çağrışımlarda bulunmasının temelinde yatan da bu gerçekliktir.

Almanya'nın korktuğu başına gelmeyecek, Türk egemenleri İngiliz ve Fransızlara yanaşmaktan vazgeçip, Almanya'ya uzanan köprüleri daha da sağlamlaştıracaklardı. 18 Haziran 1941'de Alman-Türk Dostluk ve Saldırmazlık Paktı imzalanacaktır. Bu Paktın Almanya'nın SSCB'ye yöneltiği saldırının 4 gün öncesinde imzalanması, her iki egemen sınıfın dostluklarının temelinin neye dayandığını da gösteren ilginç bir örnektir.

Almanya'nın SSCB'ye karşı saldırıya geçmesi ardından, Türk ve Alman egemenleri arasında anti-Sovyet temelinde dostluk daha da gelişti. Daha sonra Federal Gdmenler Bakanı ve Pester Lloyd'un Berlin muhabiri olan Ernst Lemmer, Alman-Türk dostluğunun gelişmesinde hizmetleri geçen Türk başbakanları Saydam ve Saraçoğlu için övgüler diziyordu. Bu dostluk ise Sovyet düşmanlığı temeline oturtulmuştu.

Almanya'nın Kafkasya ve Volga cephelerinde giriştiği saldırıların en yüksek noktasına ulaştığı bir dönemde, bir basın heyeti Berlin, Viyana ve Doğu cephelerini gezdi. Buna karşı bir başka heyet de İngiltere ve ABD'ye gitti. Türk egemenleri her iki tarafı da idare etme politikalarını bu noktada da bir kez daha sergilediler. Hem Almanya ile ilişkilerini koparmazken, hem de diğer emperyalist ülkelerle ilişkilerini sürdürdüler.

Aslında Türk egemenleri, Almanya'nın güttüğü politikaya sıcak bakıyorlardı. Almanya'nın savaşta kazandığı başarılar, Türk faşistlerinin iştahını kabartıyordu. Türk devlet yetkililerinin büyük kısmı, Almanya'yı öven konuşmalar yapıyor, Almanya'nın yanında savaşa girilmesini istiyorlardı. Almanya savaşta başarı kazandığı sürece, Türk egemenlerinin bu tutumu devam etti.

Türk egemenleri I. Dünya Savaşının acı deneyini unutmadıklarından dolayı, Almanya'nın zaferinin kesin bir garantiye kavuşmasını bekliyorlardı. Böyle bir durum gördüklerinde savaşa bir an bile gecikmeden katılacaklardı. Almanya'nın yeniden bir yenilgi tatması karşısında ise, İngiltere ve Fransa'ya yanaşmaları için de onlarla da ilişkilerini koparmadılar.

Almanya ile Türkiye arasındaki ticari ilişkileri savaş içerisinde daha da gelişti. 1933'ten 1939'a kadar geçen süreçte Almanya ile Türkiye'nin ticareti 4 katına çıktı. Almanya ile Türkiye'nin ticareti Kliring* usulüne göre yapıldığından dolayı, Türkiye, Alman egemenliği altına daha fazla giriyordu. Türk egemenlerinin, döviz yokluğu nedeniyle ancak Kliring sistemi ile ihracaat ve ithalat yapması, Almanya dışında diğer ülkelerle ticarete girişmesini de olanaksız kılıyordu.

Türkiye'nin, Almanya'ya sattığı ürünler hayati önemde ve savaş hazırlıkları için gerekli olan krom, pamuk, hayvan yemi, kereste, ham deri, yün ve merinos gibi ürünlerdi. Krom cevheri silah yapımında kullanılıyordu. 1929-1937 yılları arasındaki dönemde, yılda 35.000 RM olan Alman ithalatı savaştan önce 3.437.000 RM'a çıktı. Almanya krom ihtiyacının %52'sini Türkiye'den karşılıyordu. Bu da Almanya'nın silah sayısını geliştirmek için ihtiyaç duyduğ krom çeliğinin büyük miktarını oluşturuyordu. Türk egemenleri Alman emperyalistlerine krom satarak, silah sanayisinin gelişmesine büyük katkılarda bulundular. Almanya, Türkiye'yle olan kara bağlantısı nedeniyle de Türkiye ile ticari ilişkilerini geliştirmeye büyük önem veriyordu. Savaş döneminde, Almanya'nın Türkiye'deki kroma ve diğer hammadde ürünlerine duyduğu ihtiyaç gibi, tarımsal ürünlerin baş alıcısı da yine Almanya'ydı.

Türkiye ile Almanya arasında gelişen ticari ilişkiler sonucunda Türkiye'nin Kliring hesabında daha 1936 yılında 45 milyon Türk Lirası** alacak birikmişti. Almanya, bu alacağı ödemek için Krupp'un Germania Tersanesinde gemi inşa ettiler Türk egemenleri için. Aslında bu sistem Alman tekellerinin çıkarınaydı. Türk aktiflerinin fazlalığı Almanya'ya verilmiş bir kredi anlamına geliyordu. Türkiye bu borçlarını almak için de Alman malları ithal etmek zorunda kalıyordu. Bu nedenle de Almanya hem ihracaat yapıyor, hem de Türk egemenlerini bu yolla dış politika ve ticarette kendisine bağlıyordu.

Almanya, daha önceleri olduğu gibi Türkiye'ye silah satışını sürdürüyordu. Denizaltılar, hafif toplar, zırhlılar vd. silahlar dalında Almanya, Türkiye'ye büyük miktarlarda satış yaptı. Bunun yanısıra, Gölcük Tersanesinin inşa işini de Alman firmaları üstlendi. Bu gelişmelere bağlı olarak, Alman uzmanlar ordusu da Türkiye'ye akmaya başladı. Bu uzmanlar içerisinde askeri subaylar her zaman olduğu gibi küçümsenmez bir yer tutuyordu. Moltke, Liman von Sonders, Goltz gibi subayların ardılları olan bu yeni uzmanlar grubu, Türk ordusu içerisinde Almanya'nın etkisi altında bir Türk subay grubunun yetişmesinde büyük ilerleme sağladılar. *"Türk Genelkurmayının haber alma servisi, Birinci Dünya Savaşında Alman gizli askeri servisinin şefi olan Dışişleri Bakanı Albay Nikolay'ın isteğine göre biçimlendi. Gerçekten ordunun orta ve üst dereceli subayları faşist öğretmenler tarafından eğitildi. Bu yüzden, Ankara'da Keller ve Paper gibi Nazi diplomatlarının sık sık, Almanya'nın Türk subayları içinde sağlam siyasal dayanakları bulunduğunu söylemesine şaşmamalıdır. Bu subaylarla ilişkiyi 1936'dan bu yana Ankara'daki askeri ataşe Rohde sürdürüyordu."*[25] Bütün bu örneklerden de görüldüğü gibi, Almanya ve TC arasındaki sıkı ilişkiler, geleneksel kalıbına yeniden oturmakla kalmadı, onu daha da aştı. Türkiye'nin diğer emperyalist ülkelerle de olan ticari ilişkisi devam ediyordu. Ancak, oran Almanya'yanın lehine değişiklik gösteriyordu.

Savaşın başlangıcında, emperyalist devletler Türkiye'yi SSCB'ye karşı saldırıya hazırlamaya başladılar. Almanya'nın Sovyetler'e saldırtılmaya hazırlanmasının yanısıra, Fin-Sovyet savaşı da Türkiye'nin Kafkaslara ve Ermenistan'a karşı işgal isteğini kızıştırdı. Batılı emperyalistler de TC'yi böyle bir savaşa hazırlamaya başladılar. Türkiye bir yandan askeri hazırlıklar yaparken diğer yandan de diplomatik manevralarla SSCB'ye karşı bir saldırıya hazırlanıyordu. Ancak, SSCB'nin savaş kışkırtıcılığına karşın ustaca manevralara girişmesi, bu kışkırtmaların sonuçsuz kalmasına yol açtı.

Savaşın ilk yılları Türk egemenlerinin de çeşitli manevralara girdikleri bir dönemdir. Başlangıçta İngiltere ve Fransa'yla sıkılaşan ilişkiler, 1940-42 yıllarında Almanya'ya yöneldi. Almanya bilinen metodları ile TC'yi yanına almayı başarmıştı. Savaş içerisinde TC bir o cepheye bir bu cepheye giden tutumunu devam ettirecektir. Örneğin; 1940 ve 1941 yıllarında Amerika'ya büyük oranda krom madeni satışı yapacaktır. Buna karşı, Türkiye'de ABD'den tarım makinaları ve uçaklar satın alacaktır. Buna karşın, İngiltere Başbakanı Churchill'in, Türkiye'ye asker ve uçak gönderme önerisi, İnönü tarafından geri çevrilecekti. Churchill, Türkiye'nin Yunanistan ve Yugoslavya'yla ortak bir nota yayınlamasını istedi. Bu nota, her üç ülkenin Balkanlar'da savaşa karşı ortak bir tavır takınmasını içerecekti. Ama, bu başarı sağlamayacak bir girişimdi. Hatta, Almanya Balkanlar'a karşı saldırıya geçtiği bir dönemde, Türkiye saldırıda bulunmayacağına dair bir güvence vermek zorunda kaldı Almanya'ya. Yine TC, Almanya ile yaptığı anlaşmanın bir sonucu olarak, 1944 yılına kadar güneyde müttefik ülkelerden SSCB'ye yardım gelmesini engelledi. Bir yönüyle, Almanya'yı güney cephesinden korudu. Boğazlar ve Anadolu'yu müttefik kuvvetlerine kapatarak, SSCB'ye desteği engelledi.

Alman orduları SSCB içerisinde ilerlemelerini sürdürdüğü bir dönemde, Türk egemenleri eski Turancı ideolojilerini de yeniden canlandırmaya başladılar. Türk egemenleri, Almanlara SSCB içindeki Türklerin yaşadığı topraklar üzerindeki haklarını da duyurmaya başladılar. Türk egemenleri, SSCB'nin çeşitli bölgelerindeki "meşru çıkarlarını" Alman egemenleri tarafından gözetilmesini de istiyorlardı.

1944 yılının başında Kızıl Ordu'nun Alman birlikleri karşısında peşpeşe başarı kazanması ve Romanya ile Çekoslovakya sınırına kadar dayanması, Türk egemenlerinde büyük bir hayal kırıklığı yarattı. İnönü, faşist savaşa katılma yanlısı olan Fevzi Çakmak'ı görevinden aldı. Bu, Türk egemenlerinin yeni bir manevraya girmelerinin başlangıcı da oldu. Almanya'nın yenilgiye gittiği bu dönemde, Türk egemenleri savaş için hayati önemde olan malların ihracına devam ediyordu. Bu da Almanya'ya bir süre daha direnme gücü veriyordu. Türkiye ikili oynama rolünü devam ettiriyordu. Ancak, bu sefer müttefik devletler sert bir nota yayınladılar. Türkiye'nin Almanya ile olan ticari ilişkilerini kesmesini ve hiçbir anlaşmanın yenilenmemesi konusunda uyarılarda bulundular. Türkiye buna rağmen krom ihracaatını 20 Nisan 1944'e kadar devam ettirdi. Almanya'ya şu veya bu şekilde desteğini sürdürdü. Buna karşın SSCB'in sürekli başarı kazanması, Türk egemenlerini de korkutan bir durumdu.

Müttefik devletlerin sürekli baskısı ve SSCB'nin ilerlemesi karşısında Türk egemenleri Almanya'ya karşı tutumunu değiştirmeye başladı. En son müttefik devletler 1 Mart 1945 yılına kadar Almanya'ya savaş açmamış olan devletlerin Birleşmiş Milletler kuruluş toplantısına katılamayacağını Türkiye'ye duyurunca Türk egemenleri 23 Şubat 1945'te Almanya ve Japonya'ya karşı adım attı. Bu adımın sembolik bir anlamı bile yoktu. Almanya zaten yenilmiş durumdaydı. Bu savaş ilanı TC'nin daha çok uzun vadeli çıkarlarını hedefliyordu.

Yoğunlaşan Türk-Alman ilişkileri böylece ikinci kez zorunlu bir ara dönemine girdi. I. ve II. Dünya Savaşları Türk-Alman yakınlaşmasını kısa süreli de olsa aralayan süreçler oldu. II. Dünya Savaşının bitimi ile birlikte, her iki devletin egemen sınıfları savaşın yarattığı sonuçlar nedeniyle, zorunlu bir şekilde, bir dönem için birbirlerinden uzaklaşmaya başladılar. Her iki devletin, savaşın yaralarının sarılmaya başlanması sürecine kadar verdikleri bu ara, Türk-Alman ilişkilerinde yeni bir fırtınanın öncesindeki sessizlik dönemidir de.

DEVAM EDECEK

(22)Türkiye'de Faşist Alman Propagandası-Johannes Glasneck, sayfa 9-10
(23) Age., sayfa 14
(24) Scotsman'dan, aktaran Age, sayfa 17
*Kliring: Dış ticarette, iki ülke arasında yapılan alışverişin karşılıklı olarak malla ödenmesi
**Bu yıllarda Türk Lirası 1,98 RM'ti
(25) Age., sayfa 77

MUZAFFER AYATA:

"Son nefesimde de ağzımdan çıkacak olan; bu kavganın isyan alevleri olacaktır..."

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

İhanetin (itirafın) yürürlüğe konulması: Düşman bizi teslim almakla yetinmemişti. Bizi, davamıza ve Partimize ihanet ettirmek ve bunu içerde bizim şahsımızda Kürdistan'a yaymak istiyordu. Bilim, işkencenin hizmetindeydi. Uzmanları, gece gündüz yok oluşumuzu planlayıp duruyorlardı. Çok bilinçli, planlı bir politikayla karşı karşıyaydık. Vahşet o denli boyutlanmıştı ki ihanet ettirme ortamı zaten oluşturulmuştu. Yaşam çekilmez bir haldeydi. Ya kişiliksizleşip ihanet edecek ya da çeke çeke ölecektik. Başka seçeneğimiz yoktu. Bu vahşet ortamıyla yetinmeyen düşman, ihaneti daha da hızlandırmak için özel işkence odaları hazırladı, işkence aletleriyle donattı. Tutsaklar işkenceye alınıyor, elektrik vb. her tür yöntem uygulanarak düzenlenen ifadeleri imzalamaya zorlanıyordu. Düşmanın bu politikası meyvelerini vermeye başlamış; hain Şahin Dönmez, Hıdır Akbalık, Yıldırım Merkit, Ali Gündüz vs. ihanet ederek düşmanla beraber çalışıyor, çoğu tutukluyu tanıdıkları için işkenceye aldırtıyor, bizzat kendileri de işkenceye katılıyorlardı. İddianameler, polis ifadeleri idarenin elinde, askeri savcıların katılımı ve yönlendirmeleriyle yoğun bir sorgulama ve itirafa zorlama gündeme geldi. Tabii ki, bu politika, üstten tespit edilmiş, kolordu komutanlığınca (kolordu komutanları Kemal Yamak ve kurmay heyetiydi) yürürlüğe konulmuştu. Amaç hem bizleri mahkum etmek için delil toplama, hem de ihaneti genelleştirerek ülke çapında yayma ve PKK'yi yok etmeydi. Askeri savcı ve mahkeme idare birliği bu işi yürütüyordu. Mahkeme hangi sanığı önemli görüyor ve hakkında delil yoksa onları tespit ediyor, askeri savcılarla idare ise bunun gereklerini yerine getiriyordu. Askeri savcı ve mahkeme yargıçlarının Şahin Dönmez takımıyla görüşmesi, onlara güvence vermesi, bu işin aslını ortaya koymaya yeter. İtiraf furyası atbaşı gidiyordu.

Biz hala, direnişe geçecek güç ve cesareti kendimizde göremiyorduk. Kendimize yeterince güvenememe "ya başaramazsam" korkusu en büyük aşmazımızdı. Biz, hücredekilerin de birbiriyle konuşması kesinlikle yasaktı. İtiraf politikası yürürlüğe girmişti. Buna dur demek, kaçınılmaz hale gelmişti. Ama, hiçbirimiz ilk adımı atmaya cesaret edemiyorduk.

21 Mart 1982'de; Kürdistan'da Newroz'un kutlandığı gün, Diyarbakır zindanlarında kopkoyu karanlığa saplanan bir kıvılcım çaktı. Mazlum DOĞAN, Kürdistan'da Direnişin kıvılcımını çakmıştı. Bu yaşamın artık kabul edilemez olduğunu, çıkış yolunun ne olduğunu göstermiş ve ilk adımı atmıştı yaşamını feda ederek. Kürdistan, karanlık ve zor günlerinde Çağdaş KAWA'sını yaratmıştı. "1981 direnişinde en büyük eksiğimiz ölü vermeyişimizdi" diyen Mazlum; bu eksikliği gidermişti işte.

Düşman, politikasının sekteye uğrayacağı telaşıyla, vahşeti daha da arttırarak, itiraf ettirmeyi hızlandırdı. Mazlum'un kendisini feda etmesi, onları durdurmaya yetmemişti. Çok sayıda tutsağa itiraf ve pişmanlık dilekçeleri imzalattılar. Bunları mahkemelere sundular. Yargıçların keyfi de yerine gelmişti. Partiye, Marksizme, Kürdistan bağımsızlık mücadelesine saldırılıyor, toz dumana katılıyordu. Cuntanın yedeğindeki basın bunları yayınlayıp PKK ve devrime düşmanlığını işliyor, halkın umudunu kırmaya ve yok etmeye çalışıyordu. Evet, büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydık. Bir şeyler yapılmalıydı. Yapılacak tek şey duruşmalarda bu saldırılara cevap vermek; Partiyi savunmaktı. Basının sesimizi duyurması mümkün değildi. Tabii, yine de kitlemize, ayakta kalabilme ruhunu vermeye çalışıyorduk. Bu yetmezdi. 17 Mayıs akşamı yeni bir olaya tanık oluyordu Diyarbakır zindanları ve Kürdistan...Tarihimizde, tanık olmadığımız tarihi bir olay yaşanıyordu. Bu gidişe dur demek, ihanet politikasını işlemez hale getirmek için, Diyarbakır zindanlarında yeni bir meşale tutuşmuştu. Şavkı, Kürdistan'a, biz tutsakların yüzüne ve dünyaya vuruyordu. Ferhat KURTAY, Eşref ANYAK, Necmi ÖNEN ve Mahmut ZENGİN adlı PKK savaşçıları, elele tutuşarak bedenlerini ateşe vermiş; bu karanlığı yırtmak için kendilerini meşale olarak yakmışlardı.

Bu dört arkadaşın kendisini yakıp yaşamlarına son vermesi de düşmanı durdurmaya yetmedi. Düşman azgındı ve gözü dönmüştü. Baskı vidalarını daha da sıktı. Diyarbakır zindanı artık bir şeylere gebeydi. Bu sessizlik, daha uzun süre devam edemedi.

Hayri artık kararını vermişti. Eyleme geçecekti, Kemal, *"Tamam"* demişti. Haber bazı arkadaşlara da iletilmişti. Hayri ile aramızda bir hücre vardı. Ona en yakın hücre benimkiydi. Bana kısa bir not yazmıştı. Yıldırım Merkit'in itirafının okunduğunu, yetkililerin, bu nedenle yabancı basından muhabir getirdiğini, kendisinin de söz istediğini ama vermediklerini söylüyordu. *"Ve bu işe son vermemiz gerekir. Bunun için ölüm orucunu başlatalım diyorum. En yakın olan sensin. Sana da danışayım dedim"* diye yazmıştı. Artık bu işin böyle gitmeyeceği ortadaydı. Kendisine yazdığım şuydu: *"Düşman insanlık suçu işliyor. Bizi imha etmeyi, ihaneti hedeflemiş, o, bu açıdan suçludur. Biz de sessiz kaldığımız için onun suç ortağı oluyoruz. İtirafçılara cevap verme işi bittikten sonra başlatılmalıdır; bekletilmemelidir. Ben kendime güvenemiyorum, kendimi yokluyorum, buna cesaret edecek gücü bulduğumda beklemeden başlarım. Sen yalnız kendine güven, bize güvenme. Arkandan gelmeyebiliriz. Bir kişi de olsa bu işe sessiz kalmamalı, ses çıkarmalıdır. Kendini yalnız gibi hesaplaman en doğurusudur"* dedim. Evet kendime güvenemiyor, korkuyordum. Veya korkuyorduk. Ölümü göze alan, ölümden korkmayan çok sayıda arkadaş vardı. Bunun farkındaydık. Görüyorduk. Zaten yaşam çekilmez hale sokulmuş, yaşamın kendisi bize karşı düşman haline getirilmiş, hepimiz ölümü arar hale gelmiştik. Ölüm, o dönem en kolay olanıydı bizim için. Çünkü, çektiklerimiz ve gördüklerimizle, günde defalarca ölüp ölüp diriliyorduk. Yaşam, bize karşı düşman hale getirilmişti dedik. Kimse buna şaşmasın. Burada bu böyleydi. İhanete karşılık bize yaşam hakkı tanınıyordu ancak. Yaşamımız, ihanet etmemiz, her şeyimize düşman ve yabancılaşmamız, faşist politikanın aleti olmamızın aracı olmuştu. Bu şekildeki bir yaşam, siyasi intihar, bitiş ve ihanetti. Ya ölümü, ya da ihaneti tercih edecektik. Ama ölüme, doğru irademizle adım atmaya korkuyorduk. Bu halimizle, belki bir süre daha ihanetten kendimizi koruruz avuntumuz vardı. Direnişe geçersem, dayanamayıp, işkence sonucu düşersem, bu düşüş artık bitişti. İhanet olacak korkusuydu bizi bağlayan. Yoksa ölüm korkusu değildi. Genel olarak eyleme adımı atmamızı engelleyen, cesaretimizi kıran, dayanamayız, düşersek ihanete gideriz korkusuydu.

Ana davanın önemli sanıklarından biriydim. İtiraf için yakama yapışacaklarını biliyordum. Nitekim, işkenceci Esat Oktay gelip, itiraf yapmamı istedi. Yapmayacağımı söyledim. O dönem ilk olarak yaşamıma kendi elimle son verme düşüncesi bende oluştu. Ve bunda kararımı kıldım. Kemal'e yazdığım kısa bir notta da, *"Üzerime gelindiğinde, dayanma gücümü kaybettiğimde yaşamıma son vermeye karar verdim, bilgin olsun"* dedim. Kemal de, *"Yok yok, bekle"* dedi. Çünkü eylem hazırlığı yapılıyordu o günlerde ihanete zorlanır, dayanma gücümü kaybedersem; kendimi ortadan kaldıracaktım. Halka ve Partiye karşı kullanılan bir malzeme durumuna getirilişime müsade etmeyecektim. Nitekim, Partiye bağlı başka arkadaşların da bunu düşündüğünü daha sonra gördüm.

İşte, 1982 ölüm orucu bu ortamın bir ürünüydü. 14 Temmuz 1982'de M. Hayri DURMUŞ, mahkemede Diyarbakır zindanlarındaki itiraf politikasını, Partiye karşı hazırlanan komployu, savunma yapma hakkımızın ortadan kaldırıldığını, artık, bu koşullarda yaşamı sürdürmenin bizim için anlamının kalmadığını belirterek bu durumu protesto etmek için ölüm orucuna girdiğini açıkladı. **"Mezar taşıma, bu adam halkına karşı borçlu gitti diye yazın"** dedi. Yine, *"Kürdistan'da devrimcilik ve yurtseverlik iddiasında bulunan herkes, Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin silahlı mücadeleden geçtiğini bilmeli, silahlı mücadeleyi temel almalıdır. Bunun dışında, Kürdistan'da bağımsızlık olanaklı değildir"* deyip, son sözlerini bu şekilde noktaladı. Hayri'nin ardından Kemal PİR, Ali ÇİÇEK ve üç arkadaş daha ölüm orucuna katılacaklarını açıkladılar. Zindana dönüşümüzde Akif YILMAZ da katıldı.

Ölüm orucu başladıktan sonra, tüm Partililere az çok ruh gelmiş, kısmen de olsa kendilerini biraz toparlamışlardı. Ancak eyleme geniş boyutta bir destek ve katılım olmadı. Hayri onlar, eyleme başladıktan sonra içim içime sığmıyordu. Sanki zaferi kazanmıştık, çekingenlik ve korkumu büyük oranda yenmiş, kendime olan güvenimi kazanmıştım. Eyleme başlamak için sabırsızlanıyor, etrafımda olup bitenleri gözüm görmüyor, ben hücremde, ama, aklım fikrim ve ruhum Hayri onların yanında. Eyleme bir müddet sonra başlamayı, direnişi uzun boylu kılmayı daha uygun bulduğumuz için bekledik. Mahkemeye çıkıp bunu açıklayacaktık. Ancak bizi mahkemeye çıkarmadılar. Katılımımız bu yüzden gecikti. Eylemin 40. günü, biz anlaşan arkadaşlar da başladık.

Düşmanın geri adım atmayacağının bilincindeydik ve kesinlikle ölüme gideceğimizi, anlaşma olamayacağına göre adımımızı atmıştık. Son günlerinde bu arkadaşlarımızla bir arada bulunma ve direnmiş olmanın mutluluğunu yaşadık. İki yıl aradan sonra ilk olarak insan olduğumuzu farkettik. Yasaklarımızı atmış, sohbet ediyor ve dertleşiyorduk. K. PİR, *"Oh! Direnmek ne güzeldir"* deyişi duygularımızı iyi ifade ediyordu. Yine, ***"Bazı bedbahtlar yaşamdan bıktığımızı söyleyecekler. Oysa biz, yaşamı seviyoruz. Öyle çok seviyoruz ki, uğrunda ölmesini bilecek kadar"*** sözleri, insanca yaşama olan yaklaşım ve özlemimizi açığa vuruyordu.

Bu büyük insanları burada anlatamam. Onlar unutulmamalıdır; Kürdistan halkına mal edilmelidirler. Hayri, Kürdistan devriminin dervişiydi. Tam bir halk önderi, çilekeş, halka ait olan her şeyi kendinde birleştirmiş, halk değerleriyle bütünleşmişti. Kürdistan insanının kahrı, sevdası, özlemi, acısı, umudu; kısacası, her şeyiydi O. Kendisini tanıyan mücadele arkadaşları onu Kürdistan halkına maletmeli, yeterince tanıtmalı ve bunu bir görev olarak önüne koymalıdırlar. Bu görkemli direnişte, her biri bir ülkeye bedel; Hayri, Kemal, Ali ve Akif'i şehitler kervanına kattık.

Düşman, bu ölümlerden sonra gelip bizimle görüşerek pazarlık etmeye başladı. İşkenceye son verileceği, doğal ihtiyaçların kısıtlanmayacağı, savunma hakkının tanınacağına dair "asker ve namus" sözü verdiler, Bizde bunun üzerine eyleme son verdik.

Eylemi sona erdirmemize rağmen, düşman yine sözünde durmamış, verdiği "asker-namus" sözü unutulmuştu. Anlaşmaya kitle sahip çıkamadığı, harekete geçemediği için bunu rafa kaldırmak kendileri için zor olmamıştı. Biz eyleme katılanları da ayrı bir hücre bölümüne (eski 37. şimdiki 36. koğuş) götürüp tamamen tecrit ettiler. Ancak, Hayri onların ölümü, kitlemize cesaret vermiş, onlara kurtuluş yolunu göstermiş, teslimiyetin kurtuluş olamayacağını herkese kavratmıştı. Düşman da, yazılı savunma yapma hakkımızı, baskı ve kısıtlamaya rağmen yine de tanımak zorunda kalmıştı. Savunma yapmamamız için tehdit, şantaj, işkence devam ediyordu. Savunma yazmaya zaman bırakmamak için, marş söyletme ve askeri eğitim saatlerini arttırmışlardı. Tutsaklar, geceleri gizlice de olsa yazıyor, savunmalarını hazırlıyorlardı. Arama bahanesiyle yazılanların bir kısmına el konuyordu. Duruşmaya götürülen, siyasi savunma yapmaktan caydırılamayanların savunmaları sansürden geçiriliyor, zindanlardaki vahşetle ilgili hiçbir şeyin yazılmasını kabul etmiyorlardı. Evet, savunma hakkımızı bu şekilde koparmıştık.

14 Temmuz eylemi, Diyarbakır zindanında olduğu gibi, Kürdistan ve PKK tarihinde de önemli büyük tarihsel bir dönüm noktasıdır. İçerde, düşman bizi yoketme, ihanete götürme politikasını işletememiş; bu eylem buna son vermiştir. Kürdistan, Türkiye ve dünya kamuoyunda, faşist cuntanın işkenceci yüzünü teşhir etmiş, dünya kamuoyunun dikkatlerini Kürdistan ve Diyarbakır zindanlarına çekmeyi sağlamıştır. Halka direniş ruhu ve azmi vermiş, Kürdistan devrimine ve devrimcilere olan inancını sağlamıştır. Partiye direniş mesajı vermiş, ne yapılması gerektiğini göstermiştir. 14 Temmuz eylemi zindan mücadelemize damgasını vurmuş, devrim ve halk tarihimize altın harflerle geçmiştir. Yeri gelmişken, bu devrim şehitlerinin anısı önünde eğildiğimi belirteyim.

Bu ruh ve mirasın üzerinde daha fazla yatamazdık. Hem şehitlerimize layık olamaz, hem de değerlerimize ters düşerdik. Biz hücredekiler, hazırlıklarımızı yapmaya başladık. Koğuşlarla hala bağlantımız kesikti. Ancak, duruşmalarda güvendiğimiz arkadaşlara direniş sinyali veriyor, hazır olmalarını söylüyorduk. Hücredekiler, artık örgütlüydük. Asgari örgütlenmemizi yaratmıştık. Ve 1 Eylül 1983'te 20 kişilik bir grup, ölüm orucunu başlattık. Hedefimiz, teslimiyet zincirini kırmaktı. Taleplerimiz, tüm tutsakların talebiyle çakışıyordu. Eylemin başlatılması, gereken yankıyı yapmıştı. 5 Eylül'de sayısı üç bine varan tutsaklar, ***"Kahrolsun İşkence, yaşasın ölüm", "İnsanlık onurumuz işkenceyi yenecek", "Yaşasın PKK"*** sloganlarıyla Diyarbakır zindanının karanlıklarını yırtıyorlardı. Artık askeri kurallara uyulmuyor. Faşist marşlar söylenmiyordu. Üç yıl aralıksız süren, faşist marş seslerinin yerini sloganlar almıştı.

Mazlum, Ferhat ve Hayrilerin ektiği direniş tohumu yeşermiş, gün yüzüne çıkmıştı. Buna ölü vermemize rağmen, hiçbir direnişe katılmayan, dışımızdaki hareketler de, kitlemizin coşkun katılımı, ortak insani talepleri hedeflememizden ötürü katılmak zorunda kalmıştı. Teslimiyetçi, küçük-burjuva hareketlerinin çoğunun yönetici unsurları, isteksiz olmasına rağmen, tabanına söz geçiremez olmuş, katılmak zorunda kalmıştı.

PKK'nin dalgalandırdığı direniş bayrağı, Diyarbakır zindanlarının tepesine dikilmiş, diğer hareketleri de sel gibi akışımızın önünden kurtulamamış, sürükleyip önümüze katmış, ve üç yıla yakın süre Diyarbakır zindanlarında süren kölelik statüsüne son vermeyi başardık. Düşman, direnişin görkemliliği karşısında şaşırmış, paniğe kapılmıştı. *"Herkesi teslim aldım, sindirdim, hizaya getirdim"* diyerek rahat hareket eden düşman bu patlama karşısında neye uğradığını şaşırmış, ne yapacağını bilemez duruma düşmüştü. Ve ölüm orucunun 27. günü, öne sürdüğümüz insani talepleri kabul etmek, anlaşmak zorunda kalmıştı. Üç yıllık kölelik zincirini, teslimiyet sta-

tüsünü parçalamayı başarmıştık.

Ülke içinde de Diyarbakır zindanı, faşist cuntaya karşı tek muhalefet odağı olmuş, onun işkenceci yüzünü tüm insanlığın gözü önüne sermiş, teşhir etmeyi başarmıştı. Bizim şahsımızda; insanlık onurunu, yurtseverliği, devrimciliği ayaklar altına alıp, silip süpürmek isteyen düşman, bu amacına ulaşamamış, hesapları boşa çıkarılmıştı. Ülke içinde kendisine karşı direniş odağı görmeyen faşist devlet, Diyarbakır zindanında muhalefetle karşılaşmış, geri çekilmek zorunda kalmıştı. Bunca ölünün çıktığı Diyarbakır'a, artık az çok dünya kamuoyunun da gözü çevrilmiş, gündemine girmişti. Ancak, gerçek anlamda yeterince bir destek görmüş değildik. Şimdiye kadar da gerçek anlamda bir destek görmedik.

Diyarbakır zindanındaki 1 Eylül eylemi, örgütlü, programlı başlattığımız bir direnişti. Örgütlülüğün varolma da, ayakta kalmadaki belirleyici rolü, bu mücadele alanında ortaya çıkmıştı. Düşman baştan beri, ilk hedefi olarak örgütlü yapımızı dağıtmayı önüne koymuştu. Ve teslimiyet döneminde bunu tamamen dağıtmayı başarmış, rahat hareket etme olanağına kavuşmuştu. Örgütsüz kitlelerin amaçlarına, hedeflerine varabilme şansları yoktur. Örgütlülük, mücadelenin canalıcı ve baş koşuludur. Eylem öncesinde biz hücredekiler, örgütlenmiş, eylem süresinde, koğuştaki arkadaşlarımızın da asgari örgütlenmesini yaratmasını sağlayabilmiştik. Ortak tavır, ortak hareket birliği sağlanmıştı. Nerede olursa olsun, direnişler, ulusal kurtuluş savaşları vs. bir halk öndersizse; köle kalmaya mahkumdur. Nitekim, biz örgütsüz yaşadığımız üç yıl süresince, kölelik statüsündeydik. İrademize göre hareket etmiyor; düşmanın iradesi yönünde yaşamımız yönlendiriliyordu. Varolmanın koşulu, mücadele örgütlerinin yaratılmasından geçer. Bu gerçek, bir an olsun akıldan çıkarılmamalıdır.

Dışımızdaki reformist-milliyetçi, küçük-burjuva hareketlerin önderleri ve yönetici kadrolarından bir kesimi de içerdeydi. Ancak Kürt halkının önderi iddiasında olan bu şahıs ve örgütler; hiçbir direniş kaygısı taşımadığı gibi, ne bir girişimleri ne de bir çabaları oldu. Koşullar ve uygulamalar, rahat yaşamalarını olanaksız kıldığı için, bundan hoşnut değildiler. Ama harekete geçmek için parmaklarını bile kımıldatmıyorlardı. Kendilerini akıntıya bırakmış, düşman nereye sürüklerse oraya sürüp gidiyorlardı. Bu teslimiyetçi ruhlarını gizlemek için, direnişe cesaret eden bizlerin direnişini basit göstermeye, karalamaya çalışmaktan da kendilerini alıkoymuyorlardı. Öyle ki, 14 Temmuz Ölüm Orucunda şehit düşen arkadaşlara dil uzatmaya kadar işi vardırabiliyorlardı. "Kemal'le, Hayri intihar etti. Kitlesini boş bir direnişe sokup, düşmana teslim etmenin suçluluğuyla vicdan azabından kurtulmak için bunu yaptılar" diyen ruhsuzlar bile çıktı. Bunları söyleyenler, sözümona bir zamanlar Kürdistan halkının önderi iddiasında olanlardı. Bunlar, önderliği düşmana yaranma yarışına girerek yapıyorlardı. Teslimiyetlerini, ruhsuzluklarını, kitleden, tabandan gizlemek için, başvurmadık kurnazlık bırakmıyorlardı. Doğrusu bu alanda epey de yaratıcıydılar. Haklarını yememek lazım. *"Kürdistan halkının bize ihtiyacı var, ne yapıp edip burda sağ kalmayı başarıp, dışarıya çıkmaya bakmalıyız. Dışarı çıkıp mücadeleyi yürütürüz"* diyenleri de az değildi. Sanki "zindanlarda mücadele yürütülmez" diye bir kayıt vardı da dışarıda, sadece dışarıda mücadele edilebilirmiş. Oysa kölelilik ve tutsaklığın olduğu her yerde, zindanda, dışarıda, fark gözetilmeksizin, köle ve tutsağın yapacağı tek şey, zincirlerinden kopmak olmalıdır. İnsanlık değerlerini, insanlık onurunu koruyamayanlar, korumak için parmağını kıpırdatmayanların mücadeleci olmaları, mücadeleyi sürdürmeleri de söz-

Sabri Ok, Rıza Altun ve Muzaffer Ayata ziyaretçileriyle

konusu olamaz. Halka önderlik eden, her alanda halkın önünde yürümesini, önünde olmasını bilmelidir. Halkın, evlatları ölüme giderken, arkada kalanlar halkın önderi olamaz. Olsa olsa şarlatan ve kuyrukçu olurlar. Halka önderlik edenler, halkın özlemini en çok özleyebilenlerdir. İsteğini en çok isteyenlerdir vs. Halkın kurtuluşu için ölmesi gerektiğinde ölmesini bilenler ancak halkın önderi olabilir, halkın gözünde, mücadelesinde yaşayabilir. Halkımızın gerçek önderleri olan Mazlumlar, Hayriler, Kemaller, Kürdistan halkına, önderliğin nasıl yapılabileceğini göstermişlerdir. Diyarbakır zindanları gerçek halk önderleriyle, önder güçleriyle, sahte önderleri, güçleri birbirinden ayıran, açığa çıkaran iyi bir ayıraç olmuştur.

Diyarbakır zindanındaki direnişlerimiz, dışımızda, örgüt olma, devrimci olma iddiasında olanları da kurtarmış, insani ve siyasi kimliğine kavuşmasını sağlamıştır. Koyduğumuz direnişler olmazsa, bunlar bırakalım siyasi kişiliğini, insani kişliğini dahi koruyamayacaklardır. Nitekim, insani değerleri elden bırakanlar hiç de az değildi. İçlerinden, biraz dürüst davranmayı bilenler, *"İnsani ve siyasi kimliğimizi korumayı sizlere borçluyuz, PKK olmasaydı kendimizi koruyamazdık"* demişlerdir. Bunları söyleyenler bile, dışarı çıktığında, Avrupalara kapağı attığında, Diyarbakır'daki yaratımlardan kendilerine pay çıkarmaya, direnişin, yüce değerlerin tüccarlığını yapmaktan geri kalmamışlardır. Kan-ter, acılarla yoğrularak yarattığımız değerleri sahiplenmeye çalışan bu fırsatçı leş kargalarını duydukça, içimiz paralanıyor. Devrim şehitlerine, çilekeşlerine, dünyada ancak bu kadar saygısızlık yapılabilir. İsteğimiz, insanlığın böyle ucuz propagandalara itibar etmemesi, böyle devrim tüccarlığı yapanları, tüccarlıklarıyla başbaşa bırakmasıdır.

Düşmanın, Diyarbakır zindanlarından, teslimiyet ve ihaneti, biz PKK'li tutsaklar şahsında Kürdistan alanına yayma planları, Hayrilerin, Kemallerin, Mazlumların ve onların yolunda yürüyenlerin acı ve fedakarlıklarıyla önlenmiş, bu hain planı boşa çıkarabilmeyi başarmıştık. Diyarbakır zindanı ihanetin yayıldığı bir merkez olma durumundan çıkarılmış, buna müsade edilmemiş, tersine Diyarbakır zindanları Kürdistan'da direnişin ruhu ve sembolü olmuştur. Faşist cuntanın, Türk devletinin yenilmez olmadığını, Kürdistan halkına göndermiş, PKK kadro ve savaşçılarına direniş ruhunun gıdası olmuştur. Kürdistan halkının tarihindeki en kritik bir dönemeçte, çıkar yolu gösterme gibi, tarihsel bir işlevi görebilmiştir. Zindan direnişi, faşist cuntanın ezici baskısı ve katliamları altında bunalan Kürdistan'da direnişin önderliğini yüklenme gibi bir işlevi olduğu kadar, herhalde, tarihte hiçbir ülkenin tutsaklarına nasip olmamıştır. Kürdistan'da bu karanlık yıllarda direnişin sembolü ve önderi Diyarbakır zindanındaki direniş olmuştur. Bu, bizim kendimize biçtiğimiz bir rol değildi. Çoğumuzun aklından bile ülke tarihinde böylesine önemli bir rol oynayacağımız düşüncesi geçmemiştir. Ancak, ihanet etmememiz, yerlerde sürüklenirken bile, halka ve Partiye sımsıkı sarılmışız. Ayağa kalkmak için direnişten başka yol olmadığını kavramamızla bunun gereklerini yerine getirmemiz, Kürdistan'da böylesine önemli ve tarihsel bir rolü oynamamızı beraberinde getirdi. Ölmek üzereyken dirildik. Bizi dirilten, yaşatan direnişti. Kürdistan'da bir daha "Direnmek Yaşamaktır!" gerçeği ve "Sessiz bir halk olarak barış içinde eriyip yok olmaktansa; direnerek, savaşarak varolmayı" kendisine çıkış noktası yapan PKK'nın tespitlerinin doğruluğu, Diyarbakır zindanında zorlu bir sınavdan sonra ispatlanmıştı. Teslimiyetin ihanete, direnişin zafere götürdüğünü yaşamımızla gördük.

Şurada, dünya hukuk tarihinde belkide eşine rastlanmayan Diyarbakır sıkıyönetim mahkemelerinin hukukun ırzına nasıl geçtiğine kısaca değinmeden geçemeyeceğim. Yüze yakın tutukluya zorla, itiraf adı altında ifadeler düzenletilmiş, mahkemelere sunulmuştu. 14 Temmuz Ölüm Orucunun yarattığı güven ortamının etkisiyle cesaretini biraz toplayan tutsaklar, mahkemelerde bu ifadelerin onların özgür iradesinin ürünü olmadığını, kendilerine zorla imzalatıldığını açıkladılar. Mahkemeler, bu "suç" işleyenlerin (ki, kendileri de suç ortağıydı) hakkında suç duyurusunda bulunacaklarına, tutsakları suçladılar, hakaretlere boğdular. Ve bu zor ürünü olan ifadeleri hukuki delil olarak kullandılar. Tutsakların "bize zorla imzalattırıldı" açıklamasını geçersiz saydılar. Diyarbakır askeri mahkemeleri işkence ürünü olan polis ifadelerini ve bu "itirafları" esas alarak, ama gerçekte tamamen siyasi amaçlı olarak bizlere en ağır cezaları, hukuki yargılama adı altında verdiler.

Ocak saldırısı: 1 Eylül 1983 direnişindeki başarımızdan dolayı, geri adım atışını düşman sindiremiyor ve yaralı bir canavara benziyordu. Bunun acısını çıkarmanın hesaplarını, planlarını yapmaya başladı hemen. Bu süre zarfında bizde kısa da olsa bir soluk almış, örgütlenmemizi asgari de olsa yaratabilmiştik. Ancak kendimizi toparlayabilme fırsatı vermeye niyeti yoktu düşmanın. Bize nefes aldırtmak istemiyordu. Faşist cunta, aldığı yaranın acısını bizden çıkarmak için hemen saldırıya geçti. 1 Eylül Direnişi, 27 Eylül'de sonuçlanmıştı. 3 Ocak 1984'de, ise düşman Diyarbakır zindanındaki tutsakların üzerine kara bir bulut gibi abandı yine. Üç yıl süresince görülmeyen bir vahşetle saldırıya geçti. Koğuşlar basılıyor. İnsanlar işkence tezgahına yatırılıyor, beton duvarların arası yine can pazarına dönüştürülüyordu. Biz de direniyorduk. Düşman, yine bize teslimiyeti, emir-komutayı dayatmıştı. Bir daha teslimiyeti kabul edemezdik. Yeterince tanımıştık onu. Canımızı dişimize takarak, kıran kırana bir direnişe geçtik. İki ay, aralıksız olarak bu saldırı sürdü. Ancak, tutsakların çoğu direnişe devam ediyordu. Ölüm orucunda Orhan KESKİN ve Cemal ARAT ile üç tutsağın yaşamını yitirmesinden sonra, geri adım atmazlığımız kararlığımızla yine ona geri adım attırdık. Teslim olmadık. Ancak bu vahşette kitlemizi ayakta tutmak için tek tip elbise giyme tavizini verdik.

İnsanlığın, ülkemiz insanının düşmanı daha iyi tanıması, direnişin ne olup olmadığının biraz anlaşılması için çok kısa olarak Diyarbakır zindanını anlatmayı gerekli gördüm. Diyarbakır zindanında, düşmanın, vahşetini vermek için ciltler dolusu kitabın yazılması gerekir ki, yazılacaktır. Her şeyin günyüzüne çıkarılması insanlığın bilgisine sunulması gerekir. Üç yıllık süre içinde Diyarbakır zindanında 40'a yakın tutsak yaşamını yitirdi. Kırk ölünün çıkması, Diyarbakır zindanını dile getirmeye yetmez. Düşman, öldürmeken çok, teslim almayı ve ihanet ettirmeyi koymuştu önüne. Binlerce tutsağın, binlerce defa ölüp ölüp dirildiği, ölümü arar hale geldiğini söylersem, işin boyutu hakkında bir fikir verebilir sanırım. Saygon zindanları ve Nazi kamplarında ancak benzeri yaşanmıştı; burda yaşananların.

Niye Diyarbakır zindanı?

Diyarbakır, Kürdistan'da merkezi bir il ve kolordu karargahının bulunduğu bir yerdir. Kürdistan bağımsızlık mücadelesini yürüten PKK kadro , sempatizan, taraftar ve yurtseverlerin, tutsak düşenlerin toplandığı yerdi. Mücadelemizin en yoğun olduğu bölgeler, Diyarbakır sıkıyönetim bölgesiydi. Ve Diyarbakır'da yargılamalar yapılacaktı. PKK'nin önder kadroları olmak üzere, binlerce savaşçısı ve taraftarı Diyarbakır'da tutuklanmıştı. İşte bu, Diyarbakır askeri cezaevinin önemini ve konumunu belirtiyordu. Diyarbakır geçmişte de kanla boğulan isyanların merkezi karargahı olmuştu. Faşist cunta, diğer askeri cezaevlerinde de baskıları ve tek tip insan yaratma programını yürürlüğe koymuştu ama, hiçbir cezaevinde Diyarbakır'a yöneldiği gibi yönelmemişti. Diyarbakır'ın Kürdistan'da politik merkez konumunda olması, PKK'li tutsakların toplandığı yer olması, ona devletin yaklaşımını anlamaya yeterli bir gerekçe olmasını sağlıyordu. Türk devleti, Diyarbakır zindanlarında PKK'li tutsakları teslim alma ve ihanet ettirmeyle önüne baş sorun olarak koyduğu Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini boğma, ihaneti ülke çapına yaymayı, tutsakların şahsında yapmaya çalışıyordu. Devlet politikası olarak işkence, vahşet, Diyarbakır zindanlarında işte böylesine hain ve tehlikeli bir planın parçası olarak bu boyutta, başka yerde uygulanmayan boyutta uygulandı. Diyarbakır zindanının bu özel konumundan ötürü, bu ince ve özel politika güdüldü.

Anlatımlarımda, Diyarbakır zindanlarında biz savaş esirlerine uygulanan uygulamaları vahşet deyimi ile ifade etmeye çalıştım hep. İşkence deyimini kullanmak, gerçeğin karşısında silik kalacağından, vahşet deyiminin de esas içeriği vermekte yetersiz kalacağı görüşündeyim. İşkence deyimi yetersiz kalır. Çünkü, bir insanın ailesiyle görüştürülmemesi, biraz dayak atılması, bazı doğal ihtiyaçlarının kısıtlanması da işkencedir; bir insanı öldürmek için yapılan işkenceler de işkencedir. Ama, Diyarbakır zindanındaki, uygulamalar böyle şeylerle kıyaslanamaz ve ifade edilemez. Başta da belirttiğim gibi, yaşamda olmamız, yaşamımız bize karşı düşman haline getirilmişti. Binlerce insanın ölümü arar hale gelmesi ancak vahşet ve daha ötesi bir deyimle ifade edilebilir.

Kürdistan zindanlarında Direniş mirası:

Kürdistan devrim tarihinde köklü bir direniş mirasımızın olmadığını, bu alanda bir miras devralmadığımızı vurguladım. Teslim almada, daha fazla acı çekmede bu mirassızlığın, deneyimsizliğin tabi ki, payı olmuştur. Ve biz, teslimiyetin acı şerbetini tadarak, büyük kayıplar ve acılar pahasına, Kürdistan devrim tarihinde zindan direniş mirasını oluşturabildik. Kürdistan ulusal kurtuluşunun önderi olan PKK ~~zinan~~ direnişinin yaratıcısı ve öncüsü olma tarihsel rolünü de oynamış, bu alanda halk mirasımızı yaratabilmiştir.

Biz, zindanlarda mirasımız, deneyimimiz yoktu diyebildik. İçine düştüğümüz lanetlenecek dönemi anlatmaya çalışırken, bunu bir gerekçe olarak gösterebildik. Artık bizden sonra tutsak düşenlerin bu gerekçelerini ellerinden almış, Kürdistan zindanlarında bir direniş mirasımızın olduğunu, yaratıldığını, Kürdistan savaş esirlerine düşen görevin bu mirası korumak ve geliştirmek olduğunu belirtmek ve her yerde, her koşulda direnişten taviz verilmemesini, bir yaşam, ve kültür biçimi olarak benimsemesi gerektiğini vurgulamak isterim.

Diyarbakır zindanında alçalmanın, soysuzlaşmanın, ihanetin, bitmişliğin, her türlüsünü görüp yaşadığımız gibi, en yüce direnişleri, fedakarlıkları, kendini halka adamışlığı da yaşadık. Varolmanın yegane koşulu, örgütlü olma ve direniştir. Kürdistan'da özgürce bir yaşam için, bundan başka seçenek yoktur. Düşmanın eline tutsak düşen, bağımsızlık savaşçılarının ve yurtseverlerin görevi, zindanlarda yaratılan, bu mirasa ve değerlere dört elle sarılmak; Parti ve halk değerlerini korumak için kendini feda etmekten sakınılmamalıdır.

PKK'ye!

Öncelikle, şunu belirteyim ki, PKK saflarında yerimi olarak kutsal bağımsızlık kavgasına katılmakla mutluluk içindeyim. Bana bu mutluluğu yaşatan Partime her şeyimi borçluyum. Onun uğruna bin defa da ölümleri yaşasam yine de borcumu ödeyemeyeceğime tüm kalbimle inanıyorum. Zira, PKK bana insanlığımı verdi. Sömürge ülkem, köleleştirilmiş, halkımın olduğu gibi, benim de elimden tuttu; dünyaya gözlerimi açtı. Sömürgecilikçe hayvanlaştılıp kişiliksizleştirilmek istenen halkımın yol göstericisi ve kurtarıcısı oldu. Bana, hayvanlaşmaya ve kişiliksizleşmeye karşı kavgayı öğretti. Son nefesimde de ağzımdan çıkacak olan; bu kavganın isyan alevleri olacaktır. Kavgamızın gururu ve onuru ile, ipe giderken, Partime layık olmaya çalışacağım.

Partililer!

Arkadaşlar, ülkemiz koyu karanlık içinde, halkımıza zindan olmuştu. Ve yokoluşun soğuk, ölümcül yüzüyle halk olarak karşı karşıyaydık. Tam da bu aşamada Partimiz doğdu ve soylu bağımsızlık, demokrasi görevini üstlendi. Bu uğurda hiçbir şeyden çekinmeden, kanla, emekle ve acılarla mücadeleye koyuldu. Daha dün, bize bakıp alay ederek gülen sözde halk önderleri ve düşmanı hayal kırıklığına uğrattık. Ülkemizde devrimi filizlendiren Partimiz, yarın da bağımsızlığın meyvelerini toplayacaktır. Bunun için devrimimizin her aşamasındaki ağır yükü Parti kadrolarımızın omuzlarındadır. Tarih, bu soylu görevi sizlerin sırtına vurmuştur. Daha yolumuz uzun ve sorumluluklarımız her gün biraz daha da artacaktır. Sizler, devrimin temel taşlarısınız. Devrimimiz, sizlerin ellerinde yükselecektir. Şunu unutmayınız ki, devrimimiz bölgede Vietnam devrimi etkisi yaratacaktır. Hangi yönüyle bakarsak bakalım; bu gerçek çıkıyor karşımıza. Biz, bölge devrimlerinin garantörü olacağız adeta. Devrimimiz, Vietnam devriminden de ağır olacaktır. Bu bakımdan, kadrolarımızın gelişkinliği, ileri görüşlülüğü, politize olmuşluğu, ataklığı ve engin komünist fedakarlığı ile katışıksız Parti kişiliğine erişmeleri ve her bakımdan devrimin tüm yükünü omuzlarında taşımaları gerekmektedir. Öncelikle kavramamız gerekenlerden biri, hatta başlıcası Parti birlik ve disiplinini korumak ve tam anlamıyla Apocu ruh ve uyanıklıkla donanmamız gerekmektedir.

Sizlerden istemeyerek ayrıldığım için üzüntülüyüm. Birlikte, yarınlarımızın baharında yaşamak isterdim. Fakat düşman yaşamı bizden koparmada elini çabuk tutmak istiyor.

Bilmenizi isterim ki, düşmana bu zevki tattırmayacağım. Son nefesimde ona en azından moral yönünden darbe vurmaya çalışacağım.

Biz, Parti kadrolarının en büyük eksikliği ideolojik ve siyasi yetersizliğimiz oldu. Şayet bir nebze de olsa siyasi gelişkinlik ve pratik olarak APO'ya ayak uydurabilseydik, devrimimiz daha az riskli ve hızlı olacaktı. Kendim dahi, karşılaştığım birçok arkadaş, Partimin erişmiş olduğu siyasi boyuta ayak uyduramayarak onu geriden izledi. Oysa siyasi gelişkinliğimizi pratik ataklık düzeyine çıkarmadan geriliğimizi aşamayız.

Kürdistan bağımsızlık mücadelesi uğruna ölümden sakınmayacağımızı biliyorum. Bu sevinilecek, övünülecek bir durumdur, halkımız için. Ancak, şunu unutmayın ki, Kürdistan devrimi için ölmek yeterli değildir. Bizler artık ölümü, günlük, sıradan bir iş olarak görebilmeliyiz. Devrimimiz için ölmeyi bilmenin yanısıra en çok çalışmasını, canımızı dişimize takarak tüm enerjimizle devrimi örgütlemeyi önümüze koyarak bir an bile bunu aklımızdan çıkarmamalıyız. Kürdistan devriminin başarısı, çalışmak, daha çok çalışmak ve yine çalışmaktan geçer. APO'nun ve Partinin gösterdiği hedeflere tüm yetenek ve enerjimizi harcayarak ulaşmak için didinin. Son olarak söyleyeceğim şu ki, APO'yu ve Partiyi koruyun. Şehitlerimizin yarattığı değerlere ve değerlerin bize hayat vereni olun, direnişe bağlı kalın!Biz değerlerimize bağlı kalarak yeni değerler katarak bağımsızlığımızı sağlayabiliriz.

ARGK'ye!

Silah arkadaşlarım; dünü getiriyorum gözlerimin önüne. Silahımız ya bozuk bir 7.65 ya da bir dinamit lokumuydu. Kimi yerde bunları da bulamayarak bir sopa ile idare ediyorduk. Bugün, elimizdeki silahlar, yetersiz de olsa savaşı yürütmeyi sağlayacak güçte, geçmişte silahsız insanlar olduğumuzu, mücadele araçlarından yoksun olduğumuz günleri unutmayalım.

Bırakın bugün silahsız insanlar olduğumuzu, silahlı bir halkız artık. Düşman, dün yurdumuzun her köşesini rahatlıkla çiğnerken, bugün en ufak bir operasyona dahi ecel terleri dökerek çıkıyor. Yüzyıllarca, halkımız çağdaş kurtuluş kuvvetlerinden yoksun olarak boynu büyük yetim gibi yaşadı. Sizler artık halkımızın kurtuluş umudusunuz. Dağlarımızı kurtarın, bir çığ olup ovalarımızdaki emeğimizin, hazinelerimizin üstüne oturmuş, tüm zenginliklerimizi imansızca gasp ve talan eden düşman üstüne inin. Düşmanı isyan ateşimizle boğun.

Siz silahlı kuvvetlerimizin oluşacağı, kavgayı başlatacağı günleri sabırsızlık ve hasretle bekledik. Artık gözümüz açık gitmeyecek. Bizlere, bugünleri gösterdiğiniz için sizlere minnet borçluyuz. Kavgada, elde silah sizlerin yanında olmayı ne kadar isterdik. Ama kavgayı idam sehpasında yürütmek de güzel. Coşkulu yüreğimle hep yanınızda, düşmanın üstüne patlayan silahlarınızla olacağım. Partimin gösterdiği hedeflere ulaşmaya, direnişi ülkeye yaymaya çalışarak ancak şehitlerimizi ve devrimimizi yaşatabilirsiniz. Bunu unutmayın.

Halkımızın özgücü ERNK'ye!

Halkımın başına bin yıllardır bela kesilen talan, işgal, sömürgecilik, kölelik ve her türden çağdışı baskıya karşı ayaklanmada, çağa uygun bir kavga vermede en büyük engel olan; halk olarak parçalanmışlığımız, senin şahsında sona erdi artık.

Artık yerli hain feodallerimiz, aşiret reislerimiz, ülkemizi bölge bölge, halkımızı aşiret-aşiret, düşmana peşkeş çekemeyecekler. Halkımız, hain işbirlikçi takımının elinde bir piyon olmaktan çıkıp, ERNK'nin saflarında ve emrinde takım-takım, bölük-bölük, ordu-ordu kavgaya girecektir. Ülkenin her karış toprağı, senin bayrağın altında saf tutmuş, halkımın kanıyla sulanacak, analarımız, bacılarımız en güzel türkülerini senin saflarında birleşmiş halkımın başarılarına, en acı ağıtlarını senin kayıplarına yakacaklar.

Ve artık, tüm dünya halkları ERNK'nin şahsında Kürdü ve Kürdistan'ı anacak; ERNK'yi Kürt ve Kürdistan bilecek. Dünya halkları, senin şahsında örgütlü, bilinçli, ileriye dönük dost bir halk buldu. Sen ulusal yok oluşun kapkara günlerine doğan PKK güneşinin ışınısın, ERNK... Sen, dost ve düşman tüm güçler nezdinde halkımın özgür

istemi ve dileğisin, ERNK... Sen, ölüme gideceğimiz son anda, bize güç veren olalcaksın ERNK... Sen, ölümlerde yaşamlar yaratarak, halkımın gür sesisin ERNK... Kürdistan halkı senin saflarında her gün daha da sıkışacak ve birleşecektir. Saflarına koşmalıdır, seni yaşatmalıdır.

Halkıma!

Bağrında PKK gibi bir güç çıkarabildiğin için çok şanslısın. Bu güne kadar özgücünle, PKK gibi çağdaş önderini yaratamamış olman; tutsaklığının baş nedenlerinden biridir. Artık, üzülüp hayıflanma. Seni kurtaracak olan evladını doğurdun. Bundan sonra analık görevini yerine getirmen kalıyor geriye. Evladını, beslemek, büyütmek, ve her türlü tehlikeden koruman gerekiyor. Özgücün, evladın partine, bugüne kadar her türlü desteği verdin. Kurtuluş yolunun en zor yanlarından biri, kurtuluşu sağlayacak gücü doğurmaktadır. Görevini bu alanda başardın. Şimdi bağımsızlığı almamız gerekiyor. İşimizin en zor ve zahmetli kısımlarından biri de bu.

Kürdistan'da, kanımız yüzlerce yıl sürekli hiçbir sonuç elde edemeden akmıştı. Düşman bizi bölüp parçalayarak kendisini gizlemeye, bizleri de birbirimize düşman göstermeye çalışmıştı. Artık düşmanın yüzünü her Kürt insanı tanımaya başladı. Biri namusumuza el atınca silahımıza sarılıyorduk. Ama, sömürgecilik, vatanımıza; Kürdistan'ımıza saldırınca sessiz kalıyorduk. Birisi, dinimize saldırdığında karşı koyuyorduk. Fakat düşman Kürtlüğümüze saldırdığında aynı şekilde karşı koyamıyorduk. Birisi, aşiretimize ve ailemizden birine saldırdığında intikam alıyorduk. Ama halk olarak bize saladırdığında sömürgecilerle kavgaya tutuşmuyorduk. Sömürgecilik bizi, şehirli, ovalı, dağlı diye bölmüştü. Alevi-Sunni olarak birbirimizden ayırmıştı. Aşiretlere parçalamıştı. Bizi, birbirimizden nefret ettirir hale getirmişti. Yıllarca çalışıp çabalamamıza rağmen, iki yakamızı biraraya getiremez olmuştuk. Sömürülerek sefalet ve yoksulluk içinde olmamıza rağmen, yoksulluğumuzun, sefaletimizin nedenlerini başka yerde aramaya başlamıştık. Neden böyleydik? Yoksa, biz Kürt, ülkemiz Kürdistan değil miydi? Hayır! Biz, bir halktık ve Kürttük. Ülkemiz Kürdistan'dı. Bunları hepimiz biliyorduk ama, düşman bizi o kadar güçsüz bırakmıştı ki, ne olduğumuzu, kim olduğumuzu dahi anlayacak halde değildik. Güçten-takattan düşürülmüştük. Düşmana karşı baş kaldıramıyorduk. Düşman bizi katlediyordu. Su gibi kanımızı akıtıyordu. Bu şekilde başarısız isyanlarımız, gözümüzde korkular olmuştu. Yani, biz Kürtler, namusumuza, topraklarımıza, Kürtlüğümüze saldırıp zenginliklerimizi talan, eden, bizleri katleden sömürgeci düşmanlardan korkar olmuştuk. Oysa halklar korkmamalıdır. Korku, düşmana sessiz kalmak; bizi yokedecek olan düşmana boyun eğmekti. Düşman hele Türk sömürgeci düşman zalimdi. Kanımızı emmeye doymuyordu. Bizi tarihten silmek istiyordu. Niçin böyle olmuştuk! Türk sömürgeci devletiyle başa çıkamaz diye Kürtlüğümüzden umut keser olmuştuk. Çünkü, artık kendimize yabancılaşıp, Türkleşme yoluna girmiştik. Çünkü, Kürtlüğümüzden umudumuzu keser olmuştuk.

Peki, bu hallere nasıl gelmiştik. Her şeyden önce düşman bizi bölmüş ve bizde birlik sağlayamıyorduk. Hep birlikte kavgaya katılamıyorduk. Başkası katılsın ben sonra katılayım diyorduk. Biz, durup seyrederken, düşman bu defa bize saldırmıştı. Tek kalmıştık, ne düşmandan kaçabiliyor ne de ona gücümüz yetecek durumdaydı. Çünkü, biz, nasıl ki, başkası isyana katılsın ben sonra katılırım dediysek; şimdi de başkaları durmuş bizim sonumuzu seyrediyor. Oysa, Hakkari ayaklanınca, Siirt sessiz kalırsa, düşman Hakkari'nin işini bitirip Siirt'e saldıracaktır. Yalnız iki memleketimiz değil, tüm Kürdistan'da hep beraber Kürtlük isyanına, vatan kavgasına katılmak için birbirmizi beklemek değil, yarışmalıydık.

Ayrıca, bizi düşman karşısında boyun bükmeye götüren en önemli şeylerden biri de, başımızı çeken, umudumuzu, her şeyimizi bağladığımız önderliklerin yetersiz, yanlış ve bizi esaretten ve sefaletten kurtaracak nitelikte olmayışlarıydı. Başımızı aşiret ağaları ve onların örgütleriyle, teslimiyetçi, düşmanla anlaşmaya hazır, kurtuluşumuzu sadece dil ve kültür özerkliğiyle bölgesel özerkliklerle sınırlı tutan, örgütler ve güçler oldu. Mücadeleden korkan, kendi küçük hesaplarını düşünmekten, halk olarak tüm çıkarlarımızın bağımsız ve demokratik bir Kürdistan'da olduğunu görmediler. Düşmanın karşısına yiğitçe ve cesaretle çıkamadılar. Biz, peşlerinden gidip umudumuzu bu sahte örgütlere bağlayıp ölümü ve tüm zorlukları göze alırken; bunlar bizim kanımız üzerinde düşmanla yapacakları pazarlıkların hayalleriyle yaşadılar. Böylesi önderlik tabiki bizi, değil kurtuluşa, hayal ettikleri küçük hesaplara dahi kavuşmalarını önledi. Çünkü, düşman her zaman anlaşmaya hazır bu teslimiyetçi, uzlaşmacı ve reformist güçleri ve örgütleri ciddiye bile almıyorlardı. Hem ciddiye alsa bile ne olacaktı. Sadece, Kürtçenin serbest bir dil olması ve Kürtçe okulların olması, Kürdistan'ı düşmandan kurtarıp sefaletimize ve yoksulluğumuza sanki çare mi bulacaktı? Biz esiriz. Boynumuzda düşmanın zinciri varken; silahı göğsümüze dayamışken ve açıkta, sefalet içindeyken, Kürtçe konuşmamız neye yarardı. Dert anlatmaya mı? Biz derdimizi, bizi bu hale koyan düşmana mı anlatacağız. Hayır! Biz düşmana dert anlatmayacağız. Çünkü, dertlerimizin nedeni düşmandır. Düşmana kin ve nefret duyağız. Çünkü, o, bizim dert ortağımız değil, boynumuza taktığı zinciri koparacağız. Göğsümüze dayadığı silahını elinden alacağız. Ve elimizden vatanımızdan zorla aldığı servetlerimize sahip çıkıp sefaletimize son vereceğiz. Bizim görevimiz buydu. Bundan başka yol bize haramdır. Başka yol yoktur. Ya esir olarak yaşayacağız, ya da kanımızla, emeğimizle, korkmadan vatanı ve kendimizi düşmandan kurtarmaya katılacağız. Bizim seçeceğimiz, yol budur.

Mazlum Kürt halkım!

Tam üç bin yıldır yabancılar seni esir etti. Çevrende, eline silah alan, her zaman senin vatanını gaspetti. Bugün de hala, Türk, Arap ve Acem zorbalarının elindesin. Vatanın param parça edilmiş. Bu kölelik bu esirlik yeter artık. Ayağa kalk. Cesaretini topla! Düşmanlarının seni bölmesine, parçalamasına, esir etmesine, servetlerini yağma etmesine müsade etme! Kinini, öfkeni düşmana yönelt. Vatanını sömürge, seni esir eden Türk devletidir. Düşman seni sömürgeciliğe peşkeş çeken, senin kanını emen, sömürgecilerle işbirliği içinde çıkarlarını birleştirmiş olan Kürt hakim ağalarıdır. Düşman, senin esaretine ve sefaletine bakmadan sömürgecilerle dost olanlardır.

Sen bir halksın! Hiçbir güç seni yenmeye ve esir etmeye güç yetiremez. Yeter ki, silahına sarıl ve düşmanına karşı koy. Bunu yaparsan eğer, düşmanların senin önünde diz çökmeye mahkumdur. Düne kadar senin uğruna savaşacak, ölümlerde kurtuluş yolunu açacak evlatların yoktu. Bugün ise, vatanımızın dağları, düşmana sıkılan silahlarla ses vermekte. Kurtuluş kuvvetin ARGK, senin ordun olma yolunda. ARGK'ye sahip çık ve evlatlarını ARGK kuvvetlerine kat. Saygıdeğer Kürt anaları! Evlatlarını ARGK'nin kahramanlık destanlarıyla büyüt. Zalim ve kan emici düşmana karşı büyüteceğin çocuklarına dağları beşik, yastıklarını taştan yap! Ninnileri bağımsızlığın silah sesleri olsun. Zira, isyanımız büyük, kavgamız çetin, umudumuz silahlı kuvvetlerimizdir. Geçmişte birlik ve bütünlüğünü sağlayacak bir gücün yoktu. Bugün artık, ulusal cephen olan ERNK var. Artık dağınık ve bölünmüşlük geride kaldı. ERNK ulusal birliğini sağlayacak. Düşman karşısında birliğimizin temeli olan ulusal örgütümüz ERNK, bizi bağımsızlığa götürecek. Düşmana karşı, bağımsızlıktan yana olan her Kürdistanlının görevi; cephe içinde yeralmak ve cephemizi kuvvetlendirmektir. Bağımsızlık cephemiz ERNK, bu güne kadar yaratılan en büyük ulusal örgütlenmedir. Onu, vargücümüzle katılarak destekleyelim ve koruyalım.

Size kurtuluşu ve tüm imkanları sağlayan ve bize bağımsızlığın kapılarını açan Partimiz PKK, silahlı kuvvetlerimiz ARGK ve ulusal örgütümüz ERNK'yi yaratarak, bağımsızlığımız ve yarınlarımızı garanti altına aldı. Halk olarak, sahipsiz değiliz artık. Bize sahip çıkan Partimiz PKK, Ordumuz ARGK, Cephemiz ERNK var. Kendi kendi

mize sahip çıkmasını öğrendik. Bize, kendi kendimize sahip çıkmamızı sağlayan Partimiz PKK oldu. Bundan sonra bize düşen görev; Partimize, Cephemize ve Ordumuza sahip çıkmak ve yaşatmaktır. Yoksa, kölelik zincirini asla boynumuzdan çıkaramayız. Düşmanın zulmü altında, halk olarak yok oluruz. Sefalet içinde boğuluruz. Dünya halkları artık sesimizi duyuyor. Mazlum halklar acılarımızı paylaşıyor. Demokrat ve sosyalist halklar mücadele ve direnişmizi yakın ilgi ile izliyor. Çok geçmeden dünya halklarının desteğini de alacağız. kendimize ve davamıza güveniyoruz. Bağımsız ve mutlu bir halk olacağımıza inanıyoruz.

Bu inanç ve şevkle bağımsızlık mücadelesini büyütmek boynumuzun borcudur.

Şayet biz, kendimize sahip çıkma arzusunda mazlum bir halk olmasaydık, ben bugün sıradan bir insan olacak ve yaşama bezgin olacaktım. Buna bağımsızlık kavgasının bir ferdi olma imkanını sağladığınız için çok mutluyum. Sizlere olan bağlılığımı ve güvenimi bir kez daha ispat etmek için asılmaya giderken, sevginiz yüreğimizde olacak ve bana verdiğiniz emeğe layık olacağım.

Türkiye halkına!

Kardeş halkıma! Senin acıların da bizimki gibi büyük. Bizim ülkemizi işgal eden sömürgeci devlet, senin üstünde de en yoğun sömürüsünü sürdürmekte. Bu devlet senin devletin değil. Senin üzerinde zulmü ve zoru uygulayan sömürgeci faşist bir devlettir. Bu devlet senin üzerinde işkence makinasıdır. Bir avuç patron devletidir. Amerikan uşağıdır. Yurdunu emperyalizme peşkeş çekendir. Senin umudun, senin kurtuluşun demokratik-devrimci güçlerdedir. Evlatların senin kurtuluşun, senin için darağaçlarında sallandılar. İşkencelerde katledildiler. Hain faşist pusularda can verdiler. Bunların hepsini senin için yaptılar. Hakim sınıflar, seni daha iyi sömürmek için, sömürüye dur diyen onbinlerce yiğit gencini hapishanelere doldurdular. Senin sınıf düşmanın, Türk işbirlikçi-tekelci burjuvazi ve devletidir. Senin evlatlarını, senin uğruna acı çekenleri sana düşman olarak tanıttılar. Oysa demokratik-devrimci güçlerin, senin yegane umudundur. Türk hakim sınıfları sömürülerini gizlemek için kardeşin Kürt halkını yok sayıp; önderi biz PKK'lileri sana düşman diye tanıttılar. Yunan, Bulgar, Rum ve Sovyet halklarını sana düşman diye anlattılar. Bu halklar senin düşmanın değil, dostundur. Senin düşmanın, seni sömüren Türk hakim sınıfları ve faşist devletidir.

Biz Kürtler, her zaman sizleri dostumuz, kardeşimiz olarak kabul ettik ve edeceğiz de. Sizi sömüren düşman, bizimde ülkemizi ve hakkımızı gaspetmiştir. Bu yüzden kurtuluşumuz, birbirimizle olan kardeşçe ilişkiye ve işbirliğine bağlıdır. Sömürgeciliğe ve faşizme karşı iki halk olarak tavır koymamız gerekir. İkimizin de düşmanı olan Türk sömürgeci faşist devletine karşı, ortak mücadele edersek, daha çabuk kurtuluşa kavuşuruz. Biz yurdumuza ve bağımsızlığımıza kavuşup kölelikten kurtuluruz. Sizde sömürü ve sefaletten kurtulup emekçilerin, işçi ve köylülerin devletine kavuşursunuz. Türk sömürgeciliği, bizi Türkleştirmek için, ülkemizi kendi talan alanı yapmak için, halkımızın emek değerlerini gaspetmek için uğraştı. Oluk oluk kanımızı akıttı. Şimdi de kavgamızı kanla boğmak için, senin evlatlarını asker edip, kurtuluş kuvvetlerimizin ve halkımızın üstüne salmaktadır. Evlatlarına, bizim, sizlerin kardeşleriniz olduğumuzu anlat. Düşman bizi acılara boğmasın. Analar evlatlarına ağıt yakmasın. Kürdistan'ın, evlatlarına mezar olmaması için, batağa saplanması için, üstüne düşeni yap. Seni sömüren, işsiz bırakan, evlatlarının geleceklerini çalan Türk hakim sınıflarının devletine verdiğimiz bağımsızlık savaşımızla, onu zayıflattıkça; sizlerin de kurtuluşu daha rahat, kolay ve acısız olacaktır. Bunun için bizim meşru müdafa davamıza sahip çıkın, bizden desteğinizi çekmeyin. Düşman yalanla dolanla sizi halkımızın bağımsızlık savaşına kışkırtmasına müsaade etmeyin.

Türkiye, devrimci-demokratik güçleri, iktidar için birleşin. Türkiye ve Kürdistan halkının ortak cephesini oluşturma mücadelesini verin. Türk halkına, bizim davamızı en iyi siz anlatırsınız. Egemen sınıfların ve faşist devletin, bağımsızlığımıza ve PKK'ye karşı, halka yönelik propağandalarının önüne geçin.

Türkiyeli analar! işçiler, köylüler, kardeş halkımız! Türk sömürgeci devleti, Kürt halkını yok etmek istiyor. Bize vereceğiniz en büyük destek, kendi emekçi iktidarınızı kurmak için mücadeleniz ve uzattığımız dost eli tutmaktır. Son nefesimi verirken, Kürt ve Türk halkınınkardeşliğini haykıracağım. Size olan sevgimi dile getireceğim. Yaşasın bağımsızlık ve proleter enternasyonalizmi, sloganlarımdan biri olacak, sizlere devrimci-demokratik mücadelenizde başarılar dilerim.

Bölge ve dünya halklarına!

Bölgemiz Ortadoğu, emperyalizmin, başta petrol ve Sovyetler Birliğinin varlığına karşı olmak üzere, çok yönlü çıkarları mevcuttur. Ortadoğu, emperyalizmin yaşamsal çıkarlarını oluşturduğundan, emperyalizmin bölge üzerinde, her türlü oyunu oynamaktan çekinmemektedir. Emperyalizm, bölgede kendisine bağlı kukla ve işbirlikçi devletler oluşturarak; çıkarlarını büyük oranda bunlar eliyle sürdürmektedir. Bölgede en ufak radikal anti-emperyalist, milliyetçi, demokratik ve devrimci güçlerin varlığına tahammül etmemekte, hatta gerektiğinde bölgeyi bir savaş alanına çevirmekten kaçınmamaktadır.

Bugün emperyalizm ve emperyalizme bağlı her türlü gericilik, bölgede, demokratik güçlere karşı tam bir savaş ilan etmiş durumdadır. Ortadoğu halklarının, yaşamsal çıkarlarını koruyabilmek için, emperyalizmin çıkarlarına güçlü bir darbe indirmek gerekir. Ama nasıl? Bölge halklarının topluca bir devrimle kurtuluşu sağlamanın da sosyo-ekonomik, siyasal, kültürel ve tarihsel olanakları yoktur. Filistin devrimi de , Ürdün-Mısır-Suudi vb. Arap devletlerinin, ihaneti, Filistin kurtuluş güç ve örgütlerinin, savaşı Filistin topraklarına kaydırabilmek için, güçlerini birleştirmeyip, savaşı, fiili savaştan çıkarıp diplomatik alana kaydırmaları ve son 82 Beyrut yenilgisi ile, bunu çizgi haline getirmeleri, bölge demokrasi cephesini, olumsuz yönde etkilemeyle kalmayarak, Filistin devrimini de bilinmeyen bir geleceğe itelemiş oldu. Çok geçmeden, bölge dengesinde yeni bir güç olarak doğan PKK önderliğindeki Kürdistan bağımsızlık savaşı, emperyalizmi tehdit eder duruma geldi. Kürdistan bağımsızlık mücadelesi, çok hızlı ve güçlü bir şekilde gelişmektedir.

Bölgede anti-emperyalist cephede, Vietnam etkisi yapacak yeni bir Vietnam gerekmektedir. Bölge demokrasi güçleri, nesnel bir gözlem incelemeye tabi tutulursa; bölgedeki bu gücün PKK önderliğindeki, yükselen Kürdistan devrimi olduğu görülecektir. Hiç abartmasız söyleyebiliriz ki, Ortadoğu'nun Vietnam'ı Kürdistan olacaktır. Bunu, belki ben görmem. ama, yaşayanlarımız, tanığı olacaktır.

Kürdistan devrimi emperyalizmin çıkarları hesaplandığında; çok kanlı ve zahmetli olacaktır. Ama, bir o kadar da görkemli ve saygın olacaktır. Emperyalizm ve bölge gericiliğinin PKK önderlikli, Kürdistan devriminden yiyeceği darbe ölümcül olacak ve bir daha kendisini toparlayamayacak, bugüne kadar bölge halklarına vurduğu zincirler bir bir kırılarak; bölge halkları peşpeşe bağımsızlıklarını alacak ve bölge demokrasileri boyverecektir. Emperyalizmin, stratejik olarak en zayıf olduğu, baskının en yoğunlaştığı, bölge jeopolitik konumunun en müsait olduğu, subjektif koşulların bir Vietnam yaratmak için en güçlü olduğu yer Kürdistan'dır.

O halde, Kürdistan'da bizler bu olanakları sağlayacak, emperyalist zincirin en zayıf olduğu halkasında devrim gerçekleştirecek olan PKK önderlikli bağımsızlık mücadelesine omuz verin. Olanaklarınızı, devrimimizin yanına katmada gerekli politik, askeri ve ekonomik yardımları yapmaktan çekinmeyin. Yapacağınız tüm yardımlar, vereceğiniz tüm destekler, anti-emperyalist mücadeleye destek ve sonuçta kendi mücadelenize katkı olacaktır. Kürdistan devrimi çok zor ve zahmetlidir. PKK önderlikli Kürdistan devrimine yapılacak yardım ve verilecek destek de büyük olmalıdır.

Ayrıca, emperyalizm bölgedeki çıkarları çok yönlü ve yaşamsaldır. Bunun için, devrimci-demokrat ve radikallerin, Ortadoğu'yu kapsayacak olan anti-emperyalist bir demokrasi cephesi oluşturmaları gerektiği, her geçen gün önemini biraz daha ağırlıklı olarak hissettirmektedir. Ortadoğu'da bağımsızlık ve demokrasinin hükümran olduğu, barışın kurulup yaşatılmasını görmek en büyük mutluluğumuz ve özlemimizdir.

Saldırgan emperyalistlerin, denge politikalarının, çekingen davranmayla, caydırılmayacağı, geri adım attırılmayacağı ortadadır. Emperyalist saldırganların savaş çığırtkanlıklarına papuç bırakılmalı, bölge savaşı, çıkar endişesine kapılıp, eli-kolu bağlı emperyalistlerin Ortadoğu'da at koşturmalarına göz yumulmamalıdır. Ortadoğu'dan emperyalizmin defedilmesi, tutarlı anti-emperyalist, proleter önderlikli ulusal halk hareketiyle ancak olanaklıdır. Başta sosyalist sistem olmak üzere; sosyalist güçler, PKK önderliğinde gelişen, boyutlanan Kürdistan devrimine dört elle sarılmalı, ona karşı enternasyonalist görevlerini yerine getirmede gecikmemelidir. Sosyalist ülkeler kamuoyu, devrimimize kayıtsız kalmamalı, gelecek, sömürüsüz, savaşsız, özgür günleri birlikte kucaklayalım. Özgür yarınları kurmada, elele, kolkola yürüyelim.

İlerici insanlık, demokratik barıştan yana tüm devrimci güçler, özgür ve mutlu yarınlarımızı kurmak istediğimiz için, işkence tezgahlarına yatırıldık, öldürüldük ve halkımız katliamlar, sürgünlerle dağıtılmak, yokedilmek isteniyor. Kürdistan ülkesi açık bir cezaevi durumuna getirilmiş, Sömürgeci Türk devleti, ülkemizi bizim için yaşanmaz bir duruma getirmiş, insanlık değerleri ayaklar altına alınmış, insan haklarına, uluslararası hukukun bağlayıcılığına, savaş kurallarına tamamen düşman bir uygulama içerisindedir. Ülkemiz üzerinde, dilimizi konuşmak, Kürt olduğumuzu söylemek yasak olduğu gibi, Kürtlükle ilgili her şey yokedilmek istenmekte; ülkemiz, TC'nin sınırları içinde tutularak, halkımız Türkleştirilmek istenmektedir. İşte, en doğal hakkımız olan varolma savaşı verdiğimiz için, katliamlara, işkencelere maruz bırakıldık. XX. yüzyılın son çeyreğinde iletişim olanaklarının ve tekniğin bu denli geliştiği dünyayı küçülttüğü çağımızda; Türk sömürgeci faşistler, Kürdistan'da insanlık suçu işlemekten çekinmemektedir. Dünya insanlığı karşısında, yeterince tavır koymadığı için böyle rahat davranabilmektedir. Özellikle bu, zindanlardaki tutsaklara yıllarca amansız işkenceler uygulamış, onlarca insanı öldürmüş, yüzlercesini sakat bırakmış, ve şahsımızda, tüm insani değerler, insanlık onuru pervasızca ayaklar altına alınıp çiğnenmiştir. Ne yazık ki, yıllarca işkenceye karşı verdiğimiz insanlık mücadelesinde dünya kamuoyunun yeterli ilgi ve desteğini alamadık. İsteğimiz; insanlığın, insani olmayan uygulamalara gerekli tavrı koyması, insani değer ve yaratımlara sahip çıkmasıdır. Bu, insan olmanın gereğidir. Bir daha Diyarbakır zindanlarında yaşananlar yaşanmasın. Diyarbakırlar olmasın...

Emperyalist burjuvazi ve onların yamağı çevreler, ulusal kurtuluş mücadelemizi, dünya kamuoyunun gözünden çıkarmak için, "terörist, ayrılıkçı" vs. propağanda ve ajitelerle damgalamak çabasındadırlar. Binlerce özgürlük savaşçısı zindanlara tıkılmış, binlercesi şehit olmuş, ve dağlarda elde silah zulme karşı savaşan bir ülkenin, bir halkın; özgürlük mücadelesi nasıl terörizm olabilir? Vietnam, Cezayir vb. ulusal kurtuluş savaşlarının terörizmle nasıl damgalandığı hala belleklerdedir. Emperyalist sömürgeci propağandaları boşa çıkarın. Bizler de sizler gibi varolmak, özgür bir ulus olarak geleceğimizi kendimiz belirlemek istiyoruz. Bu da bizim en doğal hakkımızdır. Birleşmiş Milletlerde, özgür uluslar ailesinde, özgür bir ulus olarak yerimizi almak istiyoruz. Tüm dünyada sömürgeciliği kınayan kutlamalar vs. yapılırken; biz ülkemizde sömürgeciliğe karşı elde silah savaşıyoruz. Bağımsızlık savaşımızda tüm insanlığı yanımızda görmek istiyoruz. Kürdistan halkının iradesi olan öz örgütü PKK, önderliğinde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine omuz ve destek verin. Gelecek özgür günleri ve savaşsız bir dünyayı birlikte kuralım.

APO'ya!

PKK'nin Kürdistan devriminin mimarı ve klavuzu, halkımın ulusal önderi, bizlerin, ülke ve devrim gerçeklerimize gözlerimizi çevirip açtığın için, biz ve Kürdistan, her şeyimizi sana borçluyuz. Bize ve Kürdistan halkına kişilik kazandırdın. Engin bir yurtseverlikle halkı ve ülkeyi sevmemizi öğrettin. İdeolojide, mücadelede bize bolşevik ruh verdin; devrime başkoymayı öğrettin. Seni anlamak ve tanımak, ülke ve devrim için ne yapılması gerektiğini anlamak ve tanımaktır. Çünkü sen, Kürdistan ülkesi ve devrim gerçeğiyle, bütünleşmiş, kendini bununla özdeşleştirmesini başarmış, Kürdistan halkının çıkardığı ilk öndersin. Seni dinlerken, insan öyle bir derinliğin içine dalıyor ki, hiç kimsenin göstermeyi başaramadığı ülke ve halk gerçeğini gün yüzüne tüm çıplaklığıyla çıkarıp gösterebiliyor; engin bir coşku ve ruh senden, etrafına ve dinleyenlere dalga dalga yayılıyor. Öyle ki, senin bu erişilmez özelliklerinden, yurtseverlik ve devrimin coşkunluğunun taşkınlığı, bent vurulmaz, önüne geçilmez, tüm engelleri aşıp dalga dalga yayılan ve Kürdistan toplumunun geleceğinin garantisi olan kişiliğin, cezaevindeki karanlık günlerimizde bizi ayakta tutan güç kaynağı oldu. Biz, tüm Parti darbe yese de, APO, yalnız yaşasa Kürdistan devrimi onunla yeniden dirilir. Örgütlenir diyorduk. Buna inancımız sonsuzdu. Çünkü, seni tanıyorduk. Sen herkesin öldü bildiği, yokoluş uçurumunun kenarına gelmiş Kürdistan toplumuna ruh verdin. Önce kafaları silahlandırdın; sonra elleri. Kürdistan'da ihanetin, teslimiyetçiliğin, burjuva milliyetçiliğinin, feodal ilkelliğin, bencil, bireyci çıkarların, kişiliksizlerin iğrençleştiği bir ortamdan çıktın. Nasıl bir tarihi dönemeçte ortaya çıktığını, Kürdistan devriminin örgütlendiğini en iyi bu halk bilir. Senin hangi koşulların ürünü olduğunu bilmeyenler, seni gerçek anlamda tanımayanlar, anlayamazlar. Zaten, böyleleri de her gün gittikçe eriyen bir avuç dar kafalılardır.

Kürdistan gibi, çağdışı bırakılmış bir ülkeye, uluslararası komünist hareketin bir üyesi PKK'yi armağan etmenin önderi olma şansını yakaladın. Marksizm-Leninizmin yaratıcı ruhunu, ağırlığını, Leninist bolşevik çizgisinden hiç taviz vermeden, bolşevizmin evrenselliğinin hiç bir zaman önemini yitirmediğini gösterdin. Dünya komünist hareketi, Orta-doğu pratiğinde senin şahsında yeni yaratımlar ve yeni deneyimler kazanıyor. Bizse daha şimdiden bunun gururunu yaşıyoruz.

Kürdistan toplumunun direniş mayası, toplumu, ruhu, özü, herşeyisin. Kemallerin, Hayrilerin, Mazlumların önderi ve yaratıcısısın.Hayri'de, Kemal'de, Mazlum'da bu gerçeği şöyle ifade ediyorlardı: ***"Bizi yarattı, ama biz hiçbir zaman onun ufkunun genişliğine, çalışma temposuna ve pratiğine erişemedik. Onun gerisinde kaldık. Ona ayak uydurabilseydik, bu gün mücadelemiz başka noktada olacaktı"***diyorlardı. Bu söylenenler bizim seninle ilgili düşünce ve duygularımızın tümünü kapsadığı için başka söze gerek kalmıyor.

Tüm PKK'liler, seni tanımak, öğrenmek ve korumak için kanla başla çalışmalıdır. Çünkü, seni tanımak ve korumak, Kürdistan toplumunu ve devrimini, mücadele çizgisini, ruhunu tanımak ve korumaktır.

Yaşadığımız süre boyunca sana layık olmaya çalıştık. En büyük arzumuz da seni çalışmalarımızla sevindirebilmekti. Ama bunu, iyi bir biçimde, sana layık olacak ölçüde yapamadık. Bunun kabahati bizdedir. Sen bize öğretilecek her şeyi öğretmiştin. Yaşamımın son dönemlerinde, hayalinle, coşkun ve ruhunla yaşayacağımdan mutluluğum büyüktür. İdam sehpasında seni anacak, seni haykıracağım.

—Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!
—Yaşasın Orta-doğu halklarının devrim mücadelesi!
—Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
—Yaşasın bağımsızlık ve özgürlük!
—Kahrolsun emperyalizm ve sömürgecilik!
—Yaşasın APO!

23.4.1987
Muzaffer Ayata

Yurtsever Kürdistanlı emekçiler!

Ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik her türlü saldırı komplo ve provokasyonları boşa çıkaralım ve ezelim!

Hiçbir güç ve saldırı ulusal kurtuluş savaşımızı engelleyemiyor. Ulusal kurtuluş savaşımız her türlü karşı çabaları ezerek her gün daha da şiddetleniyor. Emperyalizm, TC ve uşakları savaşımızın böyle boyutlanmasından son derece telaşlanıyor, ürküyor ve onun önüne geçmek için akıl almadık bütün tasfiye biçimlerine ve oyunlara başvuruyor.

Partimiz PKK önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş savaşı 4 yıldır süren amansız bir direnişle, bütün yoketme ve geliştirmeme çabalarını alt ederek bugüne geldi. TC ve emperyalizm daha savaş başlamadan önce kapsamlı tasfiye ve provokasyonlara başvurarak silahlı direnişimizin önüne geçmek istediler, ancak başaramadı. 15 Ağustos tarihi çıkışıyla ülkemizdeki her türlü sömürgeci varlığa karşı ulusal kurtuluş savaşımız başlatılınca, bu sefer de silahlı direnişin ezilmesi, halk zemininde tutunamayan dar bir kadro hareketi olarak kalması için bütün tasfiye biçimleri dayatıldı. Kürdistan yeniden boydan boya tamamen işgal edildi. Her türlü ödün karşılığında "pişmanlık" denilen ihanet yasasıyla sonuç alınmaya çalışıldı. "İstersen 100 kişi öldürmüş ol, yeter ki gel" denildi. 30-40 yıllık mahkumlar bile "affedilerek" mücadelemize karşı kullanıldı. Yine, aşiretçilik ve gericilik zemini üzerinde geliştirilen çetecilikle savaş Kürdistanlılaştırılmak istendi. Yüzlerce trilyonluk GAP projesi alelacele bitirilmeye çalışıldı. Ulusal kurtuluş savaşını canevinden vurmak için Parti ve savaş faaliyetlerimize provokasyon ve komploculuk dayatıldı. Ancak emperyalizm, TC, yerli işbirlikçi hainler ve Parti içindeki uzantıları tasfiyeci provokatörlerin başvurduğu bütün bu karşı faaliyetler amacına ulaşamadan boşa çıkarıldı.

Bugün ülkemiz Kürdistan'da ciddi gelişmeler yaşanmaktadır. Gelinen aşamada kapsamlı patlamaların yaratılmasının koşulları alabildiğine olgunlaşmaktadır. Halkımızın bir kesimi direniş içinde yer alırken, bir kesimi de her türlü desteğini sunmanın yanısıra, ayağa kalkış hazırlığı içerisindedir. Sömürgeci egemenliğe karşı ulusal kurtuluş savaşına bu katılımı her geçen gün daha da artmaktadır. Artık, namuslu, şerefli olmanın tek ölçütü ulusal kurtuluş mücadelesinin dayattığı görevleri yerine getirme biçiminde anlaşılmaktadır. Diğer hiçbir yaklaşım tarzı meşru görülmemektedir. Yükselen savaş kitlelere gereken güveni vermiştir. Bu gerçeklik kitlelerin tek kurtuluş umudu ve direniş gücü olarak Partimize akın etmelerini sağlamıştır. Halkımız, Partimiz PKK önderliğinde ERNK ve ARGK saflarında savaşan, bu savaşını kitlesel karaktere büründüren devrimci direniş dışındaki tüm yaşam biçimlerini ihanet olarak değerlendirmektedir. Hangi ad altında olursa olsun farklı bir yaşam biçimini dayatanları hain olarak görmekte ve gereken tutumu takınarak ihaneti yargılamaktadır. Sağlam ve güçlü önderliğe kavuşan ulusal kurtuluş savaşımız tüm halka mal olmuştur.

Ulusal kurtuluş savaşımız bugün artık, dar gerilla eylemliliğini aşmış, geniş çaplı muharebeler düzeyinde seyretmektedir. Bu, göründüğü gibi, halk savaşımızda yeni bir düzeydir. Her muharebemizde düşmana yüzlerce kayıp verdirilmektedir. Eylemsel faaliyetlerimiz her koşul altında sürekli ve ülkenin dört bir yanında yaygınca gelişmektedir. Güçlerimiz bu alanlardaki bazı mıntıkaları yarı açık üsler biçimine getirmiştir. Faşist TC güçleri gerilla kuvvetlerimizin üzerine öyle sıradan bir yönelimle gelememektedir. Birliklerimiz artık küçük gerilla gruplarını aşarak, takımlar, bölükler, taburları aşan düzeyde güçlerle savaşı yürütmektedir. Dinamik ve yurtseverlikle dopdolu yüzlerce Kürdistanlı genç sınırsız bir fedakarlık ve direnişle halk ordumuzun çelik bünyesini oluşturmaktadır. İşte, TC'yi ve onun her türlü uşaklarını çıldırtan, savaşımızın böyle kitlesel karakter kazanması ve milyonların örgütlenmeye hazır hale gelmesidir.

Bu dönemde ülkenin her tarafında kitleler yaygın ve geniş bir biçimde siyasal cephe örgütlenmesi içine alındı. Çeteciliğe vurulan etkin darbelerle TC'nin "köy koruculuğu" politikası tamamen iflas etti. Yine, en çok güvendiği ve üzerinde oynadığı aşiret kesimleri de dahil olmak üzere bir bütün olarak halkımız savaşa aktif düzeyde katılmadan tutalım en sıradan hizmetler sunmaya kadar adeta yarış halindedir. Özellikle her gün Botan'da yaşanan şiddetli, geniş çaplı ve başarılı eylem ve muharebelerle halk savaşımızın esas biçimi ortaya çıktı. TC kendi "milli kurtuluş savaşında" bile karşılaşmadığı muharebelerle, savaş olaylarıyla Botan'da karşılaşarak baştan sona yenilgi aldı. Şehirler; örgütsel faaliyetlerin ağ gibi yayıldığı, hainlerin, işkencecilerin üst üste cezalandırıldığı ve düşman için kâbuslar kenti haline geldiği alanlar oldu.

Ulusal kurtuluş savaşımız, faşizmin kanlı şiddetinin önüne geçtiği gibi, Türkiye kamuoyunun nezdinde de faşist ordunun içyüzünü ortaya koydu. Açıktır ki, Kürdistan'daki direnişin gelişmesiyle, faşizm Türkiye ve Kürdistan halkları, özellikle de siyasal tutuklular üzerinde terör ve baskısını en uç noktaya götürecekti. Bugün bütün bu nedenlerle PKK ve önderliğindeki gerilla savaşımız Türkiye emekçi halkının güven, umut ve temel çıkar olgusu durumundadır. Bu gerçeklik Türkiye halk kitleleri tarafından da kesin kabul görmüş ve günlük tartışma konusu haline gelmiştir.

Boyutlandırdığımız savaş sonucu, Kürdistan sorunu, uluslararası alanda gündemleşerek dünya devletlerini bu konudaki politikalarını belirlemeye zorlamıştır. Emperyalizm sorunun aşırı ciddiyetinden dolayı, hızla siyasal çözüm yollarını aramaya koyulmuştur. Özellikle, ABD'nin başını çektiği, Avrupa'nın ittifak halinde olduğu bu yeni yaklaşım, Kürdistan'da sonuca gidileceğini kanıtlayan bağımsızlık savaşının önüne geçmek için siyasal çözüm(!) yollarıyla durumu kendi lehine çevirmek istemektedir. Açıktır ki, bu politika Türkiye için sahte demokrasi ve Kürdistan için de kültürel özerkliği öngörmektedir. Bu plan kapsamlı olup, salt Kuzey-Batı Kürdistan'la sınırlı değil, daha geniş bir saha için düşünülmektedir. İlkel-milliyetçilerden her boydan Kürt küçük-burjuva örgütlerine ve TKP'ye kadar bütün bu güçleri içine almaktadır. Özellikle 1988 yılında ülkemizde yaşanan gelişmeler sonucu bu plan acilen hızlandırılmış ve sözkonusu güçler de buna en sadık cevabı vermişlerdir.

Bu, ulusal kurtuluşumuza dayatılan kapsamlı tasfiye hareketidir. Bu hareket, Ağustos Güney Kürdistan saldırısı dönemindeki gelişmelerle somut uygulamalara kavuştu ve net olarak ortaya çıktı. Bağımsızlık savaşımızın tasfiyesi için, ilkel-milliyetçilik, TC, emperyalizm, Saddam rejimi işbirliği ve anlaşmaları derinleştirildi. Bu anlaşmanın ilk pratik adımını atan ilkel-milliyetçilik, Güneyli halkımızın direnişçi potansiyelini TC ve emperyalizme sattı. ABD'nin bazı güçlerle yaptığı bu yönlü somut görüşmeleri ve anlaşmaları daha önceden başlatılmıştı. Yine, TKP en alçakça bir şekilde ulusal kurtuluş savaşımıza karşı başlıca projelerden biri olarak ileri sürüldü.

Burda hedef; Güney'deki direniş potansiyelinin tasfiyesinin akabinde Kuzey-Batı'daki direnişin de tasfiyesidir. TC önderliğinde bütün "sol", Kürt küçük-burjuva ve ilkel-milliyetçilik de dahil tüm güçler aynı potada birleştirilerek, sahte demokrasi oyunuyla, Türkiye devrimine gelişme olanağı verilmemek, Kürdistan sorunu ise, geniş bir sahada işbirlikçi tarzda karşı-devrim lehine halledilmek isteniyor. Bunun için, zaten Kamran İnan, Veli Yıldırım vb. piyonlar hızla hazırlanıyor. 2000'e Doğru, Nokta, Tempo gibi yayın organlarına bu yönlü özel görevler veriliyor. Zaten Irak yönetimiyle de bu yönlü belli bir anlaşma yapılmıştır.

İşte bu somut plan önünde PKK tek engel durumundadır. Bunun için, PKK'nin ve önderliğindeki direniş savaşının tasfiyesi en acil çözülmesi gereken başlıca sorun oluyor. Bu nedenle, içinde bulunduğumuz dönemde, Partimize ve silahlı savaşımıza yönelik yeni saldırı ve provokasyon hareketi hızla gündemleşiyor. Silahlı saldırılarda her türlü tekniğe ve sayı üstünlüğüne dayanılarak peşpeşe askeri harekatlar düzenleniyor, mekanize birlikler sık sık harekete geçiriliyor. Kimyasal zehir güvendiği en önemli kozlardan olarak birçok çatışmada kullanılıyor.

TC her türlü siyasal ve askeri tasfiye harekatlarının yanısıra, ajan-provokasyon faaliyetlerini de aniden ortaya çıkardı. Daha önce, TC'nin ağır bir yenilgisiyle başarısızlığa uğrayan birçok ajan-provokatör faaliyeten sonra, tam da Saddam'ın Güney Kürdistan seferinin ortasında yeni bir ajan-provokasyon faaliyeti hızla ortaya çıkarak Partimize, Parti Önderliğimize, silahlı direnişimize şimdiye kadar görülenlerin içinde en alçakça saldırı ve karalamalardan bir tanesine başladı. Avrupa sahasında ortaya çıkan bir-kaç ajan-provokatör tamamen düzmece yalanlarla ve en kutsal değerlerimizi çok kaba bir şekilde kullanmaya çalışarak, Partimize ve Parti Önderliğimize saldırdılar. Güncel bazı olayları planlı bir şekilde kullanarak ve çok düzmece yalanları sıralayarak Parti Önderliğimizin en temel özelliklerine saldırıya geçtiler. Parti Önderliğimizin direnişe sırt çevirdiğini ve kendilerinin güya silahlı savaşa sahip çıktıklarını savunacak kadar alçak ve bir o kadar da gülünç iddiayı ortaya attılar. Bu "sol" görünümlü çıkış nedendir? Çünkü, bugün her şeye ölçü olan, başarının temel unsuru silahlı direniştir. Bu nedenle güya Parti Önderliğimize, Partimize yönelik saldırıda ajan-provokatörler "sol" çıkış yaparak ve silahlı direniş olgusunu böyle kullanarak başarı sağlamak istiyorlar. Çünkü, eski ajan provokasyon, sağ görünümle direnişe saldırmakla anında ezildi. Şimdi yenileri bundan ders çıkarmış olarak, tutunabilmek için bu yönteme başvurdular. Yine her zaman geçerli akçe olarak demokrasi peygamberliğini yaparak, Kürdistan'da büyük demokratik hareketin yaratıcısı olan Partimizin Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşa bunun adına en alçakça bir şekilde saldırıda bulundular. Ajan-provokatörler yine başta Parti Önderliğini hedef alarak onun şahsında devrimimize ve halkımıza saldırdılar. Ulusal kurtuluş mücadelemizi yaratan, onu her türlü tehlikeden koruyan ve bütün karşı saldırılara rağmen savaşımızı bu boyuta ulaştıran Parti Önderliğimizin bu tarihi rolü ve yüce emeği artık bugün dost, düşman ve her kuşak tarafından çok iyi bilinen bir gerçektir. 1984'ten bu yana savaşı TC'nin tezgahladığı bütün tasfiye ve tıkatma tehlikelerinden kurtararak 1988 boyutuna ulaştıran Parti Önderliğimizdir. O'nun teorik, pratik çabaları, ardıcıl müdahaleleri ve engin politik öngörüsü olmasaydı, açık ki, böylesi gelişmelerin yaşanması diye bir şey asla mümkün olmayacaktı. Savaşı kendi potasında eritmek isteyen, onun başına çöreklenerek gelişmesine olanak tanımayan ve düşmanın her türlü tehlikesine açık hale getiren tasfiyeciliği, komploculuğu kendi güncel çabaları ve tarihsel III. Kongre çıkışıyla kesin altetti. Yine, önü tıkatılmış olan savaşın askeri ve örgütsel planda yeni düzenlemelerle önünün açılmasını sağladı. Düşmanın her türlü açık askeri saldırıları ve siyasal manevralarına karşı Parti yapısının sürekli bir uyanıklık içinde tutulmasını ve bu temelde mücadelenin kendisini bu tuzaklardan kurtarmasını sağladı. Parti Önderliğimizin bu soylu çabaları sayesinde ulusal kurtuluş savaşımız içte ve dışta büyük sonuçlar yaratacak konuma ulaştı. Eğer vatan toprakları üzerinde özgür iradeyle geleceğin onurlu yaşamı bugünden yaşanıyorsa ve insan soyuna yaraşır bir fedakarlık timsali durumuna geliniyorsa, yine barbar bir sömürgeci güce karşı durma cesareti gösteriliyorsa, bu Parti Önderliğimizin sayesindedir, ve sonuna kadar böyle devam edecektir. Bu açık gerçek nedeniyledir ki, emperyalizm ve TC halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine Parti Önderliğimizin şahsında saldırmaktadır. Parti Önderliğimizin kişiliğine yönelik karalama ve her türlü iğrenç yönelimin ne amaçla geldiği burada çok rahatlıkla anlaşılmaktadır. Düşman böylece amaçları olan Partimizi ve ulusal kurtuluş savaşımızı temel güç kaynağından yoksun bırakarak tasfiye etmek istiyor. Çünkü düşman böylesi bir yönelime girmekle Partimizi başsız bırakarak istediği darbeyi vurmak, karışıklık, bunalım yaratmak ve provokasyona açık hale getirmek istemektedir. Parti hareketimizi ya tamamen fiziki olarak imha etmek ya da onu asıl gerçekliğinden soyutlayarak teslim alınmış, işbirliğine yatırılmış bir konumda ele geçirerek kendi planlarına dahil etmek istiyor. Böylece, bu kadar değer ve gelişmeyi yaratmış olan Partimize dayanarak kendi planlarını hayata geçirmek, düşmana göre en başarılı yoldur.

Zaten Türk basınının da, "Bundan sonra aşiretçi güçler gelişmez, gelişecek olan, güçleri toplayacak olan PKK'dir" biçimindeki sözleri de bu güçlerin niyetlerini ortaya koymaktadır. Dışarda her türlü özel ve açık savaş yöntemleriyle halkımızın tek umut kaynağı olan Partimize karşı yoğun bir saldırı başlatırken, içteki uzantılarıyla bu saldırılarını daha da pekiştirmek istemişlerdir.

Daha kısa bir süre öncesine kadar Parti Önderliğine, Partiye bağlılıkta şampiyonluğu kimseye kaptırmayan bu hainler, sahiplerine olan sadık uşaklıklarını, piyonluklarını açık bir biçimde ortaya koymuşlardır. Uygun fırsatı kollayarak yatmış oldukları pusudan aniden çıkarak, yüklenmiş oldukları hainane görevlerini yerine getirmek istediler. Tam da Saddam'ın Güney Kürdistan'a saldırısının gerçekleştiği zamanda ortaya çıkmaları tesadüf değildir. Emperyalizm, TC, Saddam ve ilkel-milliyetçiler arasında varılan anlaşmalarla PKK'nin tasfiyesi gerçekleştirilmek istendi, ve bunu tamamlayıcı unsur olarak da ajan-provokatörler aynı anda Avrupa'da piyasaya çıktılar. PKK'yi tasfiye etme planı çerçevesinde kendilerine verilen rolü oynamaları ve hiçbir ahlaki, insani çerçeveye sığmayan karalamalarda bulunmaları ajan-provokatörlerin efendilerine ne kadar sadık olduklarını gösterdi. Ancak nafile! PKK'nin direnişi ve yüzlerce şehidin kanıyla örülen çelikten duvarına çarparak en ağır şamarı yediler. Çıkışları gibi sonları da o kadar kısa olmuştur. Başarısızlığa uğradıklarında yüzlerindeki tüm maskeleri indirerek, sahiplerine bağlılıklarını son bir kez de olsa yerine getirmek için, ellerindeki bazı olanaklara dayanarak, en alçakça bir şekilde ihbarlarda bulunarak Partiye darbe vurmaya çalışmışlardır. İstanbul'dan Adana'ya kadar peşpeşe tutuklamalar, işte bu provokatörlerin sayesinde olmuştur. Böylece kendilerine göre işkenceci katil Esat Oktay Yıldıran'ın öcünü almaya çalıştılar. Yine Diyarbakır'daki tutuklamalar, Diyarbakır-Hani'de dokuz devrimcinin şehadeti, Almanya'daki 16 devrimcinin yakalatılması da bu alçakların eseridir. Aynı zamanda mektuplarla, telefonlarla cezavinden Kars'a kadar provokasyon faaliyetlerini uzatmak istediler. Ancak hainlerin tüm bu emelleri yerlebir oldu. Evet, yurt içinde ve dışında, her yerde uğradıkları başarısızlık onları en alçakça saldırılara yöneltmiş, fakat hiçbir şey onları kurtaramamıştır.

Fedakar, yiğit, yurtsever emekçiler!

Bize insanlığımızı veren, en onurlu, en şerefli ve en yüce kimliği kazandıran; en özgür ve dirayetli mücadele yaşamı sunan, yurtsever, demokrat ve sosyalist meziyetleri sağlayan, yine geleceği insanca yaşamanın yolunu ve olanaklarını gösteren Parti Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşa, Partimize ve halkımıza olan bağlılığımızı hiçbir güç engelleyemez. Bu temel değerlerimize bağlılığın gereği olarak Parti Önderliğini, Partiyi ve halkımızın çıkarlarını esen yelden bile sonuna kadar cansiperane korumak, savunmak ve mevcut tarihsel görevlerimizi layıkıyla yerine getirmek insan olmanın ölçütüdür. Tarih-

Devamı 27. sayfada

Kürdistan'da aile kurumu, kadın sorunu...

Baştarafı 13. sayfada

eser kalmamalıdır, dedik. Ve biliyorsunuz, eski ilişkiler —normal ilişki de olabilir— aşılarak bu yeni ilişkilere ulaşılmıştır zaten. İnsan hem eskiyi, hem yeniyi aynı anda yaşayamaz. Hele hele bunu sürekli hiç yaşayamaz. Bunlar sürekli mücadele içindedir. Yeninin güçlü temsili, eskinin güçlü bir aşılmasına bağlıdır. Yeni ilişkilere tamamen açık olmak isteyen birisinin, bütün eski ilişkilerini, bağlılıklarını önemli oranda aşması gerekir. İşte, bu, bu konuda da böyledir. Aileden ayrılmak çoğunuza zor gelir, eşten, dosttan, yakınlarınızdan hatta mahalli bölgenizden ayrılmak zor gelir. Lakin, başka türlü ulusal kurtuluşa, yeni toplumsal ilişkilere yönelim ve savaşımı kazanmak da olmaz. Biz bunu, iliklerimize kadar yaşadık ve bildiğiniz gibi Parti ilkesine, ulusal kurtuluş ilkesine, yoldaşlık ilkesine ve bunların uygulanma gücüne, ancak kendimizi böylesine fedakarlığa tabi tutarak ulaşabildik.

Bu konuda biz, devrimde geliştirilmesi gereken ilişkileri gözardı etmiyoruz. bilakis ailelerimizin devrimcileştirilmesinin önemini özenle ciddi devrimci bir görev olarak önümüze koyuyoruz. Ailesini devrimcileştirmeyenin devrimciliği eksiktir diyoruz. Kadın-erkek ilişkilerinde devrimciliği tutturamayanın devrimciliği de eksiktir diyoruz. Kadının devrimcileşmesine gereken önemi vermeyen militanın eksik bir militan olduğunu söylüyoruz. Özellikle burada, kendisini eşit-özgür kılan militan, toplumu eşit-özgür kılmada önemli bir ölçüyü tutturmuştur deriz.

Yaklaşımın ana esasları bunlardır. Uygulama gücünü militan kendisinde görmelidir. Ve sorunu ele alırken, tamamen objektif bir ele alış tarzı hakim olmalıdır. Siyasi amaç başta olmalıdır. Karşımızdakini öncelikle bir kadın olarak değil, bir devrimci aday olarak görmek ve bu konuda kesinlikle ikiyüzlü olmamak gerekir. Bu konularda dürüst olan adam, güçlü adamdır.

Yoldaşça ilişki düzeni geliştirilip, gereken saygı esasları yerleştirilmelidir. Bu konudaki duygusal yaklaşım yerini, devrimci-sosyalist bir anlayışa terketmek zorundadır. Ki, burası başlıbaşına bir yaratma alanıdır. Yani bir köle kadını ele almak, ayağa kaldırmak ve yürütmek öyle sanıldığı kadar basit bir sorun değildir. Kürdistan koşullarında köle bir kadından tüm içtenliği ve dürüstlüğüyle iyi savaşan kadın bir militan yaratan devrimciye en değme adam sizsiniz, dememek elde değildir. Ve yine bir kadın devrimci adayımız kendi kurtuluş sorununu bütün özgürlük ve kurtuluş sorunlarımızla içiçe ele alan, buna yeterli çabayı sarfeden bir konuma ulaşmışsa onun çok yaman bir devrimci olduğunu kabul etmemek mümkün değildir. Görülüyor ki, bu konuda güçlü konumda olmak, öyle basit değildir. Bizim halen bu konuda kendimizi yetkinleştirmemiz ve daha ileri gelişmeleri yaşamamız için, özgürlük problemini çeşitli yönleriyle ele almamız sözkonusudur. Yani çoğumuzun karşılıklı anlayışında kadın nedir, erkek nedir, nasıl ele alınmalıdır konularında düz kalıplardan kurtulduğunu da pek sanmıyoruz. Din kitaplarına bakarsınız, en çok iblisliklerin sözkonusu olduğu alan olarak kadın ve aile sorunu işlenir.

Çok sayıda militanımız halk arasında faaliyette bulunuyor. Ne kadar devrimci ilişki yarattı? Kaç kadın devrimci ortaya çıkardı? diye sorsak alacağımız karşılık bir incir çekirdeğini bile doldurmaz cinstendir. Hatta ailesini ne kadar devrimin etkisi altına aldı? Dersek alacağımız cevap açık: Çok az. Sorun artık duygusal elbisesinden çıkarılıp tüm tarihsel ve her türlü toplumsal düzeyi gözönüne getirilerek ele alınmaya cesaret edilmelidir. Ve bir mücadele sorunu olarak esas alınmalı. Bunda ikiyüzlülük kesinlikle etkili olmamalıdır. Burjuva-feodal etkilerle kestirmeden çözüm yollarına sapmamalıyız. Zor olanı, ama işi sürekli geliştirecek olanı tercih etmeliyiz. Doğru devrimci tutum budur.

Özellikle pratiğe yönelirken, kadın özgürlüğüne ve devrimci kadın yaratma çalışmalarına özen gösterilmelidir. En azından Parti ilkesinin doğru uygulanıp uygulanmadığı sürekli denetlenmelidir. Doğrusu yapılmıyorsa, kesinlikle yanlışın yapılmasına da göz yumulmamalıdır.

Devrimlerin de bir doğası, bir konumu vardır. İşte biz, şimdi onun etkisi altına girmişiz. Bu normal dönemden tamamen farklı, olağanüstü bir dönemdir, dolayısıyla yaşamı da bütünüyle olağanüstüdür. Yaşama bir de böyle olağanüstü yaklaşmak gerekir. Size normal düzende son derece makul görülen, akla uygun ve hakkımız olan çok şey burada bir tarafa itilir. Bu böyle oldu diye, ortaya çıkan durum anlaşılmazdır, kabul edilmezdir denemez. Bugün PKK ortamında yürürlükte olan devrimci yaşamdır. Bu, bütünüyle eski ile çelişen, eskiyi aşan bir konumdadır. Bu atmosferi, bu ortamı kendimize yedireceğiz. Buna yeni ailemiz, hele hele Kürdistan halkı sözkonusu olduğunda, Kürdistan halkının en önde oluşan en yeni ailesi diyeceksiniz. Temeli kanla, emekle döşenen aile! Ona yüce bir değer vereceğiz. Ve aile ocağımız böyle yeniden üst bir düzeyde somutlaşırsa, dertlerimizi burada giderir, her şeyi yoldaşça paylaşırız. Güç kaynağımız burası olur. Yeni dünyamızı birlikte burada yaratırız. Bu bir genel soyutlama da değildir, günlük olarak yaşadığımız bir gerçektir. Hepimiz böylesine bir aileyi klasik aile yerine geçirecek, yine klasik aile ilişkileri yerine kendi ailemizin yüce yaşamını esas alacağız. Yine, köle ve çok çarpık, eşitsiz kadın-erkek ilişkisi yerine, eşitliğin özgürlüğün kök saldığı kendini yaşamın ayrılmaz bir parçası haline getiren, eşit-özgür ilişkilerin yaklaşımını hakim kılacağız. Bu bizim hayat ilkemizdir. Bundan aşağısını kabul etmemeliyiz. Köleleştirmeye, köleliğe boyun eğmeye asla istekli olamayız. Bütünüyle kırımdan bile geçsek bile yüce ilişkilerimizden taviz vermeyeceğiz. Özgürlük ilkesinin Parti yaşamında egemen olmasının anlamı budur. Bu ilişkilerde de özgürlük ilkesine yüce değer vermek, onu kirletmemek, onunla oynamamak aslidir, devrimcileşme, bu özgürlük ilkesinin gereklerini yaşatmak demektir. Öyle inanıyoruz ki, köleliğin en çok icra edildiği, yürürlükte olduğu bu alanı böyle değerlendirmemiz, bu temelde bilinçlenme, örgütlenme ve mücadeleyi Partinin önüne bir görev olarak koymamız yerindedir. Yine tüm militan yapımızın görevlerini bu temelde kavramaları, gereklerini yerine getirmeleri, vazgeçilmezdir. Her alanda, sağlanacak devrimci başarılar şüphesiz bu alandaki başarılarımızı belirleyeceği gibi, bu alandaki görevlerimizle sağlayacağımız başarılarda mücadelemizin genel gelişmesini etkileyecektir. Kapsamlı olarak ele alınan bu konuların uygulanmasını artık sizlere bırakacağız. Bu görev sizlere düşmektedir.

Bu konuda da yaptığımız açılımlar kapsamlıdır. Gerek önceki konuşmalarımda ve gerekse de bu değerlendirmede soruna nasıl yaklaşılması gerektiğini, çözümün ne olduğunu ortaya koyduk. Biraz önce de ifade ettiğim gibi, sorunun çözümü artık sizlere kalmaktadır. Doğru çözüm ve yaklaşımın ne olduğu ortaya konmuştur. Bunun uygulanması ise sizin omuzlarınızdadır.

Bunun için de yoldaşça yaklaşım temel alınmalı ve bu giderek bütün halka da taşınılmalıdır. Biz sevgiyi bu kadar genelleştirirsek, kişi halkın genel çıkarlarına bu kadar kendisini amade ederse; bu kişi için meseleler çoğunlukla çözülmüştür diyebiliriz. Böylesi bir kişi girdiği her ilişkide devrimci sonuçlarla çıkar, önemli devrimci değişiklikler yaratır. Yani militanlarımız bu konuda da doğru önderlik anlayışına ulaşmalıdırlar.

Eğer militanlarımız, böylesi bir düzeye ulaşır, Partinin doğru yaklaşımının uygulayıcıları haline gelirlerse, devrimin güçlü bir yedeği de harekete geçirilmiş olur. Ayakbağı olan bir ilişki, güçlü bir devrimci enerji kaynağına dönüşür, böylece devrimimizin kapsamı daha da derinleşir ve toplumsallaşır. Ulusal kurtuluşun sınıfsal boyutu yanında cinsel boyutu daha da gelişir ve bunun gelecekteki ifadesi çok daha anlamlı ve çok daha büyük olur. Bunu biz Parti saflarında ne kadar geliştirirsek, güçlendirirsek genelde kitlelere, topluma o kadar daha fazla taşırmış olacağız ve bu da devrimimizin daha yüksek bir seviyeye ulaşma başarısını ifade edecektir.

Ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik...

Baştarafı 26. sayfada

ten beri en karanlık dönemleri yaşayan, sürekli zulüm, yağma, talan, katliam, ihanet, provokasyon ve komplolarla adeta tarumar edilen ve kendisi için olmaktan çıkarılan halkımızın biricik kurtuluş umudu, insanca ve özgürce yaşama özleminin gerçekleştiricisi Partimize, Parti Önderliğimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşa her şeyimizle ölümüne bağlıyız. Düşman, tekerrür ettirmek istediği o zulüm tarihini bir daha asla yaratamayacaktır. Düşman artık tarihte olduğu gibi, ne katliamlar, ne siyasal oyunlar, ne aldatmalar, ne ihanetler ve ne de provokasyonlarla Partimizin önderliğinde ve büyük önder Abdullah ÖCALAN yoldaşın yenilmez komutası altındaki ulusal kurtuluş savaşımızı yokedebilir.

Biz bu bilinç, bu tarihi sorumlulukla, Partimize, Parti Önderliğimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşa ve halkımıza olan bağlılığımızı her an her koşul altında yerine getirmenin içten çabası içinde devrimci görevlerimizi layıkıyla yerine getiriyoruz, getireceğiz. Bu, kendisine "insanım, özgürlükçüyüm, yurtsever-demokratım" diyen her Kürdistan insanının temel görevidir. Bu nedenle, her türlü saldırıya karşı Partimizi, en büyük fedakarane tutumla koruyacak, onları her gün daha da yüceltmenin bitmez-tükenmez uğraşı içinde olacağız. Düşmanın bütün askeri şiddetine, siyasal manevralarına, ihanet ve alçakça dayatmalarına, yine bütün tasfiyeci, komplocu ve her türlü ajan-provokasyon faaliyetlerine karşı, silahlı direnişi, şehitlerimizin bize bıraktığı temel emanet olarak Kürdistan'ın her yerinde uygulayarak geliştireceğiz ve zafere kadar götüreceğiz.

İşte bugün nerede olursa olsun bütün halkımıza, yurtsever devrimci ve demokratlara düşen görev; uğruna kan akıtılan ve bir tarih boyunca çekilen acılar sonucu yaratılan değerlere sahip çıkmaktır. Bu nedenle kimden, nereden, nasıl ve ne zaman gelirse gelsin, hangi tehdit ve tehlike unsurunu gösterirse göstersin, hangi sahte vaadler, yalanlar altında olursa olsun, yine hangi düşkünce çıkarlar dayatılırsa dayatılsın aldanmayacağız ve karşısında duracağız. Bunun için, Parti Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşa, direniş şehitlerimize ve halk çıkarlarımıza yönelik her türlü saldırı, tasfiye ve ajan-provokasyon faaliyetlerine karşı siz emekçi halkımızı, devrimci-demokratları uyanık olmaya çağırıyoruz.

Avrupa'daki yurtseverler, devrimciler, demokratlar, bir avuç hain dışındaki tüm Kürdistanlılar!

Özellikle ajan provokatörlerin biraz daha rahat hortlama olanağını buldukları ve emperyalizmin şemsiyesi altına sığınabildikleri Avrupa zemininde yaşamak zorunda bırakılan bütün dürüst, namuslu, yurtsever-demokrat insanlarımıza daha çok görev düşmektedir. Evet, bizim gibi silah elde özgür yaşama imkanınız yok. Yine vatandan uzak, insanların düşürüldüğü, her sapmaya açık ve en alçakça senaryoların sergilendiği alanlarda yaşamak durumunda bulunuyorsunuz. Ancak bu ortamda Partimizin direniş bayrağı altında birleşerek, APOCU iradeyle en yüce direnişi sergileyebilirsiniz. Oralarda, sağladığı imkanları kullanarak yüzlerce şehidin kanı ve yüce emekleriyle yaratılan değerlerimize sahip çıkmanın ve güçlendirmenin büyük olanakları da vardır. Partimiz ve Parti Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın şahsında tüm halkımıza ve değerlerimize saldırıyorlar. Daha dün Ağrı'daki Dersim'deki, Bagok'taki, Kozluk'taki ve daha nice yerlerdeki onbinlerce Kürt insanı ve Kürt bebelerinin temiz kanıyla boyanmış Türk faşizminin iğrenç kusmuğu ajan provokatörler şimdi yeniden özgür geleceğin teminatı olan Parti Önderliğimizin şahsında halkımıza saldırmaya cüret ediyorlar. Onlar tarih boyunca sömürgeciler tarafından çorak hale getirilmiş olan kutsal vatan toprağını günümüzde gürleyerek yeniden yeşerten çağdaş PKK ırmağını kaynağından kurutmak istiyorlar. Yani onlar Yüce Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşa göz dikiyorlar. Halkımız ve Partilileri oyuna getirmek istiyorlar. İğrenç emellerini gerçekleştirmek için siz Avrupa'da bulunan insanlarımızı kullanmak istiyorlar.

Kendisine "yurtseverim, devrimciyim" diyen hiçbir kimse buna göz yumabilir veya sessiz kalabilir mi? Bu alçaklar biz ülkedeki direnişçilere hiçbir zaman yaklaşma cesaretini göstermezler. Ama, onlar Avrupa koşullarından yararlanarak, sizlerin her taraftan tuzaklarla çevrili olmanızdan yararlanarak sizi oyuna getirmek istiyorlar. Bölgecilik ve daha birçok zayıflıklara seslenerek düşürmeye çalışıyorlar. "Nasıl olsa silahlı direnişin içinde değiller, bu nedenle gerçekleri bilmezler, bu kadar değerin nasıl yaratıldığını, hangi çaba ve emeğin ürünü olduğunu fazla bilmezler; bir de rahat yerde yaşıyorlar" vb. alçakça düşünceler içinde sizlerin üzerinde hesap yapıyorlar ve bir nebze de olsa amaçlarına ulaşmaya çalışıyorlar. İşte, bunun iyi farkında olun. Onlar karşınıza geçip iğrençce gülerek, "ölüsünüz ölü, öldünüz bir defa. Zaten Irak'ta da gördünüz. Saddam, ilkel-milliyetçilerle birlikte oranın da işini bitirdi. Bir tek APO'nuz kalmış, APO'nuza güveniyorsunuz. Ama, O'na da yöneliyoruz. APO da alternatif değildir sizin için. Kürdistan halkı için tek yol teslimiyettir. O eski karanlık tarihe dönerek onu kabul etmektir" diyorlar. Bu süprüntülerin bütün iğrenç çabalarını boşa çıkarmak için dikkatli ve duyarlı olalım, görevlerimize sarılalım. Partiye, Parti Önderliğine, direniş şehitlerine bağlılığın gereği olarak Parti ve Cephemiz ERNK'nin saflarında örgütlenme ve bunu ülkeye taşırma görevleriniz vardır. Ajan provokatörlere en güçlü şamar uyanık davranılarak örgütlenmekten geçer. Bunun için herkesi sorumluluğa davet ediyoruz.

Bu alçakların amaç ve niyetlerini iyi görerek üzerine yürüyelim ve görüldüğü yerde başlarını ezelim. Her türlü oyunlarını, karalamalarını sinsi ve entrikacı çabalarını anında ortaya çıkaralım ve kararlıca ezelim.

Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN yoldaşımız, PKK'miz ve silahlı direnişimiz bizim temel güvencemizdir. Bu değerlerimizi gözümüzün nuru gibi koruyalım.

Biz, sizlerin her zaman olduğu gibi, bundan sonra da Partimize, ve Parti Önderliğimize, yine silahlı direnişimize yönelik her türlü tasfiyeci, komplocu, ajan-provokasyon faaliyetlerinin karşısında kararlıca duracağınıza; Kürdistan dağlarındaki bağımsızlık ve özgürlük direnişini maddi ve manevi olarak daha fazla destekleyeceğinize güveniyor ve bütün içtenliğimizle inanıyoruz.

Ajan-provokatörleri yargılıyoruz, yargılayacağız. Hakkettikleri cezayı, İskandinavya'ya değil, dünyanın neresine ve kimlere sığınırlarsa sığınsınlar görmekten kurtulamayacaklar.

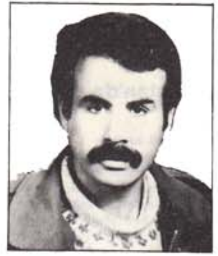
Avrupa'daki Kürdistanlı işçiler, kadınlar, gençler; büyük Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşa, halk olarak varlığımıza ve ulusal kurtuluşumuza 12 Eylül faşizminin salyalı ağzıyla saldıran her cinsten ajan-provokatörü saklandığı ininden çıkartıp hakkettiği cezayı vermek için görev başına!

—Yaşasın büyük Önderimiz Abdullah ÖCALAN!
—Yaşasın Partimiz PKK!
—Yaşasın silahlı direnişimiz!
—Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği!
—Kahrolsun her türlü tasfiyeci, komplocu ve ajan-provokatör faaliyeti!

Serhed Eyaleti
Van Eyaleti
Botan Eyaleti 1. Bölgesi
Parti, Cephe, Ordu yönetimleri ile tüm kadro ve savaşçıları
Benavok Direniş Şehitleri Eğitim Devresi Öğrencileri
15 Ocak 1989

Mazlum ve Mahsum yoldaşların anıları
'Bir parça özgür vatan toprağı yaratma'
mücadelemizde sönmeyen ölümsüz meşalelerdir!

PKK 1978

1989

NEWROZ